

ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΙΩΣΗΦΙΔΟΥ-ΕΛΛΗ

ΠΟΙΗΣΗ

****Δώδεκα
Του Έρωτα***

****Ωδές...Οιμωγές
... Προσευχές...***

ΚΑΙ ΑΛΛΑ...

ΣΥΔΝΕΨ 2018-2019

***Άνθρωπος είναι εκείνος που βλέπει
στον απέναντι τον εαυτό του!***

Π.Ε.

©ΠΙΠΙΝΑ Δ. ΙΩΗΦΙΔΟΥ-ΕΛΛΗ
(P.D. ELLES)

**ΔΩΔΕΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ...**

ΠΟΙΗΣΗ 2018-2019

*Αριθμός ετούτων των ποιημάτων μου
έχουν συντεθεί στην πατρίδα μου
ΕΛΛΑΔΑ*

*(Διορθώσεις, εμφάνιση, έκδοση των
περιεχομένων του βιβλίου,
πραγματοποιήθηκαν από την συγγραφέα*

ΣΥΔΝΕΪ 2019

ISBN 978-0-9954441-3-3-

Τα ποιήματα ετούτης της Συλλογής, τα οποία αφορούν τον άνθρωπο και την κοινωνία εντός της οποίας γεννιέται, μεγαλώνει και διατρίβει και ως εκ τούτου υφίσταται άμεσα ή έμμεσα τις επιδράσεις της, τα αφιερώνω στην αναξιοπαθή πατρίδα μου, ΕΛΛΑΔΑ και τους Έλληνες συμπατριώτες μου, οι οποίοι για πολλοστή φορά, διανύουν χαλεπούς καιρούς!

Σύδνεϋ, 23/1/2019

Αν μ' αγαπούσες...

Σύδνεϋ 30/6/ '19

Τι όμορφη θα ήταν η ζωή,
Αν μ' αγαπούσες λίγο!
Μόλις με δεις στον δρόμο σου
κόβεις στα δεξιά...
Στον κήπο της γειτόνισσας
Της μεγαλοπρεπούσας
Που κόβει μάτσο τα φιλιά
Και δώρα χαραμίζει
Κάθε που βλέπει κοπελιά
Στον κήπο της να στρίβει...
Πρόσεξε κοριτσάκι μου
Και μην την εμπιστεύεσαι
Και λένε τα χειρότερα
γι' αυτήν την κουτσομπόλα...
Ψάχνει μικρούλες η τρελή
Τις βγάζει στο παζάρι...
Κι ορκίζομαι στην μάνα μου
Θα στείλω τους αρμόδιους
που κουβαλόνε κλούβα...

Κουρασμένο μυαλό

Σύδνεϋ 29/6/ '19

Κουρασμένο μυαλό
σε φτωχό κορμί
με σέρνετε στη λήθη...
Η μοναξιά στα πλήθη
μεγαλώνει
και οι αδιάφοροι φρουροί
κρατούνε αποστάσεις,
γιατί μοιράζουν συμφορές
κλειδώνοντας της λευτεριάς
τις πύλες...
Ορθώνουν οι αναρχικοί
τείχη της συμφοράς
πουλώντας ό,τι μπορούνε!
Και οι αδύναμοι φτωχοί
αρπάζουν ό,τι βρούνε!
Όργανα σκιάχτρων αρχηγών
φοράνε την κουκούλα
τρομοκρατούν τους έντιμους
για λιγιστά δηνάρια...

Σήμερα είδα βάρκα
με άγριες μορφές
κρυμμένες μες το ψέμα
να απλώνουν δίχτυ συμφοράς
μες το φτωχό μου χώμα!
Δεν είμαι στο ελάχιστο σκληρή
άκαρδη ποτέ μου δεν υπήρξα
οι αγγελιαφόροι μήνυσαν
τον του κινδύνου κώδωνα

χτυπούν αδιάκοπα οι δικοί
τον άρτο τους με δάκρυα ραντίζουν!

Εδώ πατρίδα με αφύλακτα πελάγη
εκεί παράνομοι που κλέβουν κάθε τι...
Πείτε μου τι πρέπει εγώ να κάνω
που την πατρίδα μου να προστατεύσω
θέλω,
από τους άρπαγες της οικουμένης
τους ζηλωτές του μίσους και της αρπαγής
εκείνους που δεν έχουν ιστορία
και καταπίνουν την μπροστά τους σαν βρεθεί!

Επιγραμματικοί Στίχοι

Σύδνεϋ 28/6/19

Πατρίδα μου, ωραία και μεγάλη
Να σε σουρώσουν προσπαθούν
Κάποιοι μεγάλοι!
Δεν βλέπουν πέρα από τον ουρανό
Την Νίκη του Δικαίου να προβάλλει!

Θα ήθελα μα...

Σύδνεϋ 28/6/ '19

Θα ήθελα μα τω Θεώ
πολιτικός να γίνω
μονάχα μια φορά
να σώσω την Ελλάδα

από την συμφορά!
Να στείλω έξω από τα σύνορα
τους άχρηστους ανθρώπους
που την εκμεταλλεύονται
με τον δικό τους τρόπο...
Που την καταστρέφουν
με κόλπα και παιχνίδια
και που τα κουβεντιάζουν
με εχθρούς που είναι φίδια!

Αδέλφια μου Συνέλληνες
δεν μας ταιριάζουν κόλπα
μόνο να μελετήσουμε σωστά
τα της Δημοκρατίας, «όπλα»!
Όποιος αλήθεια επιθυμεί
Πρωθυπουργός να γίνει
την όποια περιουσία του
σ' εκείνη να δωρίσει:
την αιώνια Ελλάδα μας!
Και με τον τρόπο το σωστό
και τους σωστούς εργάτες
με έμβλημα το δίκαιο
την δίκαια μεταχείριση
απάντων των Ελλήνων
θα δώσει η τύχη... και ο Θεός
πάλι να μεγαλώνει,
η έρημη πατρίδα μας
που κάποιοι στοιχημάτισαν
πως όταν την σουρώσουνε
εύκολα πλέον θα χωρά
σε μπρούτζινο λαγήνι!

Εδώ...

Σύδνεϋ 28/6/19

Εδώ.. Σύδνεϋ!..

Η γη μας είναι κρύα...

Είναι υγρή

Βρέχει και ξαναβρέχει...

Και ο ήλιος μας

Προσφέρει τα χαμόγελα

Με δόσεις...

Χειμώνας είναι!

Στης μάνας μου

αντίθετα...

Στο φόρτε του

ο ήλιος

στεγνώνει την γη

κι η θάλασσα

τα των ανθρώπων

κύτταρα, ανανεώνει!

Στα παραθύρια

ανθίζει η αγάπη!

Η μέντα, με το γιασεμί,

φίνος, σγουρός, βασιλικός

και τα παιδιά αγκαλιάζονται

χορεύουν και γελούνε!

Ω! Μα είναι καλοκαίρι!

Μουρμουρίζει

Σύδνεϋ 28/6/'19

Μουρμούρα, η ψιλή Βροχή
τον κήπο συγυρίζει
ξεπλένει τα τσιμέντα
και τον κουβά γεμίζει!

Πιο πέρα διψασμένη η γη
τα λοίσθια αποπνέει...
ψάχνει με την ματιά στεγνή
να ζητιανέψει την πνοή
που της αρνείται
η άθλια ζωή!

Μια σειρά Haïkou

Σύδνεϋ 7/7/19

*Τόση «βρωμιά!»
Αναρωτιέμαι... το «πώς;»
Καθαρίζεται!

Μπορείς να σβήσεις
Τόσα ανομήματα
Με το σφουγγάρι;

6/7/19

«Είπε ο Θεός
'Γεννηθήτω φως!' «μα! πώς;»
«Άναψε κερι!»

«Ναι; Ποιος το 'πε;»
«Ο δάσκαλός μας μωρέ!»
«Α, κατάλαβα!»

*Δεν μου αρέσει
Να φωνάζω άδικα!
Σιωπαίνω λοιπόν!

*Σάββατο είναι
Στην καρδιά του χειμώνα.
Λείπει ο ήλιος!

Στο τραπέζι μας
Απόλαυση ο καφές
Και η κουβέντα!

Για την πατρίδα...
Την θετή της ξενιτιάς...
Παιδιά που λείπουν!

Συλλογισμοί μας
Στο στρογγυλό τραπέζι
Τέλος ο καφές!

Αύριο πάλι
Θα μιλήσουμε...
Θα σιωπήσουμε!

5/7/19

*Ξέρω μόνο πως
Η μοναξιά μου πληγή
Αγιάτρευτή μου!

*Θαλασσάκι μου
Σου στέλνω τα φιλιά μου
Παρηγοριά μου!

*Το είπα μια... δυο...
Αλήθεια ποιος ακούει!
Μπαίνω στην σιωπή!

*Κι όμως άκουσες
Την φωνή ικεσίας!
Την αγνόησες!

*Μεγαλοπρεπής
Ανήκουστα ωραίος
Και δη μοιραίος

Κατέβηκε Ω!
Το πλήθος απόρησε...
Μα... δεξ το... φεύγει!

*-Σταυροκοπήσου...
Έρχεται ο μεγάλος!
-Α!.. Στον διάτανο!

-Είπα... να ξέρεις!
-Ε... άει στον διάτανο!
Βεβαιώθηκες;

5/7/19

Χαρά μου μόνη
Πολυαγαπημένη
Πόσο μου λείπεις!

Τον δρόμο παίρνω
Μάταια σε γυρεύω
Αφανίστηκες!

5/7/19

-Κάπως κρυώνω!
-Της καρδιάς να μην είναι!
Γιατί... σκοτώνει!

-Μη με τρομάζεις!
-θα σε ζεστάνω!.. Έλα!
-Τώρα... μάλιστα!

2/7/19

*Ιόνια Θάλασσα
Τον φλοίσβο σου λατρεύω
Αποζητώ Σε!

*Τα φύκια μαύρα
Τα νερά σου πράσινα...
Παμβώτιδά μου!

Δεν με πειράζει!
Σ' αγαπώ όπως είσαι!
Το ξένο σου, Αχ!

*Κουμπάρε... πες μας!
Πες μας μια ιστορία!
«Μα ποια απ' όλες;»

Της καλής Κυράς
Της ζηλευτής της νέας...
Ποσώς μοιραίας!

«Αγαπησιάρα!
Την ερωτευθήκαμε!
Όλα χαμένα!

Δεν μας «πόνεσε»!
Βρήκε έναν ξένο μας...
Έφυγαν κρυφά!»

*«Θαλασσάκι» μου!
Να σε χορτάσω θέλω
Μα πάντα διψώ!

*Κλείσε τα μάτια
Το τραγούδι μου άκου!..
Το λένε, χαρά!

*Παίξε καλέ μου
Η κιθάρα μαγεύει!
Με ταξιδεύει!

1/7/19

Μια ζωή... ίδια!
Ζηλιάρα και μίζερη
Να με ξεχάσεις!

Και σύ... Άγγελος!
Που μόνο αλητεύεις!
Να χωρίσουμε!

Τι Ψηλομύτα!
Περνά με το σκυλί της
Ζει στον κόσμο της!

*Με Κρινολίνο
Καπέλλο με λουλούδια
Κομψή ομπρέλα!

Ήτανε χρόνοι
Αλλοτινοί εκείνοι
Φύγανε... πάνε

30/6/19

*Άσπρη Κυριακή!
Μοίρα μου χρυσοχέρα
Ευλογημένη!

*Η ώρα περνά...
Η χαρά μεγαλώνει
Πόση αγάπη!

*Καλή Κυριακή!
Μην την χαραμίζετε
Την αξίζετε!

* Έδωσες Θεέ
και ξημερωθήκαμε
Σ' ευχαριστούμε!

*Μας μιλάς... γελάς...
Μικρή αγαπημένη
Εγγονούλα μας!

29/6/19

*Τα δειλινά μου
Δικά σου, Συντροφιά μου!
Σ' αγαπώ πολύ!

*Τα λόγια φτάνουν
Οι πράξεις ας μιλήσουν!
Τα έργα μετρούν!

*Πάψε να μιλάς!
Τα λόγια είναι άρτος!
Μην πολυλογάς!

*Ζητώ συγγνώμη...
Μαμά σε αγαπάω!
Συγχώρεσέ με!

*Βασανίζεσαι...
Μα... τι αξία έχει!
Ματαιοπονείς!

27/6/ '19

*«Δεν μου αρέσει
να σε κυνηγώ, είπα!»
«Εντάξει φεύγω!..»

*«Ο παππάς λέει:
η δε γυνή... να φοβεί...»
«Κομπιάζεις!.. Γιατί;»

*Πού να το ξέρω...
Πως αγαπούσες άλλον!»
«Τώρα... το ξέρεις!»

*«Κύριε ημών...
Σχώρνα τους επιβλαβείς...
Και δίδαξε τους!»

*«Ήταν μια φορά
Μια παραμυθού γιαγιά!»
«Πες γιαγιά!.. Πες μας!»

Η γιαγιά Κρινιώ
Ήταν παραμυθένια...
Αγαπημένη!

Τι... συνήθεια!
Μας έλειψε αλήθεια!
Χάθηκε νωρίς!

26/6/ '19

* Φευγάτες χαρές
Θαμμένες οι ελπίδες
Χανόμαστε πια!

* Δόγματα είπας
Δέσιμο και φυλακή
Σκλαβιά και σκλάβοι!

* Ελευθερία!
Τα χρώματα σημαίας
Γαλανό... Λευκό!

* Πατρίδα γλυκειά
Λατρεμένη Ελλάδα
Δική σου πάντα!

* Αστεράκι μου
Ταξίδεψες κοντά μου,
Λατρεμένο μου!

* Είσαι ωραία...
Στο δούλεμα... σπουδαία!
Τελεία λοιπόν!

*Μοιραία γυνή
Χαμένος από χέρι
Ο απέναντι!

25/6/19

*Ξημέρωσε... φως!
Μετρώ τις ώρες χαράς!
Ελάχιστες! Αχ!

*Δικαιοσύνη!
Νομίζεις πως υπάρχει;
Ελπίζω πως... ναι!

*Ελπίζω Θεέ
Σε σένα και πιστεύω
Ναι... αληθινά!

23/6/19

Έξω παγωνιά
Ο ήλιος δραπετεύει
Θλίψης κατοχή!

24/06/ '19

*Ναι! Πάμε μπροστά
Εργατικά παιδιά μου
Χαρά η δουλειά!

*Μιζέρια ξανά
Πληγωμένη Πατρίδα
Αγωνισθείτε!

Μην φοβηθείτε
Τους όποιους πολέμιους !
Παλλικάρια μου!

Και αν πέσετε,
Δόξα και Τιμή σε σας,
Λεβεντόπαιδα!

*«Ευχαριστώ σε
Εύα αγαπημένη
Πώς να μην χαρώ!

*Ω! Αλήθεια;
Να το πιστέψω λέτε;
Εντάξει λοιπόν!»

Ευχαριστήριοι στίχοι (Haïκου)προς τα καλά λόγια της Εύας
Γεωργίου, για τα Haïκου μου.... 24/06/2019

*Γράφω και γράφω
Να σε αγγίξω θέλω!
Το πετυχαίνω;

*Πες μου Καλέ μου
Άραγε σε συγκινεί
Η αγάπη μου;

*Η θάλασσα μου
Μίλησε... είτε πως με
Γυρεύεις Ζωή!

*Κι εγώ ξέρω
Πιότερο από άλλον...
Πόσο πόνεσες!

*Έξω παγωνιά
Ο ήλιος δραπετεύει
Θλίψης κατοχή!

*Καλέ μου φίλε...
Μίλα μου για τον θεό
Οπού λατρεύεις!

*Θεός εσύ
Χαρά και ευτυχία
Όλα δικά σου!

*Βρόντηξες Θεέ
Άστραψαν οι κεραυνοί
Θύμωσες μ' εμάς!

*Και το παιδί
Χαμογέλασε ζεστά
Τι ευτυχία!

*Έρημη ζωή
Υπομονή ψυχή μου
Έβγα Ήλιε μου!

*Θάλασσα πικρή
Λάμψε επιτέλους ζην
Δος μου ελπίδα!

*Άστρο μου εσύ
Ομορφιά παντοτινή
Ελπίδα... Ζωής!

*Μαύρο Σύννεφο
Ρήμαξε την Αυλή μας
Ορφανή Ζωή!

*Κύμα του αφρού
Στείλε την αγάπη μου
Μακριά εκεί!

*Το «ξένο» πουλί
Να δροσιστεί σταλίτσα
Ύπνο να χαρεί!

*Παλικάρι μου...
Ποτέ σου να μην σκύψεις
Μην με ξεχνάς!

*Τι κατόρθωσες
Παιδί ευλογημένο!
Φύτρεψα ΧΑΡΑ!

*«Τι Χαρές!.. Φωνές!..»
«Πώς όχι! Γάμος είναι!
Πανηγυρίζουν!»

*Τι σούσουρο! Ε;
Κόφτου τα χούγια καλέ!
Τι ευτελισμός!

*Και πάμε... πάμε
Λέγοντας παραμύθια
Γλώσσα... ψαλίδι!

Και πάει... πάει...
Λέγοντας, σωτήρας μας,
Πώς είναι! Βλάκας!

*Άλλο... μη μιλάς!
Με πονοκεφαλιάζεις!
Δεν σε αντέχω!

*Είπε το κύμα!
«Μέριασε βράχε, μωρέ!
Άμυαλη Πέτρα!»

*Καλέ μου Θεέ,
Σκύψε... κοίταξε... σταλιά
Τα «ερίφια!»

*«Μαζί μου γελάς;
Με εκνευρίζεις μαθές!»
«Με νοιάζει; Όχι!»

*«Έλα, να σου πω!
Το μεγάλο μυστικό!»
«Μεγάλο; Πόσο;»

*Έχει μια Καρδιά!
Μάλαμα παιδάκι μου!
Μα την Παναγιά!»

*«Τι όμορφος Νους!
Σπάνια απαντάς, τον!»
«Να... σε πιστέψω;»

*«Όμως... Γυρίζει!»
«Ποιος είναι αυτός γιε μου;»
«Η Γη Μαμά!»

«Πω... Πω!.. Τι να πω;
Σταμάτα να φωνάζεις!»
«Μπα!.. Πρώτα εσύ!»

*«Ξέρεις γιατί!..
«Έτσι άκουσες εσύ;»
«Το φαντάστηκα!»

Γυρίζω πίσω κάποτε

Σύδνεϋ 24/06/ '19

Γυρίζω πίσω κάποτε
βλέπω μια φωτογραφία
νιά, να μου χαμογελά!
Λάμπει η αισιοδοξία της!
Πώς ξεχωρίζουν,
τ' ατίθασα μαλλιά της!
Αναθυμάμαι την κορμοστασιά
ελκυστική γεμάτη σφρίγος,
κι αναρωτιέμαι αν είμαι εγώ!
Γιατί δεν γνώρισα
τον ίδιο μου τον εαυτό
καλύτερα
τότε που είχα τον καιρό
να το σκεφτώ...
Ύστερα... ήλθαν όλα εκείνα
τα γνωστά...
και τώρα σκέφτομαι ξανά
τι θα μπορούσα άραγε ν' αλλάξω
απ' την πορεία μου αυτή!
Όπως κι αν το σκέφτομαι
στα ίδια καταλήγω!
Είμαι αλήθεια τυχερή
που είχα όμορφους γονείς
έξοχες εμπειρίες,
βρήκα τον άνθρωπο που αγαπώ
ζήσαμε κι αποκτήσαμε
το πιο πολύτιμο αγαθό
τα τέσσερα παιδιά μας!

Μικρή Στιχομυθία-

Σύδνεϋ 18/6/ '19

Πολλά και διάφορα, μα την αλήθεια!
Η ζωή μας έγινε κλωτσοσκούφι
των Δυτικών και Ανατολικών ανέμων
και μόνο τα ελληνικά μπουρίνια απεργούν!

Όμορφο Καμπαναριό...

Σύδνεϋ 18/6/'19

Όμορφο καμπαναριό
Ήσυχο με κοιτάξεις
Κι από τα πόδια σου μετρώ
Το ύψος σου και πάλι!
Τόσο ψηλά
Με τα πτηνά
Να σε καλημερίζουν
Κι ο ήλιος να χαμογελά
Κάθε που τιτιβίζουν!
Μόνο το σήμαντρο βουβό
Δεν χαιρέται την μέρα
Πάει εκείνος ο καιρός
Που έλεγε καλημέρα
Και το χωριό ζωντάνευε
Και οι νέοι σηκωνότανε
Για το όποιο μεροκάματο
Έστω και το «δεκάρι!..

Αβελ... Κάϊν...

Σύδνεϋ 17/6/ '19

Αδέλφια... και φθόνος...
Πρωτόλεια... και Βενιαμίν...
Η μέση... που εξίσου υποφέρει...
Και οι θρησκευόμενοι
που εθελοτυφλούν,
... αδιάφορα σφυρίζουν!
Μα επιτέλους ετούτοι
τι μπορούν
όταν μάνα και πατέρας
αδυνατούν!
Τα της ζηλοτυπίας οικτρά
όντως είναι σε όλους γνωστά!
Η αγάπη που τα γέννησε
ετούτα τα παιδιά
ποσώς εκμηδενίζεται!
Και μένει το ερώτημα
στους πάγους της καρδιάς!
Τι άραγε πήγε στραβά!
Η αγάπη, η φροντίδα
ο μόχθος...
που πήγανε όλ' αυτά
αλήθεια πώς χαθήκανε!
Και πώς να πισωγυρίσουν
οι σελίδες μιας ζωής,
που όλα γενήκαν στάχτη;
Τα τρόπαια αφανίσθηκαν
κι έμεινε το «λυπάμαι!»
γυμνό... άχρηστο... cliché
στείρα μια κουκουβάγια!

Σαν πέσουν της αυλαίας
οι κουρτίνες,
η αμαρτία ως λάβαρο
που ξέρει να ματώνει
και να παγώνει
το χρώμα της ζωής,
θα υψωθεί!
Τα τρυφερούδια που «θεριέψανε»
την ευλογία του γονιού στερήθηκαν
την ευλογία του Θεού κι αν αποζήτησαν!

Ο Κόσμος μας!

Σύδνεϋ 16/6/ '19
Δεν είναι ανορθόδοξο
το γεγονός,
πως όλα συνεχίζουνε
στον κόσμο μας
ν' αλλάζουν!
Ακόμη και η άλλοτε
καρδιά η τρυφερή
φαίνεται να αλλοιώνεται
και μάλλον πως πετρώνει!
Όχι δεν φταίνε οι παγετοί
μήτε η του κλίματος
-ως λένε-, αλλαγή!

Εκείνη που αλήθεια διαφωνεί
με αυτήν την καιρία αλλαγή
είναι η ανθρώπινη ψυχή!

Αέναα ακολουθεί μία πορεία
την ίδια πάντα... την προς το Φως...
Ο Πλάστης κι έτσι ακόμα,
δεν στέρησε από τον άνθρωπο
τον Ήλιο τον καλόκαρδο
το ντροπαλό φεγγάρι
τον κεντημένο με αστέρια ουρανό
που τρεμοσβήνουν στις πνοές
του αιώνιου αιθέρα...

Το άρωμα του γιασεμιού
δεν σώνεται αλήθεια
μήτε της άφθαστης μανόλιας
τα άνθινα καντήλια!

Οι άνθρωποι μπερδεύονται
τον μίτο 'χάσαν της ζωής
κι ακολουθούν αλλήλους
την ατραπό στο αβέβαιο!

Στην γειτονιά μου μιας ζωής
Οι λιγοστοί που απέμειναν
παλιοί,
έγιναν πιο αδιάφοροι
κι από τους απογόνους τους!

Κι όλο ψαχνόμαστε
για τις μοιραίες αλλαγές
κι αναρωτιόμαστε
για πού τραβάει η ζωή
και πόσο θα αντέξει!

Επίμονα κοιτώ τον ουρανό,
και διαπιστώνω ετούτη τη φορά
πως άλλαξε η πορεία
των άστρινων ψυχών
είτε γιατί το θέλει
ο άγιος Ουρανός
ή γιατί ως άνθρωποι
«στραβώσαμε» πολύ!..

Τι έκανα;

Σύδνεϋ 13/06/ '19

Τι έκανα και με λοξοκοιτάς;
Κι από κοντά κοκκίνισες
Κι έγινες παπαρούνα;
Σε ρώτησα αν μ' αγαπάς
για μένα αλήθεια αν πονάς!

Αν νοιάζεσαι αληθινά,
ας γίνουμε ζευγάρι...
Να μοιραστούμε τις χαρές
τις λύπες να μοιράσουμε
ως να 'ρθει η ώρα η καλή...

Σαν κλείνει ο κύκλος του έρωτα
μήνυμα θα μας στείλει
τον ήλιο να καλέσουμε
κουμπάρος μας να γίνει...
και το φεγγάρι από κοντά
στα όνειρά μας συντροφιά!

.....
«Α! δεν ξέρω! Δώσε μου
ολίγον τον καιρό...
για τα αισθήματά μου
να βεβαιωθώ!
Φοβάμαι την ορμή σου
την καίρια λογική σου!»
(επανάκδοση καθώς έχει ήδη παρουσιαστεί και το 13/6/'17)

Ένα παιδί...

Σύδνεϋ 10/6/'19
Ευλογήθηκε στην γη
να γεννηθεί!
Νέα ζωή...
Χαρά μεγάλη και γιορτή!
Ένα παιδί... Ένα παιδί..
Κλαίγοντας θα κραυγάσει
έτσι ώστε το παρόν
να μοιραστεί
της κοινωνίας τα βάρη
στο άγνωστο ταξίδι του
επάνω στην υφήλιο!

Ένα παιδί γεννιέται
χαίρεται η μάνα και
υπερήφανα το υποδέχεται
ο πατέρας...
Και του σπιτιού ο γέροντας
μετράει με συγκίνηση

πολύτιμες ευχές
προσεύχεται το φύτεμα τους
στου εγγονού τον νου
που θα ελευθερωθεί
από της μάνας του,
την ουσιαστική του
προστασία:

«Παιδί μου καλώς να ορίσεις
να είσαι αρτιμελής
να είσαι ευλογημένο,
Να μην γνωρίσεις
Της ζωής τον πόλεμο
μήτε να γονατίσεις στον
απάνθρωπο
συγκρητισμό!
Να μην γνωρίσεις
την ζηλοφθονία
μήτε την καπηλοπατρία!
Αγάπα τους γονείς σου...
Τους γέροντες σεβάσου,
βοήθα τον ανίκανο...
κι όλα θα παν καλά!
Σου εύχομαι μύρια τα αγαθά
γιε του γιου μου
κυρίως όμως υγεία,
ελευθερία και χαρά!!

Στίχοι μου... Αφιερωμένοι, στον αγαπητό φίλο και την σύζυγό
του: Γιώργο και Στέλλα Σταυράκη για τα ευχάριστα νέα!

Μέτραγες λέει...

Σύδνεϋ 9/6/ '19

Σαν ξύπνησα θυμήθηκα το όνειρο...

Δεν ήμουν ενθουσιασμένη

Δεν ήμουν καν ευχαριστημένη!

Μέτραγες λέει κουκιά και τα μοίραζες

Σε εμάς τα φιλαράκια σου!

Σε ρώτησα λοιπόν:

Γιατί κουκιά;

Και μου απάντησες πως είναι

δοξασμένα!

Απόρησα με την απάντηση αυτή

Και ξύπνησα εκείνη την στιγμή..

Τώρα που το ξαναθυμάται

Σκέφτομαι κυάμους τους ονόμαζαν

Οι αρχαίοι πρόγονοί μας και

τους χρησιμοποιούσαν για τον κλήρο...

Α! μη με ρωτάτε περισσότερα...

Διαβάστε την αρχαία μας ιστορία!

Έψαχνα

Σύδνεϋ 8/6/ '19

Έψαχνα μες τα βότσαλα, για το ομορφότερο!
Ήτανε όλα όμορφα.
Σε χρώματα ασυνήθιστα κάποια από αυτά...
Κάποια ξεχώριζαν... πόσο γυαλιστερά!
Εάφνου με τράβηξε το ένα, το διαφορετικό
ήταν μικρό, μαυριδερό... έφερε κάποια στίγματα
με χρώματα ασυνήθιστα!
Ήταν ολομόναχο σ' εκείνη την πληθώρα
των όμορφων σε σχήμα και σε χρώμα.
Έμοιαζε μόνο... σπάνιο... έμοιαζε θησαυρός!
Στην ανοιχτή παλάμη μου...το κράτησα...
Ένωσα πως του άρεσε, έτσι που το κρατούσα!
«Έρχομαι από τα βαθιά, της μάνας μου τα παλάτια...
Με αγκάλιαζε το φύκι, πράσινο γυαλιστερό...
Ένωθα την ασφάλεια, τριγύρω μου να πνέει...
Οι φυσαλίδες εκπνοής παιχνιδίζουν...
Τα όμορφα χρυσόψαρα, βύζαιναν το πλαγκτόν...
Και η χελώνα μας θεριό, να κολυμπά τριγύρω μας
από καιρού εις καιρόν!
Μια μέρα ήταν που πέρασε ο κάποιος ένας δύτες
και με το σκούτερ του, όλα ανακατεύθηκαν...
Σκοτείνιασαν άπαντα με μιας!
Εκείνη η αναμπουμπούλα, με έφερε εδωδά
στην αμμουδιά!
Μου άρεσε η πατρίδα μου στο λέω να το ξέρεις...»
Το κοίταξα με μάτια λαμπερά...
Ένωσα την μοναξιά του, την νοσταλγία του βαθιά...
Το χάιδεψα, το κράτησα μες τις παλάμες μου σφιχτά,
πλησίασα την θάλασσα ακόμη πιο κοντά

Και ρίχνοντάς του μια τελευταία ματιά
το πέταξα με δύναμη, όσο μπορούσα πιο μακριά!
Ένωσα τόση χαρά!

Γεννήθηκα για σένα!

Σύδνεϋ 7/6/19

Μου λείπεις...

Όπου κι αν είμαι ή σταθώ...

Αλήθεια πάντα σε αγαπώ

γλυκειά μου αγαπημένη!

Θρόνιασες μέσα μου

βαθιά μες στην καρδιά!

Σαν σε θυμάμαι σαλεύουν

λες... τα λογικά!

Τα χέρια σου ονειρεύομαι...

Αχ... με τι θέρμη τα κρατώ...

Στα μάτια σου βαθιά κοιτώ

τα χείλια σου αναζητώ

και... μα τον Θεό...

για μια στιγμή ξεχνιούμαι...

Οι θύμησες είναι δυνατές,

κι όλο με ξεγελούνε!

Τ' ορκίζομαι σε αγαπώ

πότερο από την ζωή μου...

Πόθος μου είναι να βρεθώ

όσο πιο γρήγορα μπορώ

κοντά σου...

το ξέρω μέσα μου βαθιά...

γεννήθηκα για σένα...

αληθινά!

Πες μου... για μένα ότι ζεις
πες μου... πως με προσμένεις!

Εδώθε...

Σύδνεϋ 6/6/ '19

Αγαπημένε... γεια σου!
Σου στέλνω την αγάπη μου, εδώθε...
Είμαι στο αλήθεια μακριά...
Τόσο μακριά που σκέφτομαι
Νά 'ρθω κοντά σου μόνιμα.
Περάσανε αλήθεια οι καιροί!
Δεν μού 'γραψες Καλέ μου...
Αναρωτιέμαι... είσαι καλά;
Μην είσαι ερωτευμένος
Με άλλη κοπελιά!
Θα περιμένω όσο μπορώ
Με υπομονή κι αγάπη!
Ίσως δεν με λησμόνησες
Ίσως με περιμένεις!
Αλήθεια γράψε μου σταλιά,
Στείλε μου μια φωτό σου
Έτσι θα νιώσω ζεστασιά
Και ίσως θα ξανανιώσω!
Θα περιμένω αγάπη μου
Μη με ξεχάσεις πάλι
Στείλε μου ένα γράμμα σου
Να ξέρω ότι με αγαπάς
Πως δεν πηγαίνεις μ' άλλην!

Θ' απλώσω...

Σύδνεϋ 5/6/ '19

Εδώ σκέφτηκα θα απλώσω
τα κουρασμένα μου μέλη,
θα τραγουδήσω τον Γέρο Δήμο
θα κλάψω για το μακρινό χθες
θα χαμογελάσω συχνότερα
στις παιδικές μου μνήμες
και θα νοσταλγήσω απόφια εσένα
Αγαπημένη μου Πολιτεία!

...το ρίξαμε στον ύπνο...

Σύδνεϋ 31/5/ '19

Κι έτσι λοιπόν το ρίξαμε
στον ύπνο...
Καλός ήταν ο έρημος
όταν όμως ξυπνήσαμε
είχαμε ήδη χάσει το αυγά
και τα καλάθια!

Χειμώνας η ζωή μας...

Σύδνεϋ 30/5/ '19

Κρύωσε ο καιρός!
Χειμώνας η ζωή μας
ανατριχίλα δέρνει το κορμί
το φυλλοκάρδι τρέμει!
Ευπνήσαμε κάπως αργά
είχε πλακώσει η παγωνιά
δεν λάβαμε υπόψη την όποια
συμφορά!
Κάθε που καβαλικεύει ο μπελάς
με το που κάνει ο ήλιος και γελά
το ρίχνουμε στην ξεγνοιασιά
και όλα τα ξεχνάμε!

Αλίμονο σ' εμάς...
Ανέκαθεν έλειπε η πρόνοια
η φίνα διορατικότητα!
Χόμπι η σπαζοκεφαλιά
η απορία, η έκπληξη
η οργή και η επίπληξη!
Κρύωσε αλήθεια ο καιρός
και ο νους λογίζεται
την εποχή του παγετού
τότε που δεν υπήρχε
η ελάχιστη σπορά...
και τα μικρόβια κοιμόνταν με τον πάγο...
Ίσως γι' αυτό οι άνθρωποι
-και μάλλον συχνά-
χαρακτηρίζονται σκουλήκια!

Γυρίζω ολημερίς...

Σύδνεϋ 30/5/ '19

Γυρίζω ολημερίς και ψάχνω...
Δεν βρήκα ακόμη αυτό που αποζητώ...
Την ειλικρίνεια την σκότωσαν
συμφέροντα μεγάλα
η αδικία έγινε κυρία περιωπής
η αλητεία προηγείται
στα καλλιστεία
και η παιδεία πνέει τα λοίσθια!

Ω! Διογένη!.. κι εσύ ακόμη
καταμεσήμερο με το λυχνάρι
έψαχνες για τον άνθρωπο!
Δεν μου φαίνεται λοιπόν παράξενο
που τα εκτρώματα
κυρίευσαν την οικουμένη!
Ομως θα πίστευε κανείς
θα γλύτωνε η φωτεινή πατρίδα μας...
Μα όχι... πρωτεύει,
ως βαρέως ασθενούσα!

Κι εγώ ελπίζω αιώνια
το τέλος του εφιάλτη!

Αχάριστοι

Σύδνεϋ 29/5/ '19

Αχάριστοι υπήρξαμε
όταν οι κάποιοι έντιμοι
αδίστακτα μας πρόσφεραν
το χέρι τους!

Δεν το ασπαστήκαμε αλοίμονο
παρά κρατήσαμε μαχαίρι
και το μακελέψαμε...

Τώρα αν κλαίμε ποιο το όφελος;
Η δυσπιστία μας και η ανάγκη μας
δεν μας οδήγησαν στην ευθεία...
και παραπέφτουμε στις ρωγμές
που άνοιξαν τα πάθη μας
και μαγαρισμένοι στον αιώνα
τραβούμε την ατραπό των αθλίων!

Πέθανε η μέρα

Σύδνεϋ 29/5 '19

Πέθανε η μέρα όπως όλες
που ήδη πέρασαν...

Άφησε πίσω της μια μέτρια
εμπειρία

τίποτε ιδιαίτερο τελικά!

Και είναι δύσπεπτη η ιδέα
πως ετούτος ο πολύτιμος

ο χρόνος

έτσι άχαρα κι ανόσια
μας προσπερνά!

Το θράσος απρόσκλητου

Σύδνεϋ 27/5/ '19

Με καλημέρισες φιλικά
κι ανταποκρίθηκα!
Την επόμενη με σταμάτησες
αδικαιολόγητα,
μα δεν αντέδρασα!
Λες και είχαμε ραντεβού,
την μεθεπομένη,
χτύπησες την πόρτα μου!
Σε είδα από το μάτι...
Δεν άνοιξα τη πόρτα μου!
Μέχρι πού φτάνει το θράσος
απρόσκλητου
σε κάθε περίπτωση!
Και επίσης άλλαξα δρόμο
για να μη πέσω απάνω σου!

Πόσα ρούχα

Σύδνεϋ 27/5/ '19

Πόσα ρούχα περιμένουν
το διάλειμμά τους
απ' την ντουλάπα!
Ακόμη κι αν αφαίρεσα αρκετά
δεν βλέπω ν' αραιώνουν!
Νιώθω την μοναξιά τους
την αντιπάθειά τους
για τα φύλλα της σκοτεινής
ντουλάπας...

Ξέρετε;
Ελπίζουν στο θαύμα
μιας εξόδου των
και την εκπλήρωση
του πόθου του αιώνιου,
να ζωντανέψουν
αγκαλιάζοντας
ένα ζεστό κορμί!

Ήξερα

Σύδνεϋ 27/5/ '19
Ήξερα πως αν μιλήσω
Θα κατηγορηθώ...
Όμως αν δεν μιλήσω
Θα είναι αδίκημα!

Είδα την άμορφη σκιά

Σύδνεϋ 27/5/ '19
Είδα την άμορφη σκιά
ν' απλώνεται αθόρυβα...
Διαισθάνθηκα την απειλή
κι από τς μύχια της ψυχής
μια δέηση ψιθύρισα:
να λάμψει ο ήλιος της ξανά!
Και μ' άκουσε!

Σύννεφο και Μελαγχολία!

Σύδνεϋ 27/5/ '19

Και κοίταξα τον ουρανό...
ήτανε φορτωμένος
Σύννεφο και Μελαγχολία!
Όμως καθόλου δεν με πείραζε
αυτό...
Χαιρέτησα το σύννεφο
ζωγράφισα τον ήλιο
φύτεψα μαργαρίτες εδώ κι εκεί
και το χαμόγελο ενός παιδιού!
Τι όμορφη ημέρα!

Τόσα φτερά...

Σύδνεϋ 26/5/ '19

Τόσα φτερά...
Αναρωτήθηκα γιατί «έπη»
πετρόεντα!
πού άραγε πετάμε;
Ακόμη αναρωτιέμαι
κι ενόσω βρίσκομαι
στο τρίτο μέρος
θαλασσόπληκτης πορείας!
Σκάφος δίχως ρότα
σ' ένα άλλοθι
που μύριζε μπαρούτι.
Ξύπνα παιδί μου!
Μην ψάχνεις στα σύννεφα
το στέριο χόμα προσκύνησε...

Ακούρμα!
Τα πυθάρια γεμίσανε σκιές
που ψάχνονται με ωδίνη...
Δεν είδε τον ήλιο η μέρα
οι ψίθυροι αυξήθηκαν...
ψάχνουν για στέρια κορμιά!
Οι πανοπλίες γεμίσανε ιδέες
κι αυτές με την σειρά τους
βιάζονται να ενσαρκωθούν!
Μη θυμώνεις που η βιασύνη
σπρώχνει...
περάσαμε στο ηλιοβασίλεμα
και οι σκιές θα βγούνε
στο κατόπι τους!
Σκιές Νέμεσης είναι!
Οι όρκοι σβήστηκαν
στης υποψίας και στου φόβου
τα μονοπάτια
θα γίνουν όλα στάχτη...
Τρέχα γιε μου... Τρέχα!..

Σου αρέσανε...

Σύδνεϋ 25/5/ '19
Σου αρέσανε ξεχωριστά
οι πεταλούδες!
Έλεγες... ψυχούλες είναι
και λυπόσουν για το αύριο...
Έβλεπες τις μαργαρίτες
κι έλαμπες από χαρά...

χαμογελούσες...
Έκοβες μια και έπαιζες
«Μ' αγαπά... Δεν μ' αγαπά;»

Φορούσες της αγάπης τα φτερά
γινόσουν ένας Άγγελος
ήσουνα ίδια η χαρά!
Κι όλα στο διάβα σου,
σιωπούσαν, περίμεναν
ν' ακούσουν την ζεστή
φωνή σου!

Πόσο αλήθεια σ' αγαπούσαν
στην μικρή μας γειτονιά!
Μονάχα τα πουλιά σιωπούσαν
κι αναρωτιόμουνα για την αιτία
ετούτης της σιωπής
σε μια όντως, χαρούμενη
ατμόσφαιρα!

Έφυγες έτσι ξαφνικά!
Αγκάλιασες τις πεταλούδες
τις φίλες... τις ψυχούλες!
Άφησες πίσω σου την θλίψη
να πλανιέται
κι όλοι εμείς ακόμη δεν δεχθήκαμε
την βιαστική σου αναχώρηση...

Ακόμη οι μαργαρίτες σου ανθίζουν
λες κι από πείσμα
στης φύσης το μοντέλο,

που αδυσώπητη αδιαφορεί
πότε και πού να σταματήσει
τα ζηλευτά των νέων τα παιχνίδια
με τις πανέμορφες του ήλιου
μαργαρίτες!

45. Θα ήθελα να ξαναφορέσω το πανέμορφο,

το κόκκινο κινέζικο φόρεμά μου!

«Όταν θα πάμε στο Θέατρο!» είπες με αγάπη!..

«Τι γλυκός που είσαι!» σκέφτηκα, και επίσης

σκέφτηκα, πως δεν «θα παίξω θέατρο»!

Έλα όμως που όλοι γίνονται θεατρίνοι...

συμπεριλαμβανομένης και εμού!

Δηλαδή... να...

με χαμόγελο προσφέρω την καλησπέρα μου...

και τις ανόητες ερωτήσεις ή δηλώσεις...

«Τι κάνετε... πώς είστε;

Καιρό έχουμε να ιδωθούμε!»

Όλα ετούτα, χωρίς αλήθεια να τα εννοώ,

τις περισσότερες φορές!

Παρόμοια όπως και οι απέναντι!

Μια τυπική στάση, με πεθαμένο το αληθινό

ενδιαφέρον!

Φοβάμαι πως εξελιχθήκαμε σε κοινούς παπαγάλους!

Υποκρίτρια λοιπόν κι εγώ, όπως όλοι και όλες!

Και οι λιγοστοί φίλοι μου μεγαλώνουν ...

μεγαλώνουμε...

και σκέφτομαι πως κάποια στιγμή δεν θα μπορώ

να τις βλέπω...
καθώς βρισκόμαστε παρασάγγας μακριά..
Πόσο λυπάμαι αλήθεια! Δεν έχω πλέον φίλους εδώ...
Τα ελάχιστα κοινά μας εξανεμίστηκαν ...
Άνθρωποι που δεν ενδιαφέρονται πέρα από
το ντύσιμο, το φαγητό, τον κήπο τα παιδιά και
τα εγγόνια...
Το έρημο το μυαλό το νηστεύουν σε βαθμό,
που τελικά θα εξελιχθεί σε άχαρο κουκούτσι!
Καλύτερα θεωρούνται οι για τα φαγητά κτλ.
απόψεις
παρά τα βιβλία και η όποια γνώση...
«Ωχ, καημένη! Φτάνει πια η εκκλησιά!
Παιδιά, εγγόνια, κουζίνα, εκκλησιά, σκυλιά,
γάτες, κήπος!
Εντάξει μωρέ! Καταλαβαίνω!
Καλύτερα όλα αυτά, από το τίποτα, τελικά!»
*Απόσπασμα μόνο... από το βιβλίο μου ποίησης,
ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΩΝ ΑΘΛΙΩΝ

Μικρή μου...

Σύδνεϋ 15/5/ '19

Μικρή μου...
Ακόμη αμφιβάλλεις!
Τα μάτια σου, μια συννεφιά,
το γαλανό θολώνουν!
Νεράιδα των ονείρων μου
ορκίζομαι... σε αγαπώ
και νοιάζομαι για σένα.

Έδεσα την καρδούλα μου
στον κάβο της αγάπης
απάνεμη, ανέγγιχτη
από τα ξένα μάτια,
από τα χείλη της φωτιάς
που τα φιλιά τους καίνε
αδιάκριτα τα σώματα
που απαντούν μπροστά τους!
Εσύ 'σαι το μεράκι μου
μικρή μου περιστέρα
στ' ορκίζομαι, πως σύντομα
τ' όμορφο το χεράκι σου
θα το στολίζει βέρα...
θα φέρνει το όνομά μου
κι από κοντά πολύτιμα
τα δώρα της αγάπης μου
της πίστης μου για σένα!

Είπε ο Θεός

Σύδνεϋ 14/5/ '19

Είπε ο Θεός και έγινε ημέρα η εβδομή!
Μας κάλεσε ν' αφήσουμε
τις έγνοιες μας, στην άκρη,
να τον ευχαριστήσουμε κι εμείς,
για τ' άπειρα καλούδια μας,
κομμάτι!

Τα αναλογίζομαι όλα αυτά,
το ίδιο όπως πριν...

Κοιτάζω την ζωή μας,
και σκέφτομαι το αύριο
με έγνοια και με φόβο!
Ως άνθρωποι, αλήθεια δεν αλλάξαμε.
Ποιος λέει... εκπολιτιστήκαμε!
πως είμαστε ωραίοι!
Ο Κτίστης που μας βλέπει,
διόλου δεν αντιδρά...
είναι γιατί γνωρίζει το ποιόν μας
πως είμαστε ανέκαθεν
οι ίδιοι αποστάτες
τα ίδια ανθρωπάκια!

Και ζούμε μες την τρέλα μας
πολιτισμένα όντα
μην όμως το πιστέψετε ποτέ
πως όντως ανθρωπέψαμε.
Σταλιά και δεν διαφέρουμε
από τους Νεαντερτάλιαν...
Λυπούμαι που το λέω!

Η Μάνα

Σύδνεϋ 12/5/‘19
Πήρε λαγίни το νερό
και μια λευκή πετσέτα
να σβήσει ελπίζει την φωτιά
απ’ το μικρό κορμάκι
π’ άναψε ο πυρετός του!
Χεράκια με αδράνεια...

πέφτουν θαρρείς οι ώμοι.
Στο μέτωπο ο ιδρωτας
φωνάζει, για βοήθεια!
Και το παιδί παραληρεί
βαριά αναστενάζει!
Η μάνα λυώνει από κοντά
τρέμει για το παιδί της...
Μουσκεύει στο νερόξυδο
το άσπρο πετσετάκι
δροσίζει χαμογελαστά
-μέσα της ας σπαράζει-
το φλογισμένο πρόσωπο,
τα φλογισμένα χέρια...

«Αγαπημένο μου μωρό
κλείσε τα βλέφαρά σου
κι ο φύλακάς σου Άγγελος
κι από κοντά η μανούλα σου
τον ύπνο σου φροντίζουν...
Τα πέπλα της θ' απλώσει
στη νια μέρα δοσμένη η ρόδινη Ηώ,
κι εσύ θα είσαι μια χαρά
κι ο πυρετός φευγάτος!»
Μητέρα ο άνθρωπος αυτός
γεμάτος αισιοδοξία
πίστη κι αγάπη στην ζωή
λατρεία στο παιδί της!
Ο Χάρος την λυπήθηκε
πολλές φορές αλήθεια
και τα παιδιά της τ' άφησε
να ζήσουν να γεράσουν...

Πρώτη να φύγει από τη ζωή
γενναία ευτυχομένη
και να οραματίζεται
να βλέπει στα βλαστάρια της
την άπιαστη... την μυθική
πανώρια Αθανασία!

...Μητέρες... Γιορτάζουμε από σήμερα! Ακολουθούν
δύο παραλλαγές συγγενικού νοηματικού περιεχομένου...

1.Είμαστε μητέρες

Σύδνεϋ 9/5/ '19

Είμαστε μητέρες
Με πόνους και με άγχη...
Με μια καρδιά μεγάλη!
Με μια ψυχή αλήθεια
κουρασμένη...
Για τα βλαστάρια μας
αέναα προσπαθούμε
άξια ημών ν' αναστηθούνε
πολίτες άριστοι
ν' αποδειχθούνε!
Το ελπίζουμε!

2.Μητέρες όλες μας

Σύδνεϋ 9/5/ '19

Μητέρες όλες μας
Με πόνο στην καρδιά
Με την ψυχή συχνά εξουθενωμένη
από την αγωνία την σπαρμένη

ας είναι καλά
τα άγουρα, τ' ατίθασα παιδιά!
Όταν μ' αγάπη τα ορμηγεύεις...
Σπάνια αποδέχονται
απόψεις αυστηρές.
Μα... ναι... τα ξέρουν όλα!

Ιντερμέδιο Ένα

Μια Ιστορία...

Σύδνεϋ 10/5/ '19

Μια ιστορία μου από το τετράτομο βιβλίο μου, ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ, για όλη την οικογένεια... Ο Πρόλογος, είναι η πραγματικότητα της μητέρας μου, υφάντρας στην εφηβική της ηλικία, και κάποια στιγμή στο πρώτο έτος μου στο Πανεπιστήμιο, μια μέρα ερχόμενη από έξω, ξαφνιάστηκα βλέποντας αυτόν τον μεγάλο αργαλειό που προφανώς ανήκε στην μητέρα μου! Ο αργαλειός της μου έδωσε μια γεύση ύφανσης, καθώς η μητέρα μου επιδόθηκε για λίγο μόνο, στην Ύφανση κάποιων κομματιών για το σπίτι μας, ώσπου να πωληθεί... Προφανώς είχε στηθεί γι' αυτόν τον λόγο, αφού είχε μεταφερθεί στο σπίτι μας στα Γιάννινα, από το σπίτι της γιαγιάς μου στην Ηγουμενίτσα... Μια υπέροχη εμπειρία αν και σύντομη τελικά...

Φεγγάρι μου... Σελήνη μου...

Σύδνεϋ 7/5/ '19

Φεγγάρι μου... Σελήνη μου...

η Αριάδνη η Κυρά,

μαζί σου πάντα ας είναι!

Άστρο μου...

σώμα μου ουράνιο

είσαι σκερτσόζα...

Ξέρεις πώς να παίζεις μαζί μου

κρύβεσαι... σαν όμορφα γλιστράς

ανάμεσα στο σύννεφο...

της όποιας υποψίας!

Το βήμα μου φροντίζεις

με το χλωμό σου φως!

Τι όμορφα φωτίζεις!

Κι ακόμα... την σκιά μου

ζωγραφίζεις

ασυνήθιστα τρανή...

Ω! Παράπονο που έχω!

Κάθε που εμφανίζεσαι

μ' ακολουθείς επίμονα

κι αναρωτιέμαι αστέρι μου

αν είσαι αλήθεια μαζί μου

ερωτευμένο!

Μ' έμαθες να περιμένω...

Υποφέρω!

Μίλησέ μου λοιπόν!

Λείπουν τα όνειρα

Σύδνεϋ 6/5/ '19

Λείπουν τα όνειρα
κι αυτό είναι κακό!
Κοιμάσαι και ξυπνάς
με την στιφή γεύση
της απορίας!
Το σήμερα έρχεται...
φεύγει όπως το χθες
τα πληγωμένα αισθήματα
αποθηκεύονται
στην ψύξη της καρδιάς!

Πού να κοιτάξω
και πού να ψάξω
για τα χελιδόνια
που οι καιροί σπαράξανε
τις όμορφες φωλιές τους!
Οι ξένοι μας τα πήρανε
τα έχουνε σκλαβώσει
με υποσχέσεις δολερές
ειδικευμένου Νου
που έχει ανάγκη από αυτά
και από την προκοπή τους!

Πάνα... πάρε ξανά το μαγικό
σουραύλι σου
κι εγώ θα τραγουδήσω από κοντά
τους έντιμους σκοπούς
της λευτεριάς του πνεύματος
στα δάση, στις κοιλάδες

καλώντας τα ξενιτεμένα μας πουλιά
να έλθουν πάλι πίσω!

Να μην σκιαχτούν το ρήμαγμα
αλλοτινής φωλιάς!
Σαν επιστρέψουν εδώ θα
τα πτωχευμένα πνεύματα
θα ζωντανέψουνε ξανά.
Ο λήθαργος θα σβήσει
το όνειρο θ' ανθίσει
το σφρίγος θα κυριαρχήσει
τα χελιδόνια της επιστροφής
θα πλημμυρίσουνε
τα όμορφα λημέρια της ζωής...

Η υποψία για τον άγνωστο

Σύδνεϋ 4/5/ '19

Η υποψία για τον άγνωστο
τον απέναντι, άγνωστο,
ως φαινόμενο, επιμένει
παραμένει...
Ίσως αν η έρημος αποκτούσε
χλωρίδα
αν οι αστέρες χαμήλωναν
στο επίπεδό μας
αν οι καιροί ήταν αντάξιοι
των δεινών των ανθρώπων
αν ο πόνος μοιράζονταν
και οι θρασύδειλοι εξέλιπαν

αν οι δυνατοί ήταν επεικείς
και δίκαιοι έναντι του δικαίου...
ίσως και να άλλαζε το συναίσθημα
αυτής της αβεβαιότητας!
Πόσο φτωχοί είμαστε τελικά!

Το Πηγάδι

Σύδνεϋ 3/5/ '19

Πηγάδι ήτανε παλιό
μα το νερό του ζούσε
και οι νεράϊδες του χωριού
του κάνανε παρέα...
Δεν τα κρατούσαν μυστικά
τα τόσα μικροσκάνδαλα
όμως...
πηγάδι ήτανε μαθές
βουβό... και φιλικό...
Είπε η Κρινιώ ο Παύλος της
ήταν ολοδικός της
και η Ανθή ορκίστηκε
για τον καλό της Δήμο!
Η πιο μικρή και ταπεινή
-την λέγαν Δεσποινιώ-
τις κοίταξε και φρόνιμα
μίλησε για την μάνα της!

«Εγώ 'χω την μανούλα μου
που είναι ολομόναχη
αφότου ο πατέρας μου

εχάθη απ' την ζωή!
Δεν θα τολμήσω να κοιτώ
πέρα από την σειρά μου!
Τον Νου μου στρέφω στα υψηλά!
Θέλω να μάθω πιο πολλά
από όσα έχω μάθει...
Να δώσει ο Κτίστης να γενώ
η πιο καλή δασκάλα!
Φως... να φωτίσω τα παιδιά
να γίνουνε πανάξια
για να μπορούν να ζήσουν
ετούτον τον ανήφορο
που λέγεται Ζωή!
Και τα δικά σας φίλες μου
θα τα πολύ προσέχω
να γίνουνε αντάξια
όλων των παραδόσεων
που φέρει το χωριό μας!»

Στέναξε η Δεσποινιώ
και στ' όραμά της έλαμψαν
τα βελουδένια μάτια της!

Πρωί... πρωί...

Σύδνεϋ 2/5/ '19

«Πρωί... πρωί... αγόρι μου
ξύπνησες με το όνειρο αγκαλιά
μαθές!
Ξεχασμένος είσαι ακόμη
σε ευδαιμονίας παραλήρημα.
Τι έβλεπες παιδάκι μου γλυκό
Τι σου 'δωσε ετούτη την χαρά!»

«Ω! Τι να σου πω μανούλα μου,
τι να σου ιστορήσω!
Παράξενα υπέροχη...
Μια... επικοινωνία!
Δυο λόγια μόνο θα σου πω
από το όνειρο αυτό...
Διάβασε ο Άγιος μου θαρρώ
τις μυστικές ευχές μου!
Αισθάνομαι ειλικρινά
πως είμαι ευλογημένος!
Ήτανε λέει η Νεραΐδα μου
ο Άγγελός μου φύλακας...
Με έπιασε από το χέρι
μ' ανέβασε στα σύννεφο
μού τάξε χαρά και ευτυχία...
Με ρώτησε τι ήθελα πióτερο
στην ζωή μου!
Είπα πως ονειρεύομαι
την ακριβή Ειρήνη
στον Πλανήτη μας,
τα ορφανά να είναι τιμημένα...

Να μην υπάρχουν άσπιτοι
να είναι χορτασμένοι οι φτωχοί
και όλοι... ευτυχισμένοι!
Μου είπε ότι οι άνθρωποι
οφείλουν να σκεφτούνε
με την σειρά τους όπως εγώ
ποια αγαθά επιθυμούνε στην ζωή!
Μου χαμογέλασε και πρότεινε
Ειρήνη και Αγάπη, απανταχού!
«Γίνου ο αγγελιαφόρος μου
παιδί μου ευλογημένο!»
είπε φιλώντάς με στο μέτωπο...
Ύστερα πάει... χάθηκε!
Κι εγώ θα την θυμάμαι...
τα λόγια της τα δέχτηκα
με αγαλλίαση μητέρα μου χρυσή.
Τις έχω ήδη θησαυρίσει προ καιρού
ετούτες τις αλήθειες που πονάνε!
Τα ακριβά τα λόγια της
χαράχτηκαν στο Νου!
Μέχρι την άλλη την φορά...
θα έχουν γίνει πράξεις!»
«Καλό σημάδι γιόκα μου
Ετούτο το όνειρό σου!
Είναι η ψυχούλα σου αγνή
γεμάτη από αγάπη...
Είθε ο Θεός αγόρι μου
δύναμη να σου δίνει
είθε το όνειρο αυτό,
αληθινό να γίνει!»

Τρέχουν οι μέρες

Σύδνεϋ 30/4/ '19

(Εισάγοντας στα επεισόδια της Σταύρωσης του ΙΗΣΟΥ...

Απόσπασμα μόνο...)

Τρέχουν οι μέρες

Τρέχουν οι καιροί...

Δάλησε τρεις φορές ο πετεινός

Και σε αρνήθηκε διδάσκαλε

πιστός σου ο Πέτρος...

Έπλυνε η πόρνη τα πόδια σου

και την μετάνοια μεμψιμοιρούσα

τα στέγνωσε με τα μαλλιά της

συγχωρεμένη από Εσέ, Κύριε!

Μετανοούσα... είδε το Φως

του Αληθούς Φωτός...

Βγήκε τέλος ο Ιούδας,

όστις εκ των υστέρων, μετανοών

για την προδοτική του πράξη

άτακτα σκόρπισε τα τριάκοντα

αργύρια

για το διαπραχθέν έγκλημά του...

Κατέφυγε στην αγχόνη για την λύτρωση

στον ίσκιο μιας αδέσποτης συκιάς...

Είχε απομείνει στο έλεος των ανέμων

-η οργή του Πατρός!...- ανεδείχθη!

Το άχραντό σου σώμα αναλήφθηκε

από του Σταυρού

και η Ταφή σε τάφο δωρισθέντα

επέφερε την Ανάσταση,

την Ανάταση των ακολούθων σου...
Κύριες ευλογητός ΕΙ....
Αινείτε τον Αναστάνα εκ Νεκρών...
Όστις... θανάτω, θάνατον πατήσας
και τοις εν τοις μνήμασι ζώην Χαρισάμενος!

***Ο ΑΞΕΠΕΡΑΣΤΟΣ Έλληνας στρατηλάτης,
ο Μακεδόνας πρίγκιπας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ,
ο μετονομασθείς ΜΕΓΑΣ!..***

Μια παρένθεση

Σύδνεϋ 21/4/ '19

Θα δούμε και θα ακούσουμε πολλά ακόμη... για τον νεαρό Έλληνα στρατηλάτη, τον Μακεδόνα πρίγκιπα Αλέξανδρο {(Αλεξ-) απωθεί τους (-ανδρος) άνδρες} τον γιο του Φιλίππου, μετόχου στους Ολυμπιακούς αγώνες καθώς ήταν Έλληνας και της Ολυμπίας αδελφής του Έλληνα Ηπειρώτη βασιλιά Πύρρου!..

Στο F/B δικαίως απαντήθηκε πως ο νεαρός και μοναδικός στην Παγκόσμια Ιστορία Στρατηλάτης ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, δεν θα κέρδιζε (πάντως !) με τριαντάφυλλα τις τραγικές Νίκες του, που του κόστισαν θανατηφόρες συχνά, πληγές, από τα όπλα των αντιπάλων του...

Ο Μ. Αλέξανδρος έγινε Μέγας γιατί ήταν άφοβος, τολμηρός μπροστάρης μαχητής, στις μάχες που έδωσε. Πρώτος λοιπόν και όχι παρατηρητής των μαχών... από κάποια ράχη... ζεμένος τον Βουκεφάλα του!

Τελικά και έχοντας αποκτήσει εχθρούς και πολέμιους ανταγωνιστές στο άμεσο περιβάλλον του, κάποιοι, δικοί

του πιθανόν, οι οποίοι δεν άντεχαν άλλο σπρώξιμο από τον ακόμη νεαρό στρατηλάτη Μέγα Αλέξανδρο, τον δηλητηρίασαν, αν και δεν δηλώνουν βέβαιοι οι διάφοροι ιστορικοί. Ο Αρριανός Φλάβιος από την Νικομήδεια, ο οποίος κηρύχθηκε Αθηναίος, περιγράφει την πορεία του ήρωα στο Βιβλίο του, *Αλεξάνδρου Ανάβαση*. Ο Αλέξανδρος έζησε 33 χρόνια! ΤΙ ΚΡΙΜΑ ΑΛΗΘΕΙΑ!

ΦΑΣΕΙΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΕΣ...

Τόσο μακρινές οι κάποιες μνήμες...

Σύδνεϋ 20/4/ '19

Τόσο μακρινές οι κάποιες μνήμες

κι όμως λες κι ήταν χθες!

Στο βάθος του χρόνου

λυχνάρια άσβεστα

οι άπειρες μνήμες

πότε γλυκόπιστες

συχνότερα

πίκρες αγιάτρευτες!

Αναλλοίωτα στιφή παραμένει

η γεύση τους

κι όμως κι αυτές καλοδεχούμενες

ως εμπειρίες...

αλάνθαστα μαθήματα!

Πιότερο ωστόσο αγαπώ εκείνες

που και σήμερα ακόμη

με κάνουν να χαίρομαι...

να γελώ!

Τι να πρωτομελετήσω!

Όλες όμως εξακολουθούν
να μου δίνουν κάτι
όλες είναι πολύτιμες!
Τις μεταλαμπαδεύω λοιπόν
-όπως ταιριάζει άλλωστε-
στους αγαπημένους μου...

Και ως... ενόσω ζω μαθαίνω...
εξακολουθώ να μοιράζομαι
παράλληλα με τις όποιες
εμπειρίες μου
την όποια σωστή αντίληψη ή απολαβή
αποκομίζω...

Η Σκύλα και η Χάρυβδη

Σύδνεϋ 19/4/ '19

Τα πράγματα είχαν ξεφύγει
δυστυχώς!
Η Σκύλα και η Χάρυβδη ήταν
και δεν ήταν ένα!
Πάντα ο ανούσιος ανταγωνισμός
μην βλέπεις παραπέρα...
Έτσι κι ετούτη την φορά πιαστήκανε
στα χέρια!
Ποια είναι η χειρότερη κακίστρω η μεγάλη
ποια θα νικήσει στις ριπές
που η κάθε μια θα βάλλει!

Κι απάνω που τρωγόντουσαν
και τα μαλλιά ξεριζωναν
αυλακωμένες οι παρειές
άγρια αιμορραγούσαν,
νιο παλικάρι έτυχε εκείθεν
να περνάει
και βλέποντάς τες κουβάρι
πού 'τρεχε στην άθλια κατηφόρα
με την γενναία του καρδιά
έτρεξε να βοηθήσει...

Όμως οι δυο τους μοχθηρές
ξεχάσανε το πάλεμα
του αίματος
και ρίχνονται απάνω του
να τον κατασπαράξουν...
με το κακό... με το καλό...
βορά τους να τον κάνουν!

Οι δυο τους παίζουν θέατρο
ηθοποιοί αριστείας
πουλάει η Σκύλα έρωτες
Και η Χάρυβδη από την ζήλεια της
τα χείλια της ματώνει...

“Μέριασε Σκύλα να χαρείς
δεν είμαι της σειράς σου
Βοήθησε να στείλουμε
την Χάρυβδη μακριά σου!
είπε ο άμοιρος ο νιος...”

Γέλασε η Σκύλα άγρια
«Τα όνειρα ποιος σου τά ‘στειλε!
Τι μολογάς... τι κρένεις;
Η Χάρυβδη είναι φίλη μου
ψυχή μου είναι κι αδελφή
δεν στρέφομαι εναντίον της.
Νέε μου φύγε...
τρέξε όσο μπορείς
και πίσω κοιτάζεις
την Σκύλα και την Χάρυβδη
ποτέ δεν θα δαμάσεις!
Τι σήμερα τι αύριο
καλύτερα μη μάθεις
την μοχθηρή συνέχεια....
που αλήθεια δεν υπάρχει!”

Παραλλαγή του ποιήματός μου: 54. *Γέλασε η Σκύλα άγρια...*
στο βιβλίο μου ποίησης ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΩΝ ΑΘΛΙΩΝ

Δίψασα...

Σύδνεϋ 18/4/ ‘19
Δίψασα αφάνταστα εκείνη την στιγμή!
Στεγνά τα χείλη μου, και
η γλώσσα να κολλά,
ο δε λυγμός να δένει κόμπο τον λαιμό.

Ήταν ακόμη ενωρίς
ήθελα να πιστέψω ότι όλα ετούτα
ήταν προσωρινά.

Αδέκαστη η μοίρα με τιμώρησε.
Έστησε την παγίδα της
με έναν εφιάλτη.
Ο κούκος έσκουξε, ματιάζοντας
την αδυναμία μου.
Ήθελε να ξέρω!

Εκείνη ήλθε «φρεγάτα
σημαιοστολισμένη»
κι όχι χαριτωμένη «άνοιξη»!
Τα πουλιά βαρέθηκαν
να πλέξουνε στεφάνια
τις ευαίσθητες γαρδένιες.
Με κοίταξε λοξά με μάτια
απολιθωμένα
από την αρμύρα που την έλουζε...
Άγνωστοι λόγοι την έφεραν
στο διάβα μου,
απρόσκλητη!
Δεν ήμουνα τυφλός, καλός ήμουν
ή μάλλον αφελής!
Έτσι ακολούθησα τα βήματα
της κυρίας Woolf
και πνίγηκα στο πηγάδι της άνοιας!
Τώρα παραδέρνω στο σκοτάδι
και σπάζοντας το κεφάλι μου...
ψάχνομαι να θυμηθώ ποιος είμαι
και τι επιτέλους θέλω!

Αχ Πασχαλιά μου...

Σύδνεϋ 17/4/ '19

Αχ Πασχαλιά μου μέρα της χαρούμενης
του Κυρίου, Ανάστασης,
των ψυχών των Ελληνοχριστιανών
Ανάταση,
του φιλιού της Αγάπης δώρο εκλεκτό
το τσούγκρισμα των κόκκινων αυγών...
των φωτεινών λαμπάδων η πορεία
από την εκκλησία στην λαχταριστή
την μαγειρίτσα στο τραπέζι το φορτωμένο
με καλούδια... γλύκας και σιροπιών
πέρα από τα κόκκινα αυγά,
ή τα μοσχομύριστα κουλούρια...
Και σαν νυχτώσει... θα έλθει δώρο
το χάραμα χαρμόσυνης ημέρας....
Θα λάμψει ο ήλιος χωριστά
και η Ανάσταση θα έχει ολοκληρωθεί!
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΑΔΕΛΦΙΑ, ΑΛΗΘΩΣ!

Το αρνάκι... το κατσικάκι θα αποδείξουν
την ανάγκη ημών των θνητών
-συγχώρεσε Κύριε την λαιμαργία ημών-
των βροτών,
την τάση τοιουτοτρόπως να γλεντούν
την επιστροφή του Κυρίου στην αθανασία...
«Ότι ει ο μονογενής υιός...»
του Πλάστη μας...
Προς το παρόν διάγουμε προς την σταύρωση
του Ιησού... Ας σιωπήσουμε για λίγο!

Γεια σου Φωτεινή μου...

«Η θάλασσα η μάγισσα με τα υγρά
φιλιά της,
μου μίλησε με χείδευσε μ' έφερε
στα νερά της!»

f.b. Απαντώντας με στίχους σε άποψη της Φωτεινής
Γεωργαντάκη - Ψυχογιού, στις 9/4/19, εξ ου και το ποίημα
που ακολουθεί περαιτέρω.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ Η ΜΑΓΙΣΣΑ...

Σύδνεϋ 9/4/19

Η θάλασσα η μάγισσα με τα υγρά
φιλιά της,
μου μίλησε με χείδευσε μ' έφερε
στα νερά της!

Άκου τι και πώς έγινε...

Είχα ξυπνήσει άγρια
Τα ονείρατα εφιάλτες
Σκέφτηκα την ημέρα μου
Πώς άραγε θα φτιάξει...
Να πω πρώτα τον πικρό
Ν' ακούσω τα μηνύματα
Να δω τι τάχα μού 'στειλαν
τα λίγα φιλαράκια
Να βγω έναν περίπατο
Μέχρι το ποταμάκι
Ή ίσως με το σκούτερ μου
Την θάλασσα να αφήσω
Να ξεβασκάνει τα στοιχεία
που όμηρό τους με κρατούν...

Ακόμη και στο ξύπνιο μου...
Επέλεξα την θάλασσα...
Το είπα και το έκανα...
Της μίλησα με δάκρυα
Είπα πως υποφέρω...

«Κοντά σου είμαι τώρα πα
θάλασσα θαλασσάκι μου
Γλυκειά παρηγοριά μου
Που μαιστράλι έστειλες
Να με καλοχαϊδέψει...
Νεύεις μου με το Φλοίσβο σου
Πως με συμπαραστέκεις...”

Στο δίχτυ σκέψεων...

Σύδνεϋ 10/4/19

Δεν μπορώ να κοιμηθώ...
Σιγομουρμούρα η βροχή
με σπρώχνει σε δίχτυ σκέψεων...
κι από κοντά φυτρώνουν τα όποια
τα ονειράτα!
Ποιος είπε καλόδεχτα πως είναι;

Μαύρος ο φόντος και ρωγμές
-που είναι και δεν είναι-
φωτός του πονηρού...
ή μήπως του αδιάκριτου;
Απούσες οι όμορφες μορφές.
Άνομες παρουσίες κOURνιαζουνε

στο δίπλα μου...
με τριγυρίζουν, με πιέζουν
κι εγώ ψάχνω διέξοδο...
Τα μπράτσα μου παλεύουν
για την λύτρωση
ιδρώνω κολλημένος στα κακόμοιρα
σεντόνια μου.
Καμιά διέξοδος...
και δεν υπάρχει γλυτωμός
από την κατάρα του δικού μου Νου
που εφεύρε τον χυδαίο εφιάλη...
Και ναι... μήνυμα αγνώστου
περιεχομένου
κατακάθισε στα μύχια
του κατακαημένου Νου
που λες κι άλλη δουλειά δεν έχει
παρά να γεννά εφιάλτες
σαν βαλθεί να με παιδέψει...
Και γιατί παρακαλώ; Αναρωτιέμαι...

Ω! Ακούγεται η βρύση στον νεροχύτη...
τρέχει έτσι ξαφνικά...
και το ψυγείο άκου το εαυτέ μου
τρίζει με μανία...
Και... τα φώτα... αναβοσβήνουν νευρικά.

Εγώ μια χούφτα άνθρωπος
καλά κουκουλωμένος...
ρίχνω κρυφή ματιά... όπως μπορώ...
Μα... δεξ... νυφάδες... χιόνι είναι...
στροβιλίζονται τρελές

τρελαίνομαι μαζί τους και παγώνω...
Ουρλιάζω... μα φωνή δεν βγαίνει...
μήτε τα αυτιά μου με... ακούν!

«Ακούστε σκύλες Ερινύες,
ποτέ μου δεν σας κάλεσα
γιατί ο νους μου δεν θρονιάζει αμαρτίες
γιατί η καρδιά μου είναι σεμνή
και την δική σας παρωδία αχρηστεύει.
Χαμπάρια και μηνύματα ταΐστε μου
τον Διόνυσο
να αφήσει τα ζαλιστικά παιχνίδια του
που τα ποτίζει το κόκκινο κρασί...
Ακόμη και η ράβδος του τρικλίζει
Όμοια τα πόδια του, στάχτη το βήμα του!»

«... εμπρός... εμπρός...»
τινάζομαι ορθός...
Χτυπάει το τηλέφωνο...
τρίβω το μέτωπό μου!

Ικανοποίηση!

Σύδνεϋ 10/4/19

Δεν είναι άρτος
δεν είναι άνθος
δεν είναι ζαχαρωτό...
Όμως αλήθεια πώς χορταίνει!
Ως αίσθημα έχει τις βαθμίδες του
και ως «βρώμα...

Αγαθόν, Βέλτιον, Ἄριστον!»
Τόσο χωνευτικό τελικά ως αμοιβή
που φωτίζει το εἶναι σου,
λαμπρύνει το πνεῦμα σου,
ανεπαίσθητα!
Και αν δεν μπορείς να το ιδιοποιηθείς
αν δεν κραυγάζεις τον παιάνα
της Νίκης
ὅταν την γεύσαι... Αλήθεια,
τι πειράζει;
Εἶναι ὅμως βέβαιο πως ο Κόσμος
γύρω σου ομορφαίνει,
και το χαμόγελο ενός -ὅποιου- παιδιού
φουντώνει μέσα σου, το αἶσθημα
της ευθύνης!

Ὅμως... μακάρι να μην υπήρχε αυτό
το ὅμως
που τραβά το χειρόφρενο
στην ταχύτητα της ἀποψης ετούτης...
Ἡ Ἰκανοποίηση
-ουσιαστικό ως μέρος του Λόγου-
αν και ουσιαστική λέξη,
δύναται να αντικαθίσταται ἀπό
το αντίθετο
ὡς προς την ἔννοια ουσιαστικό
την την κυρία Δυσαρέσκεια!

Ἰκανοποίηση... Σπανίζει λοιπόν
ὄλο και περισσότερο...
Εἶναι οἱ καιροί, οἱ ἄνθρωποι

που γίνονται όλο πιο κυνικοί...
Ίσως πάλι, όταν ωριμάζουμε
η ποιότητά της μεταφράζεται
διαφορετικά...
Μετράται ιδεολογικά.
Αιτείται το βαρύτιμο...
Εξελίσσεται σε βαρύγδουπη έννοια
η ικανοποίηση τώρα πια...
και όχι μόνο αυτό
αλλά και η διάρκειά της προσδοκάται
αέναη...

Τελικά όμως «Ουκ εν τω πολλών το ευ!»
Η βαρύγδουπη ετούτη λέξη
που εφευρέθηκε από εμάς
για το συναίσθημα της ευχαρίστησης,
είναι ότι είναι τελικά
και τυχερός ο που την έχει μέσα του,
αφ'εαυτού...
ακόμη και για το τίποτα!

*ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ ΤΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ...
ΕΙΠΑΣ ΚΥΡΙΕ,
Και συμπεριέλαβες τα παιδιά στην ομάδα
των ευδαιμόνων...*

...είμαι μόνο άνθρωπος...

Σύδνεϋ 9/4/19

Άστραψε και βρόντηξε
το σύννεφο.

Ξέσπασε μπόρα ξαφνικά
κι είναι καταμεσήμερο.

Έμειναν στην μέση,
οι κάποιες οι δουλειές!

Ασύδοτη η βροχή συνέχισε
και το σκοτάδι δεν άργησε
να απλωθεί!

Κι ήταν νωρίς...

Και το φεγγάρι άφαντο!

Στις φλέβες πιέζεται η ζωή
οι βαλβίδες χάνουν τον έλεγχο
η αντλία της διαρκώς αδημονεί
και ο εγκέφαλος αρνείται
να συμβάλλει στου άγχους,
την ανόσια συμφωνία!

Ναι... είμαι μονάχα άνθρωπος!

Το δικαίωμα της ασυδοσίας
τιμωρείται αμείλικτα.

Και όμως,

αδυνατώ να περιμένω
το φως της αυγής

ή ακόμη,

την πιθανότητα ανέγερσης
μνημείου...

Ίσως οι δρόμοι γεμίσουν
αγριολούλουδα
ο ήλιος πορευτεί
αφήνοντας στο σπίτι του
την αισιοδοξία,
και η δυσφορία του στερημένου
μειωθεί.

Τα μάτια μου κλείνουν
από την έγνοια μου
του κάματου
που άφησα στην μέση!
Αιώνια τα γράμματά μας
θα μιλούνε για τα άδικα
του ουρανού
ή τα δίκαια που απονέμει
με το σταγονόμετρο...
Θα αναφέρονται στην
ελάχιστη χαρά
και στην ασίγαστη
του ανθρώπου δυστυχία...

Στο πέτο σου...

Σύδνεϋ 8/4/19

Λευκό μπουμπούκι τριανταφυλλιάς
Το πέτο σου στολίζει...
Αναρωτιέμαι ποια θα το χαρεί
όταν το βλέμμα σου απάνω της σταθεί
με ξέχειλο τον θαυμασμό

κι απόφαση θα πάρεις...
«Ω! Τι ομορφιά πανάξια
μα την αλήθεια
για τον αγαπημένο μου ανθό,
φρέσκο... μπουμπουκιασμένο!»
Τρέμοντας στην συνέχεια,
θα το τραβήξεις από την μπουτονιέρα σου
θα το προσφέρεις,
όσο κομψά σε δίδαξε η φύση...

Και η γενναία κοπελιά
που ξαφνιασμένη θα σταθεί...
θα αναρωτηθεί, «γιατί;»
και θα πετάξει... εκνευρισμένη...
«Γνωριζόμαστε;»
Κι εσύ νέος, βιαστικός, ιδεολόγος...
τα μάτια σου θα ανοιγοκλείσεις
και θ' απαντήσεις ηρωικά,
«...πόσο χαριτωμένη είστε...
Αλήθεια... επιτρέψτε μου
ετούτο το μπουμπούκι
σας ταιριάζει!
...θέλω να πω...
μου αρέσετε...»
«Ευχαριστώ...
να μη σας δει ο άντρας μου!»

Κι έτσι τελειώνει άδοξα
κι ετούτη η ιστορία, «Παραμύθι»
μιας φοράς κι ενός καιρού
που οι νέοι επιχειρούσαν

το περίφημο «καμάκι»
όπως ή όπου μπορούσαν...

Χελιδονίσματα...

Σύδνεϋ 8/4/19

Δυο χελιδόνια... μία φωτό
και μια ματιά επιεικής,
φορτίζουν την καρδιά μας
συναίσθημα, χαρά αληθινή!

Δυο χελιδόνια σύντροφοι
που τιτιβίζουν ξέγνοιαστα
τα μάτια μας ανοίγουν
δίνοντας το υπόδειγμα
της σχέσης που μοιραίνει...

Μην λες πως είναι πετεινά
που ζουν τον έρωτά τους.
Σκέψου λιγάκι τι καλά
να είμαστε εμείς
τα λεύτερα πουλιά
που μόνο με την αγκαλιά
με τα ζεστά γλυκά φιλιά
να τα περνάμε όμορφα
νά 'μαστε η τέλεια
συντροφιά!

Όμως... δεν είμαστε πτηνά...
Μήτε και χελιδόνια!

Μήτε θα κτίσουμε φωλιά
για να χαρούμε μια σταλιά
κάτι που δεν υπάρχει...
κάτι που το φαντάζομαι...
Κι αλήθεια πώς πονάει!

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΡΥΑΚΙ

Σύδνεϋ 5/4/ '19

Με πιασμένη την αναπνοή,
όπως συνήθως σταματώ
στο γεφυράκι το σεμνό
ξεκούραση πέντε λεπτών
επιδιώκοντας...
Κι όπως πάντα τους φίλους μου
του ρυακιού αποζητώ
τους άπιαστους γυρίνους,
τις πάπιες τα παπιά τους...
φορτωμένες...
Τα νούφαρα που ανθίζουν
κοντά στα ρείθρα,
επιμένουν να φυτρώνουν...
Και αν πέρα-δώθε,
ακολουθώντας την ροή
ανάγλυφων υδάτων,
-τα ευλογημένα ρείθρα-
γκριζοπράσινα αναδεύονται
μείγμα αποχρώσεων
σε φίνα υδατογραφία...

Σ' ετούτον τον μικρόκοσμο
προστίθενται άγγελιοι οι φτερωτοί
που τιτιβίζοντας, επίμονα βουτάνε
τα σεβαστά όμως έντομα στα γρήγορα
πετάνε...

Η μοίρα τους όμως τα μοίρανε
να τρέφουνε τους φτερωτούς
τους άγγελους...

Ω! ντελικάτο πρόγευμα υμών!
Μα τι τα θες; Έτσι είναι η Ζωή!
Αιώνια ανακύκλωση...
με ηττημένους, με θύματα,
με ήρωες, με νικητές!

Έλα λοιπόν άρχοντά μου ευγενικέ
Κύκνε μας αγαπημένε...
σε περιμέναμε οι φίλοι σου κι εγώ...
Αλήθεια πώς σε καμαρώνουμε
έστω κι αν αισθάνεσαι ανέγγιχτος!
Άρχοντας φτερωτός κινείσαι
αδιόρατα σε ετούτη
την ευλογημένη πανσπερμία
του γλυκόνερου με τα στολίδια
των αποσυνθεμένων πράσινων...
Το ρυάκι μας παίρνει αξία
με την αρχοντική σου παρουσία!

Κάποιες κλαίουσες Ιτιές αναδεύοντας
τα όμορφα κλωνάρια τους
επιμένουν στον δικό μου θαυμασμό....
Μα είναι αγαπημένες μου και το ξέρουν...

Τεντώνομαι στα κάγκελα της γέφυρας
κα χαϊδεύω τα χαμηλά φυλλώματα!
«Είσαι υπέροχη, προστάτισσα τόσων ψυχών...
δροσιά μας στην κάψα του καλοκαιριού
αφήνεις τις ακτίνες του φωτός
να φτάνουν γρήγορα σε μας
στης χειμωνιάς τους πάγους!

Άλλωστε ο καθρέφτης του ρυακιού
σε αγαπά... πάντα σε δείχνει όμορφη...
Μα τόση ομορφιά αλήθεια... πώς πονά!

Όλα μια ροή, αργή, κάποιες στιγμές
αόρατη ή στατική... όμοια με την Ζωή.
Υπάρχει η σχέση των ειδών
υπάρχει η φιλία, διακριτική, ευλογημένη,
και η κρυφή συννεοχή, διπλά αμπαρωμένη
στην λάσπη του πυθμένα του...
γλοιώδης, μαύρη και αφορά
μυριάδες τις υπάρξεις του όμορφου
του ειρηνικού και πανάκριβου ρυακιού...
Κι ας είναι η μορφή του αληθινός καθρέφτης
του αισιόδοξου, ουράνιου Γαλανού!

Αντίδωρο Θεού η ιερή φιλία
αν και στην ζήση παραμονεύει ανίερη
συχνά και δολερή!
Φιλία, φίλοι οι ορισμοί εκπροσωπούν
ιδανικά στην πανσπερμία της Ζωής,
Αλάτι και πιπέρι... κανελλο-γαρύφαλλα
και μέλι....

Δώρα ανεκτίμητα... ελκυστικά...
που όλο και πιο σπάνια στο διάβα μας
φυτρώνουν!
Την αναζητάς και σκέφτεσαι το σταγονόμετρο.
Κι αν προσπαθήσεις να πετύχεις
-πάντοτε στην φιλία-
κι αν χρησιμοποιήσεις φρονιμάδα περισσή
και ας εφαρμόσεις άπαντες τους κανόνες,
αλίμονο δεν φτάνουνε συχνά
την συγχορδία των ψυχών να επιτύχουν!

Στο όμορφο ρυάκι βαριαναστενάζω...
«Με πρόδωσαν, αγαπημένοι φίλοι μου
της φύσης...
και ας ήμουνα δοσμένος στα ιδανικά
της ανθρώπινης φιλίας...
Ίσως από τα ύψη σου μάρτυρας έγινες,
Ιτιά μου αγαπημένη.
Μαρτύρησες... να γνώφω με σοφία,
στα θετικά τα νεύματα
να χρησιμοποιώ τον κώδικα
της άξιας... φιλίας!»

Με θλίψη μ' ακούει το ρυάκι...
και των γυρίνων τα μπουλούκια
σταματούν από κοντά,
με την σειρά τους να ακούσουν
τα παράπονα... του περιπατητή
στην όμορφη του ρυακιού την γέφυρα.
Η πάπια ξεφορτώνεται τα τόσα της παπιά
και ο Κύκνος εξορκίζει το πιθανό κακό

τινάζοντας τα ατέλειωτα φτερά του...

«Φίλοι μου του ρυακιού...
Εκ φύσεως αρνείσαι να θίξεις
το φιλότιμο ενός...
την προσωπικότητα ενός,
Μακριά από τις όποιες υποσχέσεις
ίσως και παρακλήσεις!
Τι είναι λοιπόν η φιλία;
Υπάρχει τώρα πια ή εξατμίστηκε
ως αγαθό με τα παρόμοια τα λοιπά;»

«Εμείς είμαστε φίλοι σου!»
ανέμισε η πλούσια Ιτιά...
ακούστηκε μια κάποια αναταραχή
στην ήσυχη ροή του ρυακιού...
Θαρρώ πως άπαντα τα ζωντανά
συμφώνησαν με την Ιτιά...
Και προς μεγάλη μου έκπληξη
ο μεγαλόσωμος πράσινος βάτραχος
άφησε την κρυψώνα του...
δήλωσε και εκρόαξε
«Συμφωνώ με την Ιτιά...»
Κι αν όλα φαίνονται σύντομα ή απλά
ειλικρινά επείσθηκα...

Ω! Μα είναι αλήθεια... φίλοι μου πως
στους κάμπους με τις πεταλούδες
δεν θα βρεις την χάρη της χαράς
του ρυακιού...
Στην θάλασσα την μάγισσα κι αν βρεις

αφάνταστα αγαθά...
στο άστρινα ντυμένο βελούδο του ουρανού
τα μύχια του μυστήριου που αναζητάς...
αν απαντήσεις
μόνο στην χάρη της χαράς του ταπεινού
του ρυακιού...
θα βρεις τον κόσμο στον οποίο ζεις αληθινά!

Πλάστη μου... πώς να σε υμνήσω...
πώς να σε ευχαριστήσω,
για τα δώρα Σου τα ατελεύτητα...
Για την φιλία την άδολη, της Φύσης...

***Μια νότα ευθυμίας...
ή μήπως τραγωδίας!***

Σύδνεϋ 4/4/ '19

Θυμήθηκα κάποιες στιγμές
Αληθινά αστείες
Με τους σοφούς καθηγητές
Που κόπιασαν για χάρη μας
Στις τάξεις Γυμνασίου
Θηλέων όντως φίλοι μου
Και πάντοτε στα Γιάννινα...

Έτυχαν δυο φιλόλογοι
(είμαστε Τρίτη τάξη...
δηλαδή πρώτη μας χρονιά...
την εποχή εκείνη!)
Αμφότερα τα γένη...

Ο Σταμα....ης ποτιστήρι φοβερό
που δεν κατόρθωσε
να μεταλαμπαδεύσει
την δική του απύσχα γνώση...
το βιβλίο ΖΟΥΚΗ
εξευτελίσθηκε διπλά.
Και τι να κάναμε εμείς
αφού μας έβγαζε πριν ακόμα
ο κώδωνας χτυπήσει...
Γελούσαμε στα σιγανά
και ακόμη τον θυμόμαστε
για την γελοία του συμπεριφορά...

Η Δ. πατούσε εδώ
Όμως βρισκότανε αλλού!
Θαρρείς πως ήταν άυπνη η έρμη
τις λέξεις τις μασούσε
και αν δεν ήταν τα γραπτά
στα διάφορα βιβλία μας...
ουαί κι αλοίμονό μας!

Τίποτε δεν μας δίδαξαν...
Μας πρόσφεραν το γέλιο
Που ήταν κομμάτι μυστικό
Κι ας το νιώθανε και οι δύο...
Καθόλου δεν τους ένοιαζε...

Σαν ήλθε ο επιθεωρητής
Ο Σταμα....ης έτρεμε ο μαύρος
Και τι να πεις;
Τον λυπηθήκαμε εμείς

μικρές, μαθητριούλες
τα δυνατά μας βάλουμε
Τις εξετάσεις να περάσει...
Η δε κ. Δ. κοκκίνιζε κιτρινίζει
μέχρι που ο επιθεωρητής
σηκώθηκε και ανοίγοντας
την πόρτα
πέρασε έξω ακολουθούμενος...
Από τον εκάστοτε εξεταζόμενο...
Και ήταν αλήθεια επεικής
γιατί και οι δυο συνέχισαν
σανό να μας ταΐζουν...

Ας σταματήσω εδώ...
Δεν μοιάζει για αστείο...
Και που τα σκέφτηκα αυτά
ακόμη νιώθω λύπη....

Ο ουρανός μας

Σύδνεϋ 4/4/ '19

Εύπνησα καλοδιάθετος...
Ο ουρανός μας γαλανός
γεμάτος υποσχέσεις
ομόρφυνε το πρωινό.
Μα... τώρα μεσημέρι
μας πρόδωσε με σύννεφο
γκρίζο και κακοσούσουμο
κι η ψύχρα αυγαταίνει...

Το θηλυκό με πρόδωσε,
σκεφτόμουν δεν πειράζει...
όμως ο δόλιος ουρανός
όλα μου τα χαλάει!
Αλήθεια με πονάει...
Το σύννεφο το θλιβερό
τα μάτια μου θολώνει
βαραίνει μες στο στήθος μου
ο αναστεναγμός μου...

Νόμισα πως θα μ' έλουζε
στο φως ο ουρανός μου
παρηγοριά στους πόνους μου
στις απογοητεύσεις,
που οι άνθρωποι φυτεύουνε
τους δρόμους μου σκιάζοντας
που στοιχειωμένοι μοιάζουνε!

Ο ύπνος δεν αντέχει
στα δύσκολα αφανίζεται...
Ίσως ο χρόνος-ιατρός
βοήθειας χέρι δώσει!

Θα ήθελα να ξέρεις...

Σύδνεϋ 4/4/ '19

Θέλω να ξέρεις
πως ό,τι λέω
το πιστεύω...

Δεν με πειράζει
που αντιδρούν
θετικά ή αρνητικά.

Η αλήθεια με τα μάτια μου
αφορά εμένα
και όσοι συμφωνούν
με ετούτη
είναι ομόπνοοι...
Δεν σημαίνει πως επειδή
διαφωνούμε σε ετούτο
δεν συμβιβαζόμαστε σε άλλα
που αφορούν την ζωή μας!
Σημασία έχει η αποδοχή
της διαφορετικότητας
κι ετούτο είναι αφ' εαυτού
πολύ σπουδαίο!

KATANYΞH!

Σύδνεϋ 3/4/ '19

Σκέφτηκα να μιλήσω για την κατάνυξη...
Δύσκολη η έννοιά της...
δυσκολότερη η παρουσία της...
Όντως διαπιστώνω ότι σπανίζει
ως γεύση του παρόντος!
Ζω στην εποχή της στέρησης της
ως φαινόμενο,
ανάμεσα σε διάφορα που κατατρέχονται
από το σύνδρομο... της στέρησης...

της απώλειας!
Ότι είναι μάλλον ένα συναίσθημα
που βυθίζεται επίμονα στην Λήθη!
Οι καιροί ακρωτηριασμένοι
από αιτίες που βοηθούν τον άνθρωπο
να αισθάνεται χαμερπής
να στερείται την χάρη της χαράς
για λόγους ευπρεπείς...
βιάζονται να τον προσπερνούν ένοχοι
από την κακομοιριά που κουβαλούν
βραδιάζει ξημερώνει!
Ας συγκεντρωθούμε στο θέμα
που η λέξη εκπροσωπεί...
ας βρούμε την δύναμη
να την επιδιώξουμε
να την απλουστεύσουμε
να την φέρουμε στα δικά μας μέτρα:
ο περίπατος σε πάρκο ολάνθιστο...
η προσευχή σε εκκλησία ερημική...
εξαίσια η μουσική...
Αγάπη που ανθίζει
Έρωτας που συναρπάζει...
Κατάνυξη... ευτυχία που ευφραίνει
πέραν των θείων... εκ των ένδον.
Μπορούμε; Ας προσπαθήσουμε...
Ας παραμείνουμε άνθρωποι...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Σύδνεϋ 3/4/ '19

Ήταν ένα όνειρο...
Το αγάπησα, το έθρεψα,
αγκυλώθηκα πάνω του
με πάθος!
Η γεννήτρια του ήμουν!

Προσδοκούσα να αποδώσει
καρπούς ονειρεμένους,
κάτι σαν...
τον ουρανό με τ' άστρα...
Επαναπαύτηκα λοιπόν
στην πίστη μου ετούτη
και σκεπτόμουν την ωρίμανσή του
να αποκαλύπτεται εξίσου αίφνης
με την σύλληψή του...
Ομολογώ... πως προσδοκούσα
ουράνια τόξα και χάριτες
με μορφές αγγελικές...
Φωνές σειρήνων...
Και ήταν τότε
που εισχώρησε ύπουλα
στο θεσπέσιο όραμα
μια οικτρή παραφωνία, εσύ!
Μια άγνωστη από το πουθενά
φιγούρα αλλοπρόσαλλη
κλωθογυρίστρα μύθων
μια μοχθηρή... κακίστρω,
ανεπαρκής μορφή στον Νου
και στην ψυχή...

Κάλεσα τις μοίρες
τις εξόρκισα να μοιράνουν
το μέλλον
και έχοντας αποχωριστεί
το προδομένο όνειρο
συγκεντρώθηκα στην πικρή
αλήθεια!

Σου γράφω λοιπόν,
πως τα όνειρα δεν αποδίδουν...
πορέψου με ό,τι βλέπεις
και σταμάτα να ονειρεύεσαι...
Τα όνειρα... σπάνια βγαίνουν
σε καλό!

Πρώτη του Απρίλη...

Σύδνεϋ 2/4/ '19

Πέρασες στα γρήγορα
Αύρα μου μυρωδάτη...
Τα μάτια σου της Άνοιξης
μήνυμα καθρεφτίζουν
στα χείλια σου θρόνιασε
το χαμόγελο
και το τραγούδι σου αφουγκράζεται
ο ερωδιός!
Άνοιξη μου με μυρουδιές
τον δρόμο σου ραντίζει
ο γιόκας σου ο όμορφος Απρίλης
ενώ ο Φαέθων

επίμονα το άρμα του κρατά...
Φως, αρώματα, ήχοι ζωής,
ανάστασης πάντων κι απανταχού
ευφραίνουν την καρδιά
πλουτίζουνε τον Νου,
γλυκαίνουν την ψυχή...
Ω! τι ευδαιμονία...
Και η ομορφούλα η μικρή
με αγωνία τον Απρίλη της
προσμένει να πλέξουνε μαζί
της Άνοιξης Γιορντάνι
την τρυφερή της Νιότης
αιώνια την Αγάπη!

Το Ωρολόγι

Σύδνεϋ 2/4/ '19

Μετρώ την ανάμεσά μας
απόσταση.
Ξέρεις... όλο και μεγαλώνει!
Το μέτρο έγινε υπερβολή
το ωρολόγι κουράστηκε
να μαρτυρά την θλίψη
που αυξάνεται στο πέραςμα
του χρόνου...
Τι πρέπει να γίνει τώρα πια;

Δεν ήταν μέρος των σχεδίων μου
ίσως και των δικών σου
η δύσκολη στιγμή των αποφάσεων!

Μετρώ.. ξανά μετρώ τα λάθη μας
μα λύσεις δεν υπάρχουν.
Δεν πάμε αλήθεια πουθενά!
Το νιώθαμε ίσως εξ αρχής πώς
θα 'ρθει ετούτη η στιγμή,
που θ' απομακρυνθούμε τόσο
που μήτε φευγαλέα θα περνά
η σκέψη σου, η σκέψη μου...
στον Νου μας, τέλος πάντων!
Η νομοτέλεια υπαγορεύει
τον θάνατο παντός...
Ζήσαμε έναν έρωτα
που όμως μας ξεπέρασε....
Και τώρα... έτσι ηρωικά
ας σηκώσουμε
τις βαριές μας αναμνήσεις
και ας ΤΟΝ ταξιδέψουμε
στον κόσμο της λήθης,
χωριστά!

Θα ήθελα πολλά να πω...

Σύδνεϋ 26/3/ '19

Θα ήθελα πολλά να πω...
Όμως τόσα ειπώθηκαν...
Και πάλι αναρωτιέμαι
μήπως οφείλω να μυράνω
την άμοιρη πατρίδα μου,
τώρα που το δημόδες τραγούδι
ξεψύχησε

και τα νοητά μύρα στέγνωσαν
αφήνοντας αδρά τα ίχνη
στις πεπαλαιωμένες παρειές μας!

Πατρίδα μου μονάκριβη
Τόσων ηρώων τάφος
Δεν σε τιμήσαμε μαθές
Και δεν μας συγχωράς!

Έστειλες τον Αρχάγγελο
με την τρανή ρομφαία
να κόψει τις ελπίδες μας
στην λήθη να τις κρύψει!
Να μην τολμήσουμε ποτέ
τους μύθους να θρηνούμε!

Φύγανε...

Σύδνεϋ 20/3/ '19

Φύγανε, το βάρος στην ψυχή τους
κουβαλώντας
το σώμα κυρτωμένο από
την έγνοια τους.
Έμεινα πίσω τους εξίσου
αγχωμένος...
Σε λίγο θα υπογραφεί ανόσια
συμφωνία
αιτούμενη παράλογα
μιας ύπαρξης φτηνής η πληρωμή
που ξέρει πώς να εκβιάζει!

Παράξενο... ασύλληπτο...
ο άνθρωπος πώς γίνεται
απάνθρωπος
το ψέμα πώς κερνάει ως αλήθεια
τολμά να λέει τόσα παραμύθια
και οι αθώοι να πληρώνουνε αδρά
την άνιση, την τέτοια ατιμία!

Πασχίζει το φεγγάρι παρηγοριά
να δώσει...

Τα μάτια μου βουρκώνουν
και η καρδιά πλαντάζει
μες στο στήθος
κλεισμένη μες σε θώρακα
που άδικα πονά...

Νύχτα μου που σε χάρηκα
για τις πολλές σου χάρες
τον ύπνο στείλε μου Κυρά...
άλλος δεν έχει δύναμη
τα όνειρα για να στείλει...
να με παρηγορήσει!

Αρμενίζοντας...

Σύδνεϋ 13/3/ '19

Άλλοτε αρμενίζοντας...
ταλαιπωρημένος κάποτε
από τα καμώματα
ποσειδώνειας τρίαινας

κατόρθωσα κι έφτασα ως εδώ!
Δεν είχα όνειρα ακριβά.
Σειρήνες δεν φοβήθηκα!
Μήτε που σκέφτηκα ποτέ
πως πρέπει να βασανιστώ
να φτάσω ως τα σένα
Πλούτωνα!

Τώρα κοιτάζω πίσω μου
-συνήθεια ανθρωπινή-
σκέφτομαι πως αλοίμονο
δεν κοίταξα ψηλά!
Δεν βρέθηκα στο Ύψος!
Ούτε που είχα ύφος!
Δεν ήξερα να πορευτώ
ψάχνοντας για το μάννα,
την πεμπτουσία της ύπαρξης,
διατρίβοντας στην σύνεση
και στην φιλοσοφία...
τα μυστικά αναζητώντας
ανδρών
εστεμμένων με ευφύια,
τον λόγο τους να ακούσω
να χαρώ
στην σκέψη τους να εμβαπτιστώ
τις πράξεις τους να μιμηθώ
κι εκείνα τα ελαφριά
τα τετριμμένα... τα κοινά
στο περιθώριο να τεθούν
παντοτινά χαμένα!

Όμως και πάλι σκέπτομαι
ποτέ δεν είναι αργά.
Μπορώ... μπορείς... μπορεί...
καθείς από εμάς... καθείς
να σκύψει μέσα του βαθιά
Να ψάξει την αλήθεια
να ψαχουλέψει μέσα του
πώς άραγε αισθάνεται
στον χώρο τον δικό του...
μπορεί κάτι να δώσει
να πάρει κάτι...
Και ίσως χρειαστεί,
το χέρι το δικό σου!

Το μονοπάτι

Σύδνεϋ 13/3/19

Το μονοπάτι προσκαλεί
υπόσχεται περίπατο
στην διαύγεια της ψυχής
στον κόσμο του ονείρου...
Μαγεύουνε τα χρώματα
γεννιέται η αγαλλίαση
της φαντασίας άρωμα
πλανιέται στον αγέρα!
Έκσταση... έρπει επίμονα!
Όλα τα αγαθά τα πρόσφερε
στο πλάσμα του
μοναδικός ο ΚΤΙΣΤΗΣ.
Τι Τύχη... για το όμορφο,

το τέλειο ΠΑΙΔΙ...
τα μύρια αγαθά στον γήινο
παράδεισο...
Πάνε, έρχονται φεύγουν
ή ανασταίνονται
πληρώνοντας
την όμορφη ψυχή του!
Έμπνευση... το μονοπάτι...

Σε επισκέπτομαι Φίλη μου...

Σύδνεϋ 11/3/ '19

Στο σαλόνι σου της ποίησης
πάνω μια φιλόξενη γωνιά
για να ξεκουραστώ
τις αγωνίες μου
να εκμυστηρευτώ
τους ευγενείς να καταθέσω
πόθους!
Και την αλήθεια να υμνήσω
για τ' όνειρό μου να μιλήσω,
για την ευχή και
την κατάρα μου να πω!

Της ζωής μας οι δίαυλοι
είναι εξίσου πονηροί
οι καιροί μας χαλεποί
και στις τέσσερις γωνιές
της Υφηλίου οι καημοί
που πληγώνουν είναι εδώ

για να μείνουν...
Άραγε πού μας σπρώχνει
παγκοσμιοποίηση η πανούργα;
Πώς άραγε φαντάστηκαν
τον πολύπαθο πλανήτη μας
δαίμονες... οι γνωστοί;

Κατάσπαρτος ο θάνατος
στους κήπους της οργής, αιώνες...
Και οι μηχανές του θέρους
ανήκουν στις ψυχές!
Δήμιοι απάνθρωποι
θεριστές της μοναδικής ζωής...

Οι ποιητές αέναα παρελαύνουν
με διάθεση ανθρώπινη
με την αγάπη αγκαλιά
και ρόδα ανθισμένα...
Θέλω να κλάψω
και ποτάμι το δάκρυ μου
να γλυκάνει την εικόνα
των γκρεμισμένων τοίχων...
το αίμα που αδιάκοπα κυλά...
τα μάτια που το δάκρυ
τα τυφλώνει...

Ονειρεύομαι κρεμάλα
ως τον ουρανό
το άδικο να ξεχωρίζει
να το μαζεύει να το πνίγει!!

Ποίηση...

Σύδνεϋ 9/3/ '19

η ευλογία του Πλάστη στον άνθρωπο,
έτσι όπως την ένωσαν άνδρες ξεχωριστοί:
Όμηρος, Ανώνυμος, οι του Ακρίτα Διγενή,
Ρήγας Φερραίος, Σολωμός, Παλαμάς,
Βαλαωρίτης, Σικελιανός, Καζαντζάκης,
Καβάφης, Ελύτης, Ρίτσος, Αναγνωστάκης...
και πόσοι άλλοι τόσοι πολλοί
πολύ-αγαπητοί... ξεχωριστοί...
δεν θα τους χώραγε το εδώ χαρτί...
Έτσι όπως την νιώθει στις μέρες μας
ο κάθε ποιητής...
Ακολουθούμε με αγάπη την παράδοση
και δεν μας νοιάζει για την όποια αμοιβή.
Να ξέρει μόνο εκείνος που
τους στίχους μας μετρά,
πως η ανάγκη μας για την ΑΛΗΘΕΙΑ
είναι εδώ για να μείνει!

Τι όμορφη η Κυριακή!

Σύδνεϋ 9/3/ 19

Η Κυριακή η όμορφη...
Γέμισε με λουλούδια
κι από κοντά ακούγονται
νοσταλγικά τραγούδια...

Κορίτσι μου της Κυριακής
φόρεσε το γλυκύτερο

απ' τα χαμόγελά σου,
χτένισε τα μαλλιά σου.

Φόρεσε το φουστάνι σου
τους νιους που ξετρελαίνει
και έλα στην παρέα μας
που εσένα περιμένει!
Τι όμορφη είναι η Κυριακή
όταν περνάς μπροστά μας!
Ζηλεύουνε τα λούλουδα
την τόση ομορφιά σου!

Φίλοι για πάντα είμαστε
και όλοι σε αγαπούμε
μείνε μες την παρέα μας...
δεν πρέπει να χαθούμε!

Και αν διαλέξεις σύντροφο
απ' την παλιοπαρέα
τιμή μας κοριτσάκι μας
όλα θα είναι ωραία!

Φωτιά... η φλόγα της οδύνης!

Σύδνεϋ 6/3/ '19

Τι λυσσαλέα Θεέ μου
ετούτη η φλόγα της!
Χορεύοντας σπέρνει
τον όλεθρο
τρίζουν τα ρείθρα

του χαμού!
Απανθρακώνει
τον πολύχρονο μόχθο
οχέντρα που γλείφοντας
καταβροχθίζει
ό,τι σηκώνει κεφάλι
στο οξυγόνο!
Σπαράζει ο θνητός...
θρηνεί για τον φίλο
το παιδί, τον σκύλο
τον πιστό του
την στέγη του, το πράσινο...
την ομορφιά βρικόλακα...
την δυστυχία ανείπωτη!

Αφρικανοί... Αφρικανοί!

Σύδνεϋ 6/3/ '19

Δέρμα του έβενου
σώμα λιγνό.
Δόντια που λάμπουν
στο όμορφο χαμόγελο
που δεν το σκοτεινιάζει
η αδικία του λευκού
που όλα δικά τα θέλει!
Φονιάς της αξιοπρέπειας
του κολοφώνα ο ευτελισμός
η καταπίεση που ξεπέρασε
το ανθρώπινο, το μέτρο...

Μα ω! του θάματος
πώς μου χαμογελάνε
νιώθουν την θέρμη
της αγάπης μου
στον ΑΝΘΡΩΠΟ
όποιος αυτός
κι αν είναι!

Όμορφη η Άνοιξη!

Σύδνεϋ 6/3/ '19

Πόσο όμορφη η Άνοιξη!
Ανάσταση... ανάταση...
συνδυασμένα τέλεια...
Δες τις γυμνές αμυγδαλιές
μπουμπούκια φορτωμένες
πώς βιάζονται τα άνθη τους
στην ομορφιά να δώσουν!

Μαγεύει η Ηώ με την δροσιά
ξυπνούν αόρατες ψυχές
και η Δήμητρα ανυπομονεί
την φύση ν' αγκαλιάσει!
Κι εμείς ας πλέξουμε φωλιά
με γιασεμί κι αγιόκλημα
ρόδα και κατιφέδες...

Αποφθέγματα...

12/3/ '19

*Οι γυναίκες εμείς...

ευλογημένες καταραμένες

φέρνουμε στον κόσμο τους δυνάστες μας...

6/3/ '19

*Η ευτυχία είναι το σπάνιο φρούτο

που όλοι το δοκιμάζουν

αλλά δεν τους χορταίνει τελικά!

6/3/ '19

*Άπαντα... τέλεια παρά τω Θεώ...

Όμως τα πλάσματά του τα «κατ' εικόνα και ομοίωση
Αυτού»

μόνο τέλεια δεν είναι και ετούτο διαπιστώνεται από τις
πρώτες κιόλας στιγμές της γέννησης τους...

6/3/ '19

*Προσπέρασε τους Λαιστρυγόνες

πρόσεχε τις Συμπληγάδες

φοβού τις Σειρήνες!

Τάδε έφη Πιπίνα Δ. Έλλη

Μάσκες...

Σύδνεϋ 4/03/ '19

Πολύτιμες...

Καλύπτουν τους ενδιαφερόμενους....

εσένα, εμένα, τους παραπέρα.....

Προς τι, αλήθεια;

Κουρασμένοι μασκαράδες

τις πετάξαν στον Πάδο,

χωρίς καν να το σκεφτούν!

Τις είδα κρεμασμένες σε βιτρίνα

πλατείας απέναντι από τον ναό

με την ελληνική επιγραφή...

Ω! Άθλια Βενετία...

η ζωή της μία λυπητερή μάσκα...

Να κοιτάζεις τις άδειες γόνδολες

παρά τις χιλιάδες επισκεπτών

μιας ημέρας!

Την αποκρουστική του γιατρού

τόσο πια απαραίτητη και

στις ημέρες μας!

Τον τραγικό ναό του Αγίου Γεωργίου

των Ελλήνων...

και δίπλα στον ίδιο αυλόγυρο

το ελληνικό Μουσείο κατάκλειστό!

Ποιος νοιάζεται για τους επισκέπτες;

Την πασαρέλα στην πλατεία

του καθεδρικού ναού

με την μίμηση των κλεμμένων αλόγων

από τον Μέγα Κλέφτη,

Ναπολέοντα!
Γάλλοι Μην τον ξεχνάτε τον
μασκοφόρο ήρωά σας!
Να έτσι... κλεμμένα από
την Κωνσταντινούπολη...
Τι σημασία έχει τώρα πια!

Οι μασκαράδες της ελληνικής πολιτείας
κλέβουν αυτούς τους Έλληνες...
Βλέπετε... εξασφαλίζουν την αιωνιότητα
εγκλήματος, φορώντας την μάσκα
του φροντιστή των δεινών τους...

Ω! Εσείς προδότες που μαγαρίζετε
την μνήμη των πατέρων μας
φορώντας την μάσκα φροντιστή
και κρύβοντας την αληθινή
την κολλημένη στο δέρμα σας,
την απαίσια του κλέφτη!..
Μασκαράδες περιωπής
υβριστές της αξιοπρέπειας
έθνους σεβαστού...
Ληστές της τιμής, της αξιοπρέπειας
Γιγάντων που αφύπνισαν
τους βάρβαρους της Δύσης...

Ουαί... Ουαί... μάσκες... καταραμένες...
που λυμαίνεστε την τιμή ιερής γης
που το χρώμα της ποτίστηκε
με αίμα και ψυχή...

Κλέφτες των αιώνων... μασκαράδες
Ο τόπος δεν είναι ελκυστικός!
Η κοπελιά με το φτωχό της ρούχο
Μια μάσκα πολυποίκιλη...
Εξαρτάται από το εκάστοτε αδιέξοδο.

***Τα πάντα ρεί...
το πυρ το αείζωο...***

Σύδνεϋ 28/2/ '19

Ω! η ψυχή που εμβαπτίζεται...
που τρέφεται το πυρ, το αιώνιο!
Ενδιαφέρουσα ρήση
σοφού ανδρός,
Η φλόγα η αέναη που
καίει την ψυχή
γνωρίζει τα τοιαύτα!
Ο Ηράκλειτος
δεν ήταν σιδηρουργός
μαρτύρησε όμως τον σίδηρο
να ρέει λιωμένος...
λάβρα που ετοιμάζεται
το όποιο, να πάρει σχήμα!
Το πυρ το αέναο
το πυρ της ψυχής
υπολόγιζε...
Ετούτη, κρυφή, αόρατη
-παντοδύναμη υπόσταση-
είναι το φοβερό μυστικό, ενός!
Βγαίνει στο βήμα, δοκιμαστικά

-φιλόδοξος ζήτουλας-
συναρπάζει ο λόγος του!
Νιώθει το παραλήρημα
του πλήθους και αγριεύει!
Έχει μόλις εμβαπτισθεί
"ο τέλειος ηθοποιός"!..
Γνωρίζει πως μπορεί,
και... όρη να κινήσει!
Να παρασύρει πλήθη
-σιγά το πρόβλημα!-
προς την δική του την πνοή...
προς την δική του
"ανομολόγητη" θέληση!
Το μόνο βέβαιο...
η σπίθα στην ματιά
η πυρκαγιά πόθου αμαρτωλού...
το μειδίαμα "κλόουν"...

Δοκιμάζει... ΔΟΚΙΜΑΣΕ!
Πετυχαίνει... ΠΕΤΥΧΕ!

ΑΛΟΙΜΟΝΟ ΣΤΟ ΠΛΗΘΟΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΕΙ
ΤΟ ΠΟΙΟΝ, ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ,
ΤΟΥ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ
ΤΟΝ ΝΕΟ ΝΤΟΡΙΑΝ ΓΚΡΕΪ....

Κάτι...

Σύδνεϋ 27/2/ '19

Όλο και «κάτι» ψάχναμε
στην πορεία μας...
Πάντα μας έλειπε,
πάντα το αναζητούσαμε...
Φτάσαμε στην οριοθέτησή του
χωρίς το ζητούμενο πάθος,
χωρίς την αίγλη της απόκτησής του...

Ήταν τόσο εξαντλητικό
στην μακρά αναζήτησή του!
Είχαμε διαβεί τον Ρουβίκωνα
και κουρασμένοι αναλογιζόμαστε
τις συνέπειες του επιδιωκόμενου
περίφημου... απροσδιόριστου...
εκείνου του... ΚΑΤΙ!

Φρόντιζε...

Σύδνεϋ 27/02/ '19

Φρόντιζε το σώμα σου
Άνοιξε τα μάτια σου
Τέντωσε το αυτιά σου
Πλάταινε την καρδιά σου
Πλούταινε τον Νου σου
Διατήρησε τις Μνήμες σου...
Και αν μπορείς εδώ
και άλλα να προσθέσεις, κάνε το!

Κι όμως δεν ήταν όνειρο...

Σύδνεϋ 27/2/ '19

Ήλθες ξανά στο σπίτι μου
Μου αρέσει η συντροφιά σου
Κι ακόμη περισσότερο
Σαν μου μιλάς για χθες.

Νόμισα πως αέναα
Θα είσαι άνθρωπος γλυκός
Όμως ετούτη την φορά
Πώς άλλαξες αλήθεια!

Η πίκρα έσταζε χολή
Η οργή σου ήταν τρομερή
Η διάθεσή σου άρρωστη
Κι εγώ ήμουν το θύμα σου!

Συγχώρεσέ με φίλε μου
Μαζοχιστής δεν είμαι...
Σε αγαπώ ως φίλο μου
Κι όχι βασανιστή μου!

Παιδί μου...

Σύδνεϋ 27/2/ '19

Αγαπημένε Γυιόκα μου...
Σε βλέπω τοσοδούλη
να σου βαστά το χέρι
ο ακριβός πατέρας σου
να αντιδράς στα λόγια μας

χαρούμενα, ελεύθερα...

Αναρωτιέμαι γιόκα μου
πώς διάβηκαν τα χρόνια
και πώς μπορούμε αγόρι μου
μακριά σου μες τα χιόνια!
Τ' άμοιρα τα πρωϊνά
τις έρημες τις νύχτες
ο κύρης σου... η μάνα σου
αναρωτιούνται σκεφτικοί
πότε θα έλθει η Κυριακή
πότε τα σήμαντρα ο αγέρας
θα πλανέψει, τον ερχομό σου
με τον ήλιο στα μαλλιά
στην αγκαλιά μας
πάλι να φυτέψει!

Η μέρα τρέχει...

Σύδνεϋ 27/2/ '19

Πες μου τι να περιμένω...
Το πρωί περίμενα ν' ακούσω...
Η πόρτα έμεινε κλειστή.
Το Ρόπτρο έχει αργία...
Το μισοτελειωμένο βιβλίο
με παρακολουθεί ικετευτικά...
Διαβάζω ελάχιστες γραμμές!
«Όχι σήμερα!..» απολογούμαι...
Ο κήπος περιμένει...

Κλείνω το παράθυρο...
«Όχι σήμερα!» Φωνάζω!

Έπεσα στην μεγάλη πολυθρόνα...
Έπιασα το ακουστικό...
«Πού είσαι!» Ψιθύρισα
στο σιωπηλό τηλέφωνο!
Οι ώρες βιάζονται...

Το ρόπτρο!
Αχ! Ναι το ρόπτρο!..
Τρέχω...
Δεν χρειάζεται να κοιτάξω το μάτι...
«Ήλθες!» φωνάζω με συγκίνηση...

ΑΛΗΘΕΙΑ!

Σύδνεϋ 24/2/ '19
Σάββατο βράδυ,
Κυριακή πρωί
κι ακόμη περιμένω
ν' ακούσω την φωνή
την είπαν της αλήθειας!

Κάποτε μου αρέσανε
όλα τα παραμύθια...
Διαπίστωσα τα ήθελα
σαν ήμουνα μικρή...

Την ψαχουλεύω εδώ κι εκεί
την εκλεκτή υπόσταση!
Δυσεύρετο Χρυσάφι
σε σκοτεινά κρησφύγετα
κρατούν την φιμωμένη.

Περίεργα αρκετά,
σαν ήμουνα παιδί,
την ένιωθα τριγύρω μου
στην οικογένεια μου
να ξεχωρίζει αληθινή κυρά
κι έγινε αγαπημένη μου.
Τα σκηνικά αλλάξαν
και αν προσαρμοζόμαστε
στον νεωτερισμό του ψεύδους
χρεώστε την ανάγκη μου
για την γυμνή ΑΛΗΘΕΙΑ!

ΟΙ ΦΛΕΒΕΣ...

Σύδνεϋ 24/2/ '19

ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΖΩΗ
ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ.
ΦΡΟΝΤΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΤΛΙΑ ΤΟΥΣ
ΜΕ ΤΕΛΕΙΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΜΜΑ...
ΑΣ ΤΙΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΜΕ ΛΟΙΠΟΝ
ΜΕ ΖΗΛΟ
ΤΗΝ ΔΙΑΙΤΑ ΡΥΘΜΙΖΟΝΤΑΣ
ΤΗΝ ΠΙΕΣΗ ΦΡΟΝΤΙΖΟΝΤΑΣ...
ΖΩΗ... ΖΩΗ... ΖΩΗ!

Μάτια μου...

Σύδνεϋ 24/2/ '19

Μην λυπάσαι, μάτια μου
Η μέρα που θα ξημερώσει
Θα δώσει!

Θα δώσει φως, χαμόγελα
Θα δώσει στεναχώριες
Άθελα θα πληγώσει!

Θα χαρείς και όλοι θα χαρούνε
Και όπως μοιράζονται αυτή
Παρόμοια και την λύπη!

Η λύπη που την σκέψη αναστατώνει
Που φέρνει αναστεναγμό
Και τον λαιμό κουμπώνει!

Τον κόμπο που σε πνίγει
Αχ μάτια μου
Και την ψυχή μου αγγίζει!

Θα δώσει η μέρα αύριο
Κι ο χρόνος πάντων ιατρός
Χάρη θα σου χρεώσει

Αιτώντας σου διόδια!
Είμαστε μόνο άνθρωποι
Και κύκλος η ζωή μας!

Δεν χαϊδεύω...

Σύδνεϋ 24/2/ '19

Δεν χαϊδεύω τις πεταλούδες
Για να μην τις πληγώσω.

Δεν κόβω τ' άνθη στον κήπο μας
Για να μην πεθάνουν πριν την ώρα τους!

Δεν αντιδρώ στους άσπονδους φίλους μου
Γιατί είμαι ευαίσθητος.

Δεν μιλώ στους υβριστές μου
Για να μην χάνω τον καιρό μου!

Τα πουλιά...

Σύδνεϋ 24/2/ '19

Δεν κουβεντιάζω τα πουλιά.
Όμως τα χαίρομαι αληθινά
όταν πετούν ο ομαδικά
αδέλφια αγαπημένα
πάντα μαζί κι από κοντά
μην χάσουνε τον δρόμο
τα καημένα!

Τον ουρανό τον φίλο τους
θαυμάζουν
επίπονα την σφαίρα μελετούν.
Διαλέγουν τα απαραίτητα σημεία
να στήσουνε νοικοκυριό

το ταίρι τους να βρούνε
να πολλαπλασιαστούνε
όπως ορίζει ο Κτίστης τους!

Τι αρμονία ζηλευτή
όλη η διαδικασία!
Θαυμάζω τα τα πετεινά
τα προκομένα, τα άξια
που ούτε σχολειό πηγαίνουνε
μήτε βιβλία έχουνε...
Ο άνθρωπος που χρόνια ζει
την γνώση τους αν είχε εξ αρχής
θα έλεγε πως γεννήθηκε Θεός!

Spyros Thomas...

Σύδνεϋ 24/2/ '19

ΤΙ ΚΡΙΜΑ!
ΕΝΑΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ ΧΑΘΗΚΕ!
ΤΙ ΣΥΜΦΟΡΑ ΜΕΓΑΛΗ...
ΘΕΕ ΜΟΥ ΔΩΣΕΙ ΕΥΠΙΟΜΟΝΗ
ΣΤΗΝ ΜΑΝΑ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ
ΣΤ' ΑΔΕΛΦΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ
ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΕΡΑ!

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΟΥ...

(24 ετών εύζοντας του προεδρικού σώματος, που πέθανε από
ανακοπή καρδιάς...)

Κλαίει ο ουρανός...

Σύδνεϋ, 23/2/19

Βρέχει ο ουρανός το κλάμα του
ανήλεα τα δάκρυά του τρέχουν
ανήλεα η άτιμη ζωή
ανήλεος ο κόσμος που τηράει...

Βαστάει ο έρημος ουρανός, βαστάει!

Τα τριαντάφυλλα ανθίζουνε και πάνε...
οι κρίνοι τολμηροί μοσχοβολάνε.
Οι πετεινοί διαρκώς μετακινούνται
και το μελίσι τα φάρμακα χαλάνε!

Ποια ΖΗΣΗ τραγουδάμε ;

Έλα να στήσουμε χορό
το χάος να εξαγνίσουμε
το μονοπάτι του αγαθού
γενναίοι ας το υιοθετήσουμε!

Την βούληση ας υμνήσουμε!

Βρέξε ουρανέ μου,
τα μάτια σου καθάρισε
άσε το κουράγιο να φωλιάσει
στα μύχια της ψυχής σου...

Σε αγαπούμε... εμείς οι ταπεινοί σου!

ΚΤΙΣΤΗ ΕΛΕΗΣΟΝ ΗΜΑΣ!

Σύδνεϋ 21 /2/ '19

Μετρώ με τον δικό μου πήχη
τα μερόνυχτα...
Καταγράφω τα όνειρα
που παραβιάζουν την γαλήνη μου
και διαγράφω τις σκηνές
που ο πόνος εκθέτει...
Κάποιος όμως επιβλέπει
την φοβερή αλήθεια,
τους απόκληρους
τους κυνηγημένους...
χωρίς να μοιράζει σπόρους
χωρίς να ετοιμάζει την κλίνη
χωρίς να προσφέρει υπόστεγο...
Ο παρατηρητής
αγχωμένος στο έπακρο
αναρωτιέται για την σκληρότητα
του Κτίστη...
Γιατί άραγε η Σοφία Του
δεν φρόντισε η άμοιρη ισότητα...
να οργανωθεί κατάλληλα
το κατεπίγον στον αιώνα θέμα
να υπολογιστεί με ποσοστιαία
ισορροπία
ώστε τα πορίσματα
να μην είναι απάνθρωπα...
Ίσως η ιδέα της τελειότητας
είναι ουτοπική...
Ίσως το μέτρο της κρίσης
αδυνατεί να ισορροπήσει

το άδικο... το δίκαιο...
ίσως η σκληρότητα είναι μέτρο
ανέχειας ή και υπέρτασης...
ίσως υπόδειγμα ατυχίας...τιμωρίας!
Όμως Κτίστη μου
πώς δικαιολογείς τον πρώιμο θάνατο
Ψυχών που μόλις καταφθάνουν
στον πολύπαθο πλανήτη
αποχωρούν...
Άμοιροι Σπουργίτες
δεν προλαβαίνουν να ψάλλουν
το ΩΣΣΑΝΑ...
μια προσευχή... μια ευλογία
στην Χάρη σου...
Και οι άλλοι που κατάφεραν
να κάνουν κάποια βήματα
ίσως και παραπέρα
σέρνονται
απόμαχοι μιας κοινωνίας
υπερχειλισμένης δεινά
αναπνέοντας το καυσαέριο,
να δοκιμάσουν τα περισσεύματα
των κάδων...
να κλείνουν στο προσκέφαλο
της γης
στρώνοντας το κορμί τους
στην παγωνιά
στην ξεραϊλα του εδάφους της!
Σου γράφω γράμμα άδικα...
σε κατακρίνω Κτίστη...
που σπέρνεις τα λουλούδια σου

στις πέτρες κι αγωνίζονται
ή απολαμβάνουν την πνοή
στο θαλερό σου χώμα!
Όμως Ποιητά των Όλων
Ρίξε νερό στο κρασί σου...
Δεν τιμωρείται η ανθρωπότητα
με τα τέτοια...
Δεν φταίει ο άνθρωπος
που γίνεται κακός...
που γίνεται καλός...
Βοήθα τον να δει επιτέλους
πως δεν πάει πέρα από
την ικανότητα του
να θαυμάζει το έργο σου
και να προσπαθεί να σε μιμηθεί...
Δίδαξέ τον με τον τρόπο σου
να ισορροπήσει την ζυγαριά του
του Δικαίου, ΑΜΗΝ!

Σερενάτα...

Σύδνεϋ 20/2/'19

Δεν με νοιάζει που το φεγγάρι
με αρνήθηκε,
μήτε που η γρύλια σου
κουφάθηκε.

Τροβαδούρος της ζωής
καλά την περπατώ
με την κιθάρα μου

παίζω και τραγουδώ
μα τον Θεό με τέρπει
και μεθώ...

Κι αν σε ενοχλώ κορίτσι μου
στην πόρτα την απέναντι
να κοπελιά μου νεύει
χαμογελώντας τρυφερά
μηνύματα μου στέλνει!

Αύριο μέρα του Θεού
θα βγω θα περπατήσω
κι εσένα κοριτσάκι μου
αν θες θα σε φιλήσω...

ΤΟ ΚΤΗΜΑ ΣΟΥ...

Σύδνεϋ 20/2/19

Το κτήμα σου, θείε μου,
της φύσης ήταν πριγκιπάτο!
Είχε τις λεύκες σύνορα
την γούρνα με το βρόχινο νερό
την τρόμπα δίπλα να προσμένει...

Η θεία ζύμωνε ψωμί
είχε την γάστρα έτοιμη
στον φούρνο το ψητό...
Σπάλα αρνίσια θείε μου
και το κρασί στο δίπλα...

Έφερνες σύκα ώριμα,
σε κάνιστρο πλεγμένο
καρπούζι κατακόκκινο
η γλύκα του να στάζει
και τα αχλάδια τραγανά
πώς είχαν ωριμάσει!

Η θεία μου εχάθηκε
το κτήμα γιος και εγγονός
ολημερίς φροντίζουν...
Κι εσύ ακούεις και κοιτάς
την κεφαλή την κάτασπρη
κουνάς, ξανά κουνάς
κρύβεις το δάκρυ που κυλά.

Αχ! όλα τα θυμάσαι
κι αλήθεια πώς λυπάσαι
που η θεία μου κοιμήθηκε
και μοναχό σε άφησε!

Τόσες οι μνήμες όμορφες
και η ζωή κυλάει
ρυάκι πάντα σιγανό
που πίσω δεν γυρνάει!

Θείε μου να είσαι καλά!

Ψάχνεις

Σύδνεϋ, 20/2/‘19

Ψάχνεις, και είναι ομίχλη...
Αφουγκράζεσαι μα δεν ακούς.
Το κύμα κοιμάται βαριά.
Και η βάρκα ξεκουράζεται...
Ίσως αύριο η ζωή αναστηθεί
ο ήλιος διαπεράσει το σύννεφο...
Το κλάμα νιόγεννου
θα αφυπνίσει την ακοή σου.
Τα γρανάζια της ζωής
λαδώνονται και πάει...

‘Ενα όρος, ένας αιώνιος μύθος...

Σύδνεϋ 18/2/ 2019

‘Ενα όρος... ένας αιώνιος μύθος...
Ψυχές, σπαρμένες σε πέτρινα δάση
του Παν
και κορυφές κατειλημμένες
από ημίθεους που μιλούνε
στην γλώσσα της νόησης
τους μύθους που αντρείωνουν
στους αιώνες...

«Μάθε παιδί μου Γράμματα
να γίνεις Άνθρωπος!»

Στα χαρακτηριστικά των αιώνων
γεγονότα ωμά και αβυσσαλέα πάθη

κατεγράφησαν
και οι μεταγενέστεροι
με κομμένη την πνοή,
ακούν για τα θαύματα
μύριες τις τραγωδίες
και ψάχνονται ως άσχετοι!
Αναρωτούνται τι φταίει
και τα φαράγγια άνοιξαν
οι θάλασσες τους δέρνουν
και οι τριγύρω βάρβαροι
δος του τους κοροϊδεύουν!

Σαν το κερι στην εκκλησιά
που γρήγορα τελειώνει
όμοια η ζωή μας καίγεται
χωρίς καν μοιρολόι!

Κόμποι το λιβάνι, που καίγεται
πλημύρισε τον τόπο
Όμως α-μοιρολόητοι κυλούν
οι χρόνοι
χωρίς κόλλυβα ή άρτους
για μνημούρι...
κι οπίσω δεν γυρίζουν!
Ο στιχουργός πολλές
τραγούδησε αλήθειες
κι έκλαψε όταν μίλησε
γι' αυτήν την τραγωδία!

Δεν είμαστε αήττητοι...
Δεν είμαστε οι ήρωες!

Περάσαμε πιστέψαμε
στην σφαίρα της αλήθειας
όμως δεν είναι ψέματα
πως γίναμε σπουργίτες
και ζούμε με τα ψίχουλα!
Ξεχάσαμε τους θρύλους...

Σ' απάτητα βουνά δεν κατοικούμε
και κλείνουμε τα μάτια μας
σε εκείνους που παραφυλούν,
μας θέλουνε κομμάτια...
Το μίσος και η πονηριά
και της Ντροπής τα κέρδη
μας φτώχεψαν, ανελέητα!

Και η μοίρα ολομόναχη
γυμνή κι απ' την αλήθεια
οδύρεται.
Αράται εμάς τους ταπεινούς!
Γυμνοί από την αλήθεια
να προσκυνούμε μάθαμε
τα' ασήμαντα, τα περιττά!
Μην κάνουμε τους έξυπνους
δεν είμαστε η φλόγα
φοβόμαστε Συν-'Ελληνα
μα ρίξαμε τα όπλα:
την περηφάνεια, την πυγμή
την λευτεριάς το έμβλημα...
τα σύραμε στην λάσπη!...
Όπου σκυλί δεν αλυχτά
μπαίνει-βγαίνει ο εχθρός

και στον ύπνο μας απάνω
δρέπει τα δίκαιά μας
που στήθηκαν με πόνο!

Αμέτρητοι σε πρόδωσαν
πατρίδα μου σπουδαία
μύριοι το πέσιμό σου εύχονται
όμως εμείς... απανταχού
τα αληθινά παιδιά σου
θα υπερασπιστούμε, ξέρε το,
τα αιώνια δίκαιά σου!

ΩΡΑΙΟΙ ΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΙ...

Σύδνεϋ, 18/2/'19

Ωραίοι μου άνθρωποι
Στα ταξίδια μου των παραδείσων,
υπήρξα μόνο ευτυχής!
Οι άνθρωποι που απάντησα
ήταν αληθινοί!
Ζεστή η αγκάλη τους
το αίσθημα, πως ήμουνα δικός τους!
Μιλήσαμε...
ο λόγος τους ταίριασε τον δικό μου
οι πράξεις αμοιβαίες!
Δεν είμαι ήρωας...
Μήτε και άγιος...
Ο λόγος μου είναι απλός
οι πράξεις συντροφεύουν
την αλήθεια μου.

Στον γήινο ανθώνα
υπάρχουν και οι όμορφες
πεταλούδες
που 'λεύθερες από προσχήματα
ή περιττά καμώματα
ξέρουν πώς να φιλοξενούν
μια άδολη φιλία...

ΕΡΕΒΟΣ

Σύδνεϋ 18/2/'19

Και σήμερα,
όπως χθες ή προχθές,
φαίνεται βαρύτερη η ζωή!
Αν ζεις ως άνθρωπος ή όχι
είναι προσωπική υπόθεση
συχνά όμως δεν εξαρτάται από εσένα!
Από τα γεγονότα διαπιστώνεται
η κατεύθυνσή μας
προς ένα αβέβαιο α-διαφανές αύριο
ένα αδιαπέραστο έρεβος...

Ωθούμαι να καταφύγω στο παρελθόν
αλλοτινές ευχάριστες μνήμες...
φωτογραφίες... ενθύμια...
βιβλία που αγάπησα!
Μελετώ αποσπάσματα...
ανάμεσά τους ψάχνω για εκείνα
που έσβησαν...

Στην μοναξιά της αβεβαιότητας
αιζώτο φως, ήλιος ο πνευματικός
διαβαίνει στις σελίδες νεύοντας
με αισιόδοξης βεβαιότητας
μηνύματα για το αύριο...
Όχι... δεν ήταν όλα ρόδινα! Απεναντίας...
Επισκοπούσε ωστόσο
έντονη η θέληση της προειδοποίησης,
δια της διδασκαλίας, η διάθεση βοήθειας,
προς τα βλασάρια της όποιας κοινωνίας!

Διδάγματα ακέραια... άφοβα
ανοίγουν μονοπάτια στον αιώνα...
Η ιστορία ενθαρρύνει ζωγραφίζοντας
πρότυπα χαρακτήρων προς μίμηση!
Τα σύννεφα ήταν σύννεφα
και η βροχή... βροχή!
Ο ήλιος ζωοδότης,
ο άνεμος στις γρίλιες μουσική
με άνθη στα κεντημένα παραθύρια!
Φωνές που ανασταίνουν τα τραγούδια μας!

Ανθρώπου θείου, ζωηφόροι σίχοι
αγαλλιάζουν, συνθήματα αθάνατα
στα βάθη των αιώνων!
«Μην σκιάζεστε στα σκότη...
Της λευτεριάς το φεγγοβόλο αστέρι
της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει!»

Αλίμονο! Εξωσκελίσαμε την ατραπό
της Αρετής...

Πλανούμεθα σε απροσδιόριστα κενά
σε χώρους, αφιλόξενους...
Παραφωνίας μείγματα
την ακοή λυμαίνονται,
πληγώνουν σώμα και ψυχή...
καινούργιοι μασκαράδες
ανδρείκελα... περιωπής...

Άγγελοι και Δαίμονες
διττή μορφή στο ίδιο σώμα...
Κι αν είναι θέμα επιλογής
Η σκοτεινή μορφή του συχνότερα επιπλέει...
εγκυμονούσα ομοίους της!

Ο αστραπόβροντας δεν γνωρίζει τελικά
αν ακόμη στέκεται στο βάθρο του...
Άλλωστε οι άνθρωποι επείσθησαν
να διαγράψουν το όποιο παρελθόν τους...

Κι εγώ θα περιμένω... θέλω να δω
ποιος επιτέλους θα νικήσει...
το έρεβος... το φως!

"Η Ρόδα της Φωτιάς"

Σύδνεϋ 13/2/ '19

Πίνοντας τον ελληνικό μου
απολαμβάνω τον κήπο μας...
Το Μεγάλο Δέντρο,
"Η Ρόδα της Φωτιάς"
ξεχωρίζει την εποχή ετούτη...
Στολισμένο στα κόκκινα
και με ορθάνοικτα αυτιά
αναστενάζει και παρακολουθεί
τα διάφορα φυτά
που ζούνε χρόνια και καιρούς
στην όμορφη αυλή μας...
Προσμένει επιφωνήματα,
μάτια που στάζουν ζήλεια!

Τα ροζ παπαγαλάκια
λατρεύουν τα περίφημα
λουλούδια του...
Ζευγαρωμένα δοκιμάζουν
τα άνθη τα πανέμορφα
και στρώνουν στο γρασίδι
τα όποια περισσεύματα...

Δίπλα στην Ρόδα της Φωτιάς
ήσυχη η ελιά μας
-για πολλοστή φορά μάρτυρας
πόθων ευγενών-
παρατηρεί -ως είναι φυσικό-
την όποια κυκλοφορία
αδιαφορεί για την τόση ευεξία!

Ανέκαθεν θεώρησε
τα πλουμιστά του ουρανού
ταραξίες τυπικούς
που σφάζουνε αδιάκριτα
του κήπου την γαλήνη!
"Τουλάχιστον ταΐζονται
ετούτα τα τρελά!" σκέφτεται
και συγκεντρώνεται
στα άπειρα τα δικά της!

ZΩΗ...

Σύδνεϋ 13/2/19

Τι όμορφη πεταλούδα η ζωή!
Αφήνει το κουκούλι της
στα γρήγορα
να τα προλάβει όλα επιθυμεί...

Χορεύοντας στους ανθώνες
της Άνοιξης, μεθυσμένη
από της Νιότης τα τραγούδια
αθάνατη πιστεύει ότι είναι...

Την θύρα της ευθύνης
δρασκελίζει
στην ωριμότητά της
δένεται σε υποχρεώσεις...

Σε πορεία ανόδου... τώρα πα...
Η ευτυχία στέκεται στο δίπλα της
έτοιμη να ποτίσει τις φλέβες της...

Οι σπόροι της, γεννιούνται
γρήγορα... τόσο απλά...

Ω, τι πορεία!
Θαυμάσια, ολίγον τι περιπετειώδης...
Η πεταλούδα θριαμβεύει...
Το μέλλον της είναι σαφές...
Και μόλις προλαβαίνει!

Είναι υπέροχη η Ζωή...
Και ο άνθρωπος πάντα την συγχωνά!..

ONEIPA...

Σύδνεϋ 13/2/'19

Ζουν μαζί μας κι είναι πολλά,
κάποια απίστευτα τρελά,
λίγα βγαίνουνε σωστά...
ίσως και ευεργετικά!

Κάμπος είναι η ζωή
φως, σκοτάδι, την ορίζουν
πότε βρέχει ή χιονίζει
πότε η γη την συγκλονίζει!

Η βαλίτσα της κρατά τα εφικτά
ρίχνει στα άπλυτα πολλά από αυτά
κάποια τα χρυσώνει (σώνει και καλά!)
άλλοτε τα στρώνει ή τα σιδερώνει!

Μοιάζουν με τρελά παιδιά
συμμαζεύονται συχνά
ή σ' αφήνουν μοναχό
παίρνοντας τα μάτια τους
για την ξενιτιά!

Αγόρι μου...

Σύδνεϋ, 12/2/ '19

Βρεθήκαμε τυχαία
-αλήθεια τι ωραία!
Μια σύμπτωση μοιραία
σαν ξεχειλίζει η άνοιξη
με αμυγδαλιάς μπουκέτα!

Στην πόλη όπου γεννήθηκα
ήλθες, με βρήκες, μ' έπεισες
αλήθεια ήταν εύκολο
μου άρεσε ο τρόπος σου
ήσουν μοναδικός...
κι εγώ ήμουνα έτοιμη.

Μπόρες περάσαμε πολλές
πίκρες, καημούς και στεναγμούς
κάποιες χαρές περισίτες...

Εύχομαι στην αγάπη μας
εκείνα που αξίζει,
έστω και αν οι άνθρωποι
τ' αποκαλούν περίσσια!

Επιστράτευση...

Σύδνεϋ 13/2/19

Το αίμα βιάζεται!
Η πνοή επιταχύνεται...
Η καρδιά διατυμπανίζει
την αναστάτωσή της...
Περνάς εσύ και
το είναι μου επαναστατεί!

Αναρωτιέμαι
για το δικό σου συναίσθημα
όταν με βλέπεις!

Το μονοπάτι

Σύδνεϋ 12/2/19

Το μονοπάτι προσκαλεί
υπόσχεται περίπατο
στην διαύγεια της ψυχής
στον κόσμο του ονείρου...
Μαγεύουνε τα χρώματα
γεννιέται η αγαλλίαση
της φαντασίας άρωμα
πλανιέται στον αγέρα!
Έκσταση... έρπει επίμονα!

Όλα τα αγαθά τα πρόσφερε
στο πλάσμα του
μοναδικός ο ΚΤΙΣΤΗΣ.
Τι Τύχη... για το όμορφο,

το τέλειο ΠΑΙΔΙ...
τα μύρια αγαθά στον γήϊνο
παράδεισο...
Πάνε, έρχονται φεύγουν
ή ανασταίνονται
πληρώνοντας
την όμορφη ψυχή του!
Έμπνευση... το μονοπάτι...

ΗΤΑΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΙΜΗΣ!

Σύδνεϋ 10/2/19

Το άτι παιχνιδίζει υπερήφανο
η χαίτη του τον άνεμο παλεύει...
Αγνότητας κατάλευκο παιδί
τον στάβλο της ανάπαυσης, φωτίζει!

Οι έμποροι λιμπίζονται
την φίνα παρθενιά του
το θέλουνε δικό τους...
Νοιάζονται την αξία του...

Και το παιδί που το φιλά
τρέμει από την χαρά του
το άτι το πανέμορφο
είναι ολοδικό του...

Και οι έμποροι όλο ψάχνονται
πώς να το πλησιάσουν

τον κύρη του με όνειρα φτηνά
φροντίζουν να χορτάσουν...

Κι ενόσω ο γιος υπερήφανα
το άτι του χαϊδεύει
αλόγιστα ο πατέρας του
όλο το παζαρεύει!

Το άτι ατιμάζεται
σαν βγαίνει στο σφυρί...
Ποιος το υπολογίζει
το άμοιρο παιδί!
Το άλογο χλιμίντρησε
μία ή δυο φορές
πριν κυλιστεί στο χώμα
λαβωμένο!

Φονιάς το αγαπημένο
το παιδί,
πού 'συρε την σκανδάλη...
με βίαια όντως, ορμή.
Ήταν υπόθεση τιμής...

Διόλου μην αμφιβάλλετε!

Ένα σου βλέμμα!

Σύδνεϋ 9/2/19

Μου αρέσει να κοιτώ
τον άνθρωπο στα μάτια...
Νιώθω καλά, νιώθω χαρά
διαβάζοντάς τα... αληθινά!
Αδιάφορο τι λένε... τι δεν λένε!
Κοιτάζοντάς τα, αγγίζω
την ψυχή εκείνου που τα φέρει.
Βλέπω τα, αδέξια ν' ανοιγοκλείνουν
γνωρίζοντας τα άδυτα
του ανθρώπου ψηλαφίζω...
Τα μάτια σου πλασμένα με βελούδο
μ' αγγίζουν, με μεθούνε
με πληγώνουν...
Εγώ που άλλοτε χαιρόμουν
τα αινίγματα που άλλους
ταλανίζανε
στα γρήγορα να λύνω,
θαρρώ πως παγιδεύτηκα
μες το δικό σου βλέμμα.
Ψάχνω για μίτο στ' άδυτα
να βρω, για να κινήσω
ταξίδι στην ψυχούλα σου
να σε καλογνωρίσω...
Μην κλείνεις τα, αγάπη μου
χρειάζομαι το φως τους
να φτάσω μες το όνειρο
που πλάθω για τους δυο μας!

Πιστεύω στην ΑΓΑΠΗ ΜΑΣ!

Περίμενες....

Σύδνεϋ 7/2/ '19

Σε είδα που με κοίταζες
στεκόσουν με υπομονή
σε εκείνο το κοντάρι...
Μπηγμένο 'ταν στην θάλασσα
δεμένο στον πυθμένα.
Σιωπούσες, ήσουν άγγελος
με θέληση ατσάλινη
με τα φτερά δεμένα
περίμενες εμένα!

Σε κοίταξα προσεκτικά
δεν ήξερα τι θέλεις
γιατί στεκόσουν μακριά
κι εγώ ήμουν μονάχη...

Κάποια στιγμή κουνήθηκες
άνοιξες τα φτερά σου
κατάλαβα πως έφευγες
απογοητευμένος...
Δεν ήπιες από το κρασί
δεν έλαβες αντίδωρο
δεν ένιωσες το νεύμα
σου έλειπε το πνεύμα!

Στην Άννα Μονογιού

Στίχους που συγκινούν
οι φίλοι τραγουδούν...
Το ποίημα της αγάπης,
της μιας καρδιάς χορτάτη,
της άλλης ο δυνάστης
που κλαίει και τυραννιέται
μα δεν παραπονιέται!

Σύδνεϋ 2/2/ '19

Π.Ε. με αγάπη.... στην Άννα Μονογιού...

ANNA MOY...

Όμορφα νά 'ναι τα πανιά
που θα σε ταξιδεύουν
και όνειρα γλυκά, ζεστά
μες του Φλεβάρη την καρδιά
πάντα να σε φιλεύουν!"

Σύδνεϋ 1/2/ '19

Π.Ε. Με αγάπη... στην Άννα Μονογιού...

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΦΤΩΧΕΨΕ

Σύδνεϋ 30/1/'19

Κοιμάμαι... ξυπνώ...
ταλανίζει με η έννοια σου!
Τόσο μακριά... τόσο κοντά...

Το χαμόγελο φευγάτο
τα χείλη πειστωμένα
τα μάτια κουρασμένα

ως έχασε τον θρόνο της
η σπίθα της ζωής!
Το ρόδι σάπισε αλίμονο
και οι λεμονανθοί βαρέθηκαν
άρωμα να σκορπίζουν
στον προδομένο αγέρα!

Το περιστέρι φτώχεψε
κούρνιασε στην φωλιά
ξέχασε την όποια αξία
για το κλωνάρι της ελιάς!

Κι εσύ ω! Νου που αγρυπνάς
που τρέμεις στο αδίκημα
όσο αντέχεις κραύγαζε...
Μέγα εστί το έγκλημα!

Ω! Αλέξανδρε!..

Σύδνεϋ 25/1/ '19

Ω! Αλέξανδρε!..
σε σκέφτομαι διαρκώς...
Σε πρόδοσαν και ήσounα
τριάντα τριών ετών!
Υπέροχε Στρατηλάτη
όμοιός σου έκτοτε
δεν εγεννήθη!
Όμως οι άσπονδοί σου

εταίροι σε αφάνισαν
(ποιοι άλλοι ήταν
αν όχι οι δικοί σου;)

Σήμερα υπέροχε Στρατηλάτη,
Μοναδικέ Πατριώτη,
Στρατιώτη Ταπεινέ
ΜΕΓΑΛΕ ΕΛΛΗΝΑ...
οι άλλοτε προδότες
επανήλθαν ασθμαίνοντες
-στα πρόσωπα ανάξιων "ηγετών"
που μόνο το συμφέρον τους
κοιτάζουν οι τυφλοί-
για να σε θάψουν
ακόμη μια φορά!

***ΕΜΕΙΣ ΠΟΥ ΣΕ ΛΑΤΡΕΥΟΥΜΕ
ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΔΕΧΘΟΥΜΕ
ΤΟ ΟΝΟΜΑ "ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ"
ΣΤΗΝ ΛΑΣΠΗ ΝΑ ΤΟ ΔΟΥΜΕ!***

*Μακάριοι όσοι έχουν μελετήσει το βιβλίο του Έλληνα
Συγγραφέα, Αρριανού, "Αλεξάνδρου Ανάβασις"....
Ο Αρριανός γεννήθηκε το 92 μ.Χ. στην Νικομήδεια, και
πέθανε το 175 μ.Χ. στην Αθήνα.

ΘΛΙΜΕΝΕ ΜΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ!

Σύδνεϋ 25/1/ '19

ΘΛΙΜΕΝΕ ΜΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ!
ΑΞΙΟ ΠΑΛΙΚΑΡΙ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΓΕΝΝΗΜΑ
ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ,
ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΣΣΑΣ
ΤΟΥ ΠΥΡΡΟΥ ΑΔΕΛΦΗΣ!
ΕΥΠΝΕΙΣΤΕ
ΣΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ
ΤΑ ΕΡΗΜΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ...
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΣΛΑΒΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ
ΚΛΕΒΟΥΝ ΤΑ ΙΕΡΑ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ
ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΡΟΔΟΤΕΣ
ΣΑΣ ΘΑΒΟΥΝΕ ΒΑΘΥΤΕΡΑ
ΚΙ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΤΗΝ ΓΗΣ ΜΑΣ
ΚΙ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΣΑΣ...

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ (Sent from my iPad)

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΣΠΑΡΑΖΑΝΕ ΤΟΥΣ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ, ΟΙ
ΑΓΓΛΟΙ, ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ,
ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΤΟΥΣ ΤΗΝ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΥ ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥΣ
ΗΤΑΝ 3000 ΧΡΟΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΚΟΥΝΑΓΑΝ
ΔΑΧΤΥΛΑΚΙ....

Ένα αστέρι...

Σύδνεϋ 24/1/'19

Ένα αστέρι ανατέλλει...
εκεί που νόμιζε το μάτι
πως πεθαίνει!
Θεσπέσιο το θήλυ,
στο θρόνο καρδιάς,
που κάρβουνο από λάβα
γεννημένο,
χτυπά ακατάβλητη
ευτυχισμένη στην αιώνια
την γαλανή αγκαλιά...
Τι ύπαρξη!
Τρελαίνεται η ψυχή
σαν γεύεται το φινό της
κρασί...

Τρελά αμπέλια μαγεμένα
από την λάβα της...
Μοναδική ομορφιά μου...
που οι άνεμοι του πελάγους
σε σεβάστηκαν
κι εκεί που σπάραξε η θάλασσα
εσύ και πάλι αναδύθηκες
αφρόλουστη για πάντα!
Δεν θα τολμούσαν οι Θεοί
μαζί σου να τα βάλουν...
Γλυκειά μου Σαντορίνη!

Μου λείπεις!

Σύδνεϋ, 24/1/ '19

Έφυγες έτσι ξαφνικά...
Δεν πρόλαβα να έλθω!
Έφυγες έτσι ξαφνικά
ακόμα υποφέρω...

Τα μυστικά σου φύλαγες
με πάθος από εμένα
ήταν αργά σαν έμαθα
τα πάθη τα κρυμμένα!

Ήσουν βέβαια μαθές
πως ήσουν ανεξάρτητη
όμως οι αλυσίδες σου
δεν ήτανε απάτη!

Το ξέρω πως σας λείψαμε
μας λείψατε το ίδιο
δεν ήτανε όμως αίτιο
τα μυστικά να θάβονται!

Σιγά κι αργά διαπίστωσα
τα βάσανα που πέρασες
ψέματα που γεννήθηκαν
μάταια αξιοπρέπεια!

Τα άπειρα αδικήματα
πεθάνανε μαζί σου
φαντάσματα τα πάθη σου
ακόμα βασανίζουν...

Ξέρω μόνο καλά
στην μνήμη θα τα κουβαλώ
μαζί μου ως το τέλος
κι αληθινά οργίζομαι!

Κάποιοι θυμώνουν κι αντιδρούν
στην περιφρόνηση μου...
Τι άλλο μου απόμεινε,
άθλιοι υποκριτές!

Η Μάγισσα που ήσουν!

Σύδνεϋ 23/1/ '19

Φαρμάκι η αγάπη σου
η υποκρισία σου κουφή
τυφλή και η μοίρα μου
που σ' έφερε πλάϊ μου.

Κοιτάζω τριγύρω
με μάτι θολό
της κόμπρας το φαρμάκι
θά 'τανε πιο γλυκό!

Διέξοδο ψάχνω
με βήμα αβέβαιο
με μάτι υγρό
με γλώσσα δεμένη!

Σε γνώρισα Μάη
ελπίδα το πράσινο

το γαλανό πώς έλαμπε
κι ο ήλιος παγίδα!

Στο θάμπος μου διέφυγαν
το μάτι της μάγισσας
τα χέρια τα άπληστα
η γλώσσα φαρμάκι!

Τα λόγια σου τα μάζεψα
τα μύρια τα καμώματα
κι όσα δεν παίρνει ο άνεμος
τα θάβω σε λακώματα!
Δεν ήξερα τι έκρυβε
το όμορφό σου βλέμμα
που κάρφωνε τον άγγελο
με ήλους... Αχ! εμένα!

Αγκάλιασμα... Αγγέλιασμα!

Sydney 22/1/'19

Μοναδικό συναίσθημα
το αγγέλιασμα
στο δέσιμο της αγκαλιάς!

Υπέροχο, να νιώθει ένας
την ανάγκη της.
Κραυγάζει πως είναι
ένας όμορφος θνητός!

Μοναδικό το συναίσθημα
χαράς, ικανοποίησης
η θέρμη που φουντώνει
στο δέσιμο κορμιών...

Απέραντη ευχαρίστηση
το αγκάλιασμα των φίλων
βεβαίωση αγάπης...
και άδολης φιλίας!

Ω!.. και το θεσπέσιο
το μητρικό αγκάλιασμα,
του βρέφους
δεν είναι ετούτο,
αιώνια πηγή αγάπης
δεν είναι η αγκαλιά της
απάνεμο λιμάνι;

Πόσο σοφή η Φύση...
Πόσο θαυμάσια λειτουργική
η ενστικτώδης ανάγκη
του παιδιού
το κεφαλάκι να βυθίζει
στο στήθος της μητέρας
σεπτή πηγή ζωής !

Αγκάλιασέ με πάλι
και ξανά
κι ίσως να λιώσουνε
τα χιόνια της καρδιάς
που θάβουν τη, μαινάδες!

Είμαστε αιώνια τα βρέφη
που υπήρξαμε
αποζητούμε την ζεστή
της μάνας αγκαλιά.

Κι όταν ακόμη δεν
εισπράττουμε
την τελειότητά της
θνητοί εμείς
θα την αποζητούμε αιώνια
στα πρόσωπα που
ο καθείς μας
ονειρεύεται, εμπιστεύεται,
αγαπά!

Κυριακή!

Σύδνεϋ 20/1/ '19

Κυριακή...
Η ημέρα του Κυρίου!
Εδώ, απουσιάζει ο Ναός,
το σήμαντρο επαφής,
η απόπειρα μνήμης
θείας παρουσίας...

Σπίτια παντού
εξίσου σιωπηλά
ένοχοι και απάνθρωποι
οι κύρηδες
κρυμμένοι στον φόβο

της σύντομης πορείας τους
στον αδηφάγο χρόνο!

Δέθηκαν τα σήμαντρα χαράς
η όποια τρυφερότητα,
αφότου γέροι, ενήλικοι, παιδιά
αποχαυνώνονται, δοσμένοι
στα εγκληματικά κουτιά
που θεοποίησαν
-ναός μοντέρνος
στο άχαρο σαλόνι τους-
επιβεβλημένος από
την απάνθρωπη εξέλιξη !
Τα αυτοκίνητα που αριθμούν
διπλά στις κατοικίες
δεν τα ακούς καν
ως παίρνουν την είσοδο
ή την έξοδο...

Μέσα σε ετούτη
την ψυχο-φθορά
πανίσχυρη η φύση,
που αέναα τραβά μπροστά,
-τ' είναι το δυνατό παιδί
της Μάνας Γης
και η ευλογία της!-,
ξυπνά στον άνθρωπο
το ένστικτο της ιερής
συντήρησης...

Πώς να μην τον αγγίξει
το άσπρο τριαντάφυλλο
που λυγίζοντας
για να προσφέρει
το άδολο φιλί του,
κηρύσσει πως ο Κτίστης
αιώνια προσπαθεί!

Σήμερα...

Ω! Ετούτο το σήμερα!

Σύδνεϋ 17/1/'19

Σήμερα...

Ω! Ετούτο το σήμερα!

Με απασχόλησε ξανά και ξανά
και όχι χωρίς αιτία!

Μου ένευσε ευγενικά το σύννεφο...

Με κοίταξε προσεκτικά ο Ήλιος...

«Ναι αλήθεια έχεις
ένα θαυμάσιο χαμόγελο
φωτεινό, όσο... ο Ήλιος»

ψιθύρισε το συννεφάκι
με τσαχπίνικη φωνή.

Σκέφτηκα πόσο εύκολο είναι για
οποιονδήποτε να δίνει

άκαρπες συχνά φιλοφρονήσεις

ή καλότροπες συμβουλές

χωρίς να σκέφτεται η να υπολογίζει

τις όποιες συνέπειες ή επιπτώσεις!

Η ζωή μας γλυκόπικρη
οι συγκυρίες δύσπεπτες
η αλήθεια στιφή!
Δεν με ενδιαφέρει λοιπόν
αν το σύννεφο εγκολπίζει
τόνους υγρασίας
και αίφνης μεταμορφωθεί
σε αμείλικτη θεομηνία!
Ένα είναι βέβαιο,
το ανύπαρκτο ποτάμι
θα φουσκώσει
θα παρασύρει ό,τι βρεθεί
στο διάβα του
θα χαθούν λογής-λογιών ψυχές
σπίτια θα διαλυθούν...
θα αφανισθούν
μυριάδες οι αναμνήσεις...
και το κρίμα θα κρέμεται
στον λαιμό μας,
Επιθανάτιος Βρόγχος!

ΟΙ ορμήνιες του παρελθόντος
θα επανέλθουν ως μνήμη
και οι άνθρωποι θα κοιτάζονται
ως να είναι άγνωστοι!
Μα ποιος επιτέλους θα επωμιστεί
ετούτες τις ευθύνες
για το ρήμαγμα του τόπου;
Και ποιος ο «σοφός»
που θα ρίξει πρώτος τον λίθο
ενάντια στον όποιο κατηγορούμενο

τελικά,
όταν όλοι είναι συνυπεύθυνοι;

Την επομένη... ο θεός Απόλλων
θα σύρει ξέγνοιαστα το άρμα του
ανέγγιχτο, εκτυφλωτικό,
ως να μην συνέβη τίποτε
στην απουσία του,
υπό τον αιώνια εύφημο
για την αισιοδοξία του,
ουράνιο θόλο!
Θα σύρει το άρμα του,
θα στεγνώσει τα πράσινα χαλιά...
από εκείνη την «άξεστη» πλημμύρα!»
Οι δε απέναντι,
οι εκ θαύματος διασωθέντες,
θα τρίβουν τα χέρια τους
καθώς οι παλιοί κάτοικοι,
αδυνατούν να επανέλθουν
και έτσι τους προσφέρεται,
-άνομα έστω-
η ευκαιρία να γίνουν οι άρχοντες
της πνιγμένης αλήθειας!

Ψέμα...

Σύδνεϋ 16/1/'19

Δεν ήταν δύσκολο
όμως συχνά η αλήθεια πονά.
Δεν είναι εύκολο να αποδεχθεί ένας
την ελάχιστη έστω ενοχή του.
Είναι σα να γυμνώνεται μονίμως
από την χλαμύδα της αθωότητας
με τα ίδια του τα χέρια.

Το χειρότερο είναι ότι αγανακτά
με τον απέναντι
ενώ η ενοχή βαραίνει αυτόν μόνο!
Έτσι ενώ η αλήθεια θα τον εξάγνιζε
προσθέτει ακόμη ένα βαρίδι
στην πλάτη του...
Δεν μπορώ να ανεχθώ την τέτοια δειλία
τελικά...
Το λάθος εξάγνιζεται με την αποδοχή του!
Και αν η δύναμη εξαρτάται από το ψέμα...
τότε δεν πρόκειται για δύναμη αλλά
για αυταπάτη!
Μην προσπαθήσεις λοιπόν
να επιβάλεις το άδικο δίκαιό σου
για να εξασφαλίσεις την δύναμη...
Ετούτη η σκαλωσιά κλονίζεται ήδη...
Παραιτήσου λοιπόν
και πάψε να εξευτελίζεσαι!

Ξεπούλημα!

Σύδνεϋ 15/1/ '19

Στην συντροφιά μου
ήταν μόνο οι φίλοι...
Τουλάχιστον φαινόντουσαν
ως τέτοιοι...
Με τον καιρό, ήλθε η κάποια
γενική αφύπνιση...

Παιδεία, θρησκεία, πολιτεία...
η κοινωνία εν γένει!
Οι διαφωνίες που κινήσανε απλές
στου χρόνου την πορεία, οξύνθηκαν,
κινώντας την αντιπαράθεση.
Τους τόνους της φωνής διύλισαν
και γέννησαν τις τέσσερις
έναντι της κομψής ομοφωνίας!

Τα πρόσωπά μας γέμισαν
ρυτίδες έγνοιας
το στήθος μας κουφόβραζε
τα μάτια μας γυαλίζανε
από το άθλιο πάθος...

Χωρίσαμε λόγω διαφωνίας !
Η ωριμότητα είχε χαθεί
η ηλικία μας είχε διαψευστεί
οι όρκοι μας είχαν εξευτελισθεί!
Είχαμε ενηλικιωθεί.

Χωρίσαμε...

Ανήκαμε σε επικίνδυνες
φατρίες.
Την καλημέρα κόψαμε
τον δρόμο μας αλλάζαμε
το πρόσωπο αποστρέφαμε!

Γίναμε οι ενσυνείδητοι πολίτες
μιας μικρής πατρίδας
που κανείς δεν γνώριζε
πού θα κατέληγε το μέλλον της!

Διαμορφώναμε
το πολιτικό της κλίμα...
καταπατώντας το στίγμα
κληροδότημα σεπτών προγόνων...

Πλοίο χωρίς ρώτα...
η έρμη η πατρίδα μας...

ΕΥΛΙΝΗ ΘΥΡΑ ΠΡΑΣΙΝΗ

Σύδνεϋ 15/1/'19
Εύλινη θύρα στο χρώμα
της ανέλπιδης ελπίδας
βαρειά ασπίδα,
πόσες ψυχές προστάτευσες!
Άνομους πόσους 'μπόδισε
της πλάτης σου η μπάρα
η κλειδωνιά σου γίγαντας;

Πόσες δεν έζησες χαρές,
γάμους, βαφτίσι και γιορτές
πόσες οι πίκρες θλιβερές
του χωρισμού, αντάμα!
Του θανατά τον χωρισμό
απανωτά τον έζησες κι αυτόν!
Γιατί 'ναι απ' όλους πιο βαρύς
καρδούλες κομματιάζει
μύριες ψυχές τις τυραννά
ο Χάρος 'κει στον Άδη!

Συνεχίζω όμως να ψαχουλεύω
με την φαντασία μου
το πιθανό σου ιστορικό
Θύρα μου της Ελπίδας!

Δαντέλλα προίκας ακριβής
φράζει το παραθύρι σου στο δίπλα
κι εγώ ο του ρομαντισμού
μυθιστορία υφαίνω
μακριά από τον στείρο λογισμό!

Το ρόπτρο σου εκεί μπροστά
χέρι κομψό... που το κοιτώ ξανά...
μπρούτζος πρασιτισμένος
που άλλοτε έλαμπε η χαρά
σαν ξύπναγε τον κύρη
αγαπητός σύντροφος...
επισκέπτης δικός!

Μες την σιωπή σου
θύρα αμπαρωμένη,
των πολλαπλών ψυχών θύρα,
την έγνοια μου αισθάνεσαι
τα ερωτηματικά μου!
Το τρίξιμό σου κράξιμο χαράς
και μ' άγγιξε το καλωσόρισμά σου!
Ω! Η πείρα σου σε δίδαξε
διάβασες την ψυχή μου...
χάρισμά σου!

Την φθορά του χρόνου ...
"φυγείν" αδύνατον!
Όμως η αγάπη στα κειμήλια
ζει και βασιλεύει!
Το ξέρεις δα!

Ο Κτίστης όρισε

Σύδνεϋ 12/1/'19

Ο Κτίστης όρισε
να γίνει φως
και φως εγένετο!
Όμως καρδιά μου
εσύ το προσπερνάς
το κέλευσμα ετούτο...
Το σκότος υιοθέτησες
στα σωθικά του κρύβεσαι...
Τι ανομίες φόρτωσες
στο Νου σου κολασμένη

και μαγαρίζεται το φως
κάθε που ο ήλιος βγαίνει!

Ο Κτίστης σου δεν είμαι εγώ
κι εσύ 'σαι μου χαμένη
τώρα που έμαθα να ζω
να βλέπω τα περίεργα
και να αποφασίζω!
Ως δεν ταιριάζουμε λοιπόν
-εσύ σκοτάδι διάλεξες!
το φως εγώ λατρεύω-
θέλω γυναίκα άνθρωπο
με νου και με καρδιά
τον ήλιο μας να χαίρεται
μαζί μου να πετά!

Πεθαίνει η αγάπη!

Σύδνεϋ 12/1/ '19

Τι άραγε απόμεινε
από την ιστορία μας!
Μια παλιά φωτογραφία
με την σφραγίδα
ενός χαμόγελου...
Ήταν άραγε αληθινό;
Κι εκείνα τα φιλιά μας...
πάθος αξεπέραστο!
Αναρωτιέμαι για το κόστος τους!

Η σχέση μας διαλύθηκε
στης δυσπιστίας την ομίχλη!
Την αγάπη μας την παρέσυρε
το σύννεφο που το αφάνισε
ο άνεμος της οργής!
Ήτανε άραγε αληθινή;
Τι βάσανος, τι ανάθεμα!
Να το πιστέψω αδυνατώ....
Μα πώς μπορεί η τέτοια αγάπη
να πεθαίνει!

Κάποιοι άνθρωποι...

Σύδνεϋ 12/1/ '19
Βρέθηκαν σήμερα
χθες... προχθές... άνθρωποι
στις μάζες των κατοίκων
της πολιτείας μας.
Ένα σκοινί όλο κι όλο
καρφισωμένο σε τοίχο,
όπου οι άνθρωποι μαντάλωσαν
σακκάκια... παντελόνια...
Περαστικός τα κοίταξε
και χαμογέλασε.
Ο πίσω του όμως σταμάτησε
και αφού τα ζύγιασε στα γρήγορα
τράβηξε από τσέπη του,
σακκούλα πλαστική
τα ξεμαντάλωσε σε μια στιγμή
τα καταχώνιασε εντός της!

Ο παλιατζής δεν χρειάστηκε
ετούτη τη φορά
να διαλαλήσει το επάγγελμά του!

ΨΥΧΗ ΜΟΥ...

Σύδνεϋ 11/1/ '19

Παραπονιέσαι που
ο ουρανός χαμογελά
ενόσω τρικυμία τα σωθικά
σου σφάζει...

Τα μάτια σου σκοτεινίασαν
και η οργή φουντώνει!
Αγόρι μου...
έτσι συμβαίνει στην ζωή
άλλος πονά, άλλος γελά...
Η στέρηση είναι απώλεια
σταμάτημα ζωής...
Όμως κράξε στην οργή σου:
"φτάνει, είπα,
εγώ ορίζω την καρδιά μου,
τώρα πια!"
κι άρπαξε το τιμόνι ...
δάμασε την τρικυμία που χαλά
και οδήγησε το Νου
σ' απάνεμο λιμάνι!
Ψυχή μου... κάλμα!

ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ!

Σύδνεϋ 11/1/ '19

Τώρα που χιονίζει
τώρα που γυμνή η ψυχή
τρέμει και τουρτουρίζει
τώρα σε θέλω άνθρωπε
να βγεις απ' το σπιτάκι σου
στης γειτονιάς σου
τα στενά να περπατήσεις
να μελετήσεις
τ' ανορθόδοξα στραβά
να βγάλεις απ' την τσέπη σου
όσα σου μείνανε φιλά
και αγόρασε μια πίττα...
το άμοιρο φτωχό πεινά!

Μην περιμένεις απ' τους άλλους
προκοπή...
Σκέψου πως είσαι ο μόνος επιζών...
κάνε λοιπόν ό,τι εσύ μπορείς
γίνου προστάτης των αδικημένων
γίνου προστάτης των ψυχών!
ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ!

ΕΦΥΓΕΣ

Σύδνεϋ 11/1/‘19

Έφυγες τόσο μακριά
που στέρεψαν τα δάκρυα
και η φωνή στεγνώνει!
Το γαλανό του ουρανού
άδικα προσπαθεί
να με παρηγορήσει!
Τα γλαροπούλια με κοιτούν
κομμάτι πεισμωμένα
που δεν τα παρακάλεσα
ακόμη για τα σένα!
Δεν έδωσα ένα μήνυμα
σε άσπρο περιστέρι
μήτε το παρακάλεσα
για το γλυκό μου ταίρι!
Ο φλοίσβος έρχεται απαλά
να με παρηγορήσει
γιατί το νιώθει όπως εγώ
η αγάπη μου πως χάθηκε....
δεν θα ξαναγυρίσει!

Μικρό μου περιστέρι

Σύδνεϋ 11/1/ ‘19

Μικρό μου περιστέρι
Έχτισες την φωλίτσα σου
στο όμορφο το δεντρί μου
μηνύματά σου στέλνοντας
στην άσπρη περιστέρα

που έρχεται τα πρωϊνά
στο πράσινο χαλί μου
και τα σποράκια που πετώ
τσιμπολογά και φεύγει...
Δεν έχει μάτια για τα σε
δεν έχει πόνο ή δάκρυ...
δεν είναι ούτε άκαρδη...
με άλλονε κοιμάται!

Μια καλημέρα μου, Ζωή!

Σύδνεϋ, 9/1/ '19

Ο Φαέθων και η δόξα
η ελπίδα περιστέρι
η αγάπη μία σειρήνα...
κι εσύ...ρόδι πολύσπορο!

Πιστεύω σ' όλα τα αγαθά
πιστεύω στην αγάπη
λατρεύω τα αγριολούλουδα
τις παπαρούνες φλογερές!

Στείλε μου ένα χαμόγελο
αυτό που περιμένω
στείλε μου την αγάπη σου
με το λευκό το ρόδο...

Ας ιδωθούμε από κοντά
ας φιληθούμε μια φορά...
ας πλέξουμε τα όνειρα
που περιμένουν σιωπηλά...

Σε αγαπώ καρδούλα μου
πάντοτε σ' αγαπούσα
τά 'φερε έτσι η ζωή
των οδυνών η μούσα!

Τα όνειρα δεν ζουν παντοτινά!

Σύδνεϋ 9/1/ '19

Άλλη μια μέρα ξημέρωσε...
σε σκέφτηκα άλλη μια φορά
με περισσότερο καημό
λες και η ζωή μου σε αδιέξοδο
ακουμπά!
Ίσως και νά 'ναι έτσι τελικά
ίσως οι δρόμοι μας χωρίζουν
οριστικά μαθές, μα όχι απροσδόκητα!
Δύσκολη η πορεία μας
απ' της Ιούς την δροσερή ανάσα
μέχρι του Απόλλωνα την δύση!
Ας ανταμώσουμε μια υστερνή φορά
κάπου στις θάλασσας την αισιοδοξία
κι ας σφίξουμε τα χέρια μας
με άδεια την ψυχή!
Την ονειρεύτηκα θαρρείς
την σχέση μας ετούτη...
Πνοή ζωής...
γεννήθηκε και έσβησε
όμοια με όνειρο αχνό

στου ύπνου την λαχτάρα!
Όμως τα όνειρα
δεν ζουν παντοτινά!..
Feeling hopeful!..

Όλγα μου...

Σύδνεϋ 4/1/19

Τι να πρωτο-ευχηθώ...
και τι να τραγουδήσω...
η αγάπη μου ας είναι φυλαχτό
η σκέψη μου φως ιλαρό
να φέγγει στην ψυχή σου!

Με τα μάτια μου στραμμένα
σε σένα πάντα, Όλγα μου,
σου εύχομαι χιλιόχρονη
και καλοτυχισμένη
κι ότι ποθείς να σου συμβεί
και να μην περιμένει!

Με αγάπη... Πιπίνα....

Ο Γιώργος σου εύχεται τα καλύτερα και καλή μας αντάμωση!
(Οι στίχοι απευθύνονται στην αγαπητή φίλη μας, Όλγα
Ντινοδήμου-Κανελλοπούλου.)

1. Γιασεμάκι μοναχό...

Σύδνεϋ 1/1/2019

Γιασεμάκι μοναχό...
σε κορνίζα στηριγμένο
το άρωμα σου λάτρεψα
τα πέταλά σου ζήλεψα
της αγνότητας λευκά
της καρδιάς μου λατρευτά!

Τι όμορφη η όψη σου!
Την κεφαλή μην κλείνεις
μην ντρέπεσαι στο βλέμμα μου!
Την έμπνευση στον ποιητή
δώρο σου την χαρίζεις...

Γιασεμί μου, ω! γιασεμί!
μην το κλουβί σου στήνεις
μη με κρατάς αιχμάλωτο
μη την πνοή μου σβήνεις!

Σε αγαπάω Μάτια μου
το λέω και δακρύζω
πώς ν' αγαπήσω εγώ ξανά,
και πώς να συνεχίσω;
Στο μονοπάτι της ζωής
πώς μόνος να βαδίσω;

2. Ανθίσανε...

Ανθίσανε τα γιασεμιά
στου κήπου τα παρτέρια
και ο Καλός μου Σύντροφος
που την ζωή τους σέβεται
-όμοια όπως εγώ-
έκοψε ένα μοναχό
και τόφερε σε μένα
για να μυρίσω άρωμα...
το στήθος να στολίσω!

*Στίχοι που ζωντάνεψαν και γεννήθηκαν στην όψη του ενός γιασεμιού (της φωτογραφίας μου) από τον κήπο μας... Μου το πρόσφερε φειδωλά ο Γιώργος, καθώς δεν μας αρέσει να κόβουμε τα άνθη του κήπου μας...

Ιντερμέδιο Δύο

Τα δώρα του νέου έτους... Νέες αποφάσεις... Ωρίμανση!

Σύδνεϋ 30/12/ '18

- Πλησιάζει τόσο γρήγορα!..
- Ποιος;
- Ο Νέος Χρόνος!
- Α! αυτός!
- Μα... Δεν είναι ο αστέρας της σημερινής Νύχτας;
..... Σιγή!. Ο φίλος τον κοιτάζει και μιλά σιγανά!
- Τι σου συμβαίνει σήμερα;
- Τίποτε... Απλά δεν με νοιάζει!

-Καλέ μου φίλε, η ζωή συνεχίζεται... Η ημέρα της άφιξης του 2019, μπορεί να μη σε νοιάζει, νοιάζει όμως εμένα... Υποσχέθηκα στον εαυτό μου μια νέα αρχή... Έχω βαρεθεί να είμαι αρνητικός... να καπνίζω... να πίνω... και να γεμίζω με όλα τα περιττά το στομάχι μου!
Ο φίλος τον κοιτάζει με ενδιαφέρον τώρα.
-Καλά όλα αυτά και μπράβο σου!
-Και... δεν θα κουτσομπολεύω... δεν θα χάνω την ελεύθερη ώρα μου στον καφενέ..
-Κι αυτό είναι πολύ καλό!
-Και σκέφτομαι να το ρίξω στην μελέτη...
Ο φίλος τον κοιτάζει με μάτια που γυαλίζουν...
-Για... συνέχισε...
-Αποφάσισα να τελειώσω το έτος επιτέλους που έχασα!
Ο φίλος του το κοιτάζει πολύ σοβαρά αυτή την φορά...
-Φίλε μου... είναι το πιο ωραίο νέο που άκουσα σήμερα. Στεναχωριόμουν για την ολίσθησή σου... Όμως τώρα πια αλλάζουν όλα... Οι γονείς σου το ξέρουν;
-Είναι το δώρο μου σε αυτούς και στον εαυτό μου... ένα γράμμα περιμένει για το βράδυ της Πρωτοχρονιάς!
Ο φίλος του τον αγκαλιάζει...
-Και δώρο δικό μου ετούτη η κουβέντα μας! Ο νέος χρόνος ε; Άντε και να σε δω να ανεμίζεις επιτέλους το πτυχίο σου! Με κάνεις να νιώθω καλά. Καλή χρονιά φίλε μου και καλό πτυχίο!
-Σ' ευχαριστώ φίλε μου... Δεν το ήξερα ότι στεναχωριόσουν τόσο για μένα!
-Το ξέρεις τώρα κι αυτό φτάνει!
απαντά ο φίλος του με θερμή φωνή...

Κοιτιούνται και γελώντας χαρούμενοι προχωρούνε προς
το πάρκο...

Κάτι έκανε και η προοπτική της αλλαγής, με την άφιξη
του νέου χρόνου!

ΑΥΓΕΡΙΝΕ ΜΟΥ!..

Σύδνεϋ 30/12/ '18

Εύπνησα τα χαράματα
ο ύπνος μου μ' αρνιόταν
μα εσύ με καλημέρισες
από τα ύψη, Αυγερινέ
και μού 'δωσες κουράγιο...

Ξέρω πως νοιώθεις μοναχός
σου έβενου την απλωσιά...
Ξέρω την λύπη σου καλέ
που η Πούλια μένει μοναχή
σαν βγαίνει στο σεργιάνι!

Τ' αδέλφια σου θωρούν
το δράμα σου βουβά...
Δεν έχουν απαντήσεις
άλλος ορίζει την σειρά,
κι είναι μονάχα δίκαιος!

Κι εγώ που μήτε αστέρι είμαι
μήτε και τραγουδοποιός

κάθε φορά που σε θωρώ
στο στήθος μου αισθάνομαι
περίεργο ένα τσίμπημα!

Τι δύναμη ο Πλάστης μας
σου δώρισε...
και αφήνεσαι μονάχος σου
στο χάραμα
ιπλότης να υποκλίνεσαι
στην άφιξη της Μέρας!

Μια Χάρη... μια Χαρά...

Σύδνεϋ 29/12/'18

"Σε σκέφτομαι έτσι... συχνά...
με το σκουφί να κρύβει
τα σγουρά σου τα μαλλιά,
το μάλλινο κασκόλ σου να
αγκαλιάζει τον κομψό σου
τον λαιμό
τα γάντια να θερμαίνουν
τα όμορφα σου χέρια..."

Μου γράφεις, φίλε αγαπημένε
και οι αναμνήσεις πλημμυρίζουν
νοσταλγία...

Τι παγωνιά μα την αλήθεια...
Να περπατάς και τα ποδήματα

να τρίζουν, στο κατόπι της!
Να βιάζεσαι να φτάσεις
στον προορισμό σου
και να κοιτάς για
το επόμενο σου βήμα!

Θεέ μου... ο χειμώνας
στην όμορφη γενέτειρά μου!
ΓΙΑΝΝΙΝΑ!
Σαν ήμουνα παιδί κάποιες φορές
τον εύρισα ευχάριστο,
το χιόνι του αγαπούσα
που έντυνε νυφούλες
όπου εύρισκε
που έκανε τις καμινάδες
να καπνίζουν,
τα πόδια στις γαλότσες
να παγώνουν
και τα αδιάβροχα να μη μπορούν
την προστασία μας...

Φίλε μου καρδιακέ, αγαπημένε...
τον χιονοπόλεμο ποτέ μου
δεν αγάπησα,
αντίθετα ο Χιονάνθρωπος
το φαβορί μας ήταν!
Καλό χειμώνα φίλε μου
καλή σου ζεστασιά
όπου κι αν είσαι
στην χειμωνιάτικη,
την λατρευτή πατρίδα μας!

Η Ψυχή μας...

Σύδνεϋ 29/12/ '18

Κάθε μου μέρα που περνά,
σμιλεύει μου το Νου!
Κάθε που ξημερώνει η αυγή
γεμίζει με αισιοδοξία!
Κάθε που το περιστέρι
τσιμπολογά σποράκια
ευχαριστώ τον Πλάστη μου
που αέναα το φροντίζει...

Ο ουρανός ο γαλανός
η θάλασσα η λαμπρή
ο πράσινος ο κάμπος
το δάσος της ζωής
κελλαρυστή πηγή η δροσερή
σ' ευχαριστούνε Πλάστη μου!

Το όμορφο μωρό
που μάννα το θηλάζει
το κοριτσάκι το μικρό
που χαίρεται την κούνια
ειρήνης όλα ζωγραφιές,
σε πίνακα Ζωής...
Πλάστη μου της αγάπης!

Αναρωτιέμαι αν η κλωστή
που κάποτε θα σπάσει
-στέρα θαρρείς
και μας κρατά
σ' ετούτη την ζωή!-

η έρημη η ψυχή
πού άραγε θα πλανάται
που αρνείται να γεράσει!

Όμορφη πεταλούδα μου....
αγία μου ψυχή!

ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ!

Σύδνεϋ 28/12/2018

«Ένα σακάκι άδειο,
lifeless, τόσο
όσο και εκείνη
στην ανημποριά της μοναξιάς της.»¹
Την σκέφτομαι... όπως άλλοτε...
Τότε που την πρωτοσυνάντησα!
Και είναι ετούτη η μοναξιά μου,
η αιτία...
κατάρρα μου και γιατρεία μου.
Μες στο δωμάτιο των εβένινων επίπλων
με τα φανταχτερά κηροπήγια
στο μεγάλο το τραπέζι για δώδεκα.

Κρύβομαι σε πολυθρόνα και διαβάζω.
Όμως δεν φτάνει, ετούτη η ανίερη νουβέλα,

¹ Δική μου φράση από την κριτική μου Μελέτη στον Γ' Τόμο της τετράτομης σειράς μου ΜΕΛΕΤΕΣ, 1. *Η Ανανέωση του Μύθου στην Τέταρτη Διάσταση του Γιάννη Ρίτσου*, Σύδνεϋ 1997.

καθώς δεν νοιάζομαι για τον έρωτα
της παράξενης ηρωΐδας επιτέλους!
Αδιαφορώ για τα ανόσια παιχνίδια της
τον κυνισμό της και την εκμετάλλευση
του αδαούς φίλου της...

Δεν νοιάζομαι για την διασκέδαση
στο πλούσιο κέντρο,
όπου τα πρόσωπα φορούνε
το γελοίο τους χαμόγελο
μόνο για να κρύψουν
πως η νύχτα που πέρασε
θόλωνε την σκέψη τους...
ως δεν μπορούσαν να συμβιβαστούν
με τα αλλοπρόσαλλα όνειρά τους!

Αισθάνομαι τόσο άδεια!
Ένα αλλόκοτο κενό
μέσα μου αρνείται
να με φιλέψει τον εύχαρο
συλλογισμό
παρά αιτεί τα αδύνατα...
Δύναμη, υπομονή, απομόνωση
Αυταπάρνηση...
Έννοιες δύσκολες, σκληρές
άπונες στην εμμονή τους
για την πραγματοποίησή τους!

Μα γιατί με κυνηγά 'τούτο
το μοχθηρό το θήλυ;
Γιατί η ανημπόρια μου

ταυτίζεται μαζί της;
Αισθάνομαι εκείνη την άμοιρη
την άλλοτε όμορφη,
την ζωηρή γυναίκα!
Ακολουθώ τα ίχνη της...
Σακκάκι άδειο, lifeless,
τόσο όσο και εκείνη
στην ανημπόρια της μοναξιάς της!

1. ΠΗΝΕΛΟΠΗ... ΔΥΣΣΕΑΣ...

Μια Πηνελόπη -η μόνη!-
μπαίνει στην ζωή μας
και καταλαβαίνουμε το πάθος της!
Ο Δυσσέας -μοναδικός!-
κυνηγά τα όνειρά του
κι εμείς τον ψέγουμε!

Όμως εμείς δεν ανήκουμε
πουθενά, τώρα πια...
Η Πηνελόπη άλλαξε,
παλεύει με τους μνηστήρες
τα μεγαλεπήβολα όνειρά της....
Και ο Δυσσέας δεν τολμά
να κυνηγήσει τ' άπιαστα όνειρά του
κι εκείνοι που επιχειρούν
να μούνε στο πετσό του
ξεχνούνε την Ιθάκη τους!
Πόσα σχέδια... πόσα όνειρα
ελπίδες χωρίς φωτοστέφανο...

χάνονται στα μεσούρανα
στης θάλασσας τα βάρη...
οι άγγελοι στην θέα τους δακρύζουν...
με βίαση γλυστράνε οι γοργόνες
μήπως και σπάσει η καρδιά τους!

2. ΠΗΝΕΛΟΠΗ... ΔΥΣΣΕΑΣ...

Σύδνεϋ 25/12/'18

Οι βάρβαροι ξεσπάθωσαν
χτυπούν χωρίς φειδώ.
Το μίσος εκχειλίζει
μάνες μοιρολογούν!

Οι βάρβαροι αυξήθηκαν
κατέλαβαν τα σπίτια μας
τα ρέστα μας ζητούνε
-οποία ειρωνεία!

Βάρβαροι οι αδίστακτοι
παντού συνυπογράφουν
να κυνηγούνε τις ψυχές
πολίτες να διαγράφουν!

Οι βάρβαροι εθέριεψαν
τα θύματα αυξάνονται
γέροι, νέοι, μεσήλικες
καμμία σημασία!
Αυξάνονται οι αριθμοί
εκείνων που αφανίζονται

τσουνάμι ακατάβλητο
το δίκαιο σαρώνει!

Βάρβαροι οι αναίσχυντοι
τα πάντα καταλύουν
τους νόμους - θεσμοφύλακες
διαγράφουν, απολύουν!

Η κοινωνία χάνεται
ίαση απολείπεται
η χώρα πνέει τα λοίσθια
οι βάρβαροι σφυρίζουν!

Παραμονή Χριστουγέννων!

Σύδνεϋ 24/12/ '18

Χριστούγεννα της Προσμονής
χειμώνα ή καλοκαίρι
ας πούμε όλοι τα κάλαντα
για την ευχή...
για την ψυχή!
Η πλάση όλη χαίρει!
Καταμεσήμερο λοιπόν
η πίττα περιμένει
και το κρασί από κοντά
που ξέρει να μαγεύει...
Κοπιάστε όλοι με χαρά
φορέστε ένα χαμόγελο
παρεμερίστε ό,τι πονά
γιατί υπάρχουν και παιδιά

σ' ετούτο το τραπέζι.
Τα δώρα που αξίζουνε
δεν είναι υλικά
κρύβονται κάπου στην καρδιά
και βγαίνουν πάνω στην χαρά.
Στο τέλος έχουνε σειρά
τα διάφορα γλυκίσματα
οι δίπλες, κουραμπιέδες
κομπά μελομακάρονα
και σοκολάτα φίνα!
Και ο καφές επιγραμματικός
σε τέτοια πανδαισία!
Του χρόνου νά 'μαστε ξανά
και πάντα με υγεία!

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Σύδνεϋ 24/12/ '18

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ
ΔΕΝ ΘΑ ΑΡΓΗΣΕΙ ΝΑ ΦΑΝΕΙ
ΑΝΟΙΞΕ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΣΟΥ ΚΑΡΔΙΑ
ΑΠΟΨΕ ΤΑ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ
ΝΑ ΔΩ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ
ΤΟ ΘΕΙΟ ΤΟ ΜΩΡΟ
ΝΑ ΛΑΜΠΕΙ ΜΕΣ ΤΟ ΦΩΣ
ΕΚΕΙΝΟΥ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΑ
ΠΟΥ ΕΦΕΡΕ ΣΤΗΝ ΦΑΤΝΗ ΤΟΥ
ΤΟΥΣ ΜΑΓΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΔΩΡΑ!

Προσευχή

Σύδνεϋ, Σάββατο 22/12/ '18
Ω, Παναγιά μου, Δέσποινα
μητέρα του Χριστούλη
μαννούλα όλων των παιδιών
και αδελφή των γυναικών
προστάτισσα των μοναχών
και των αδικημένων
των άϋπνων και των γυμνών
στον δρόμο κοιμησμένων...
των ασθενούντων των παιδιών
και των ορφανεμένων...
-μπορώ να πω κι άλλα πολλά
που η Χάρη σου δωρίζει-
τόσο είναι η πίστη δυνατή
όταν πιστεύουν οι Χριστιανοί!
Παρακαλείσαι αείποτε
το βλέπεις, ναι, το ξέρεις,
κι εσύ μυρόβλητη Κυρά
το δάκρυ τους στερεύεις!
Η πίστη τους, ω! Παναγιά,
είναι θαυμάτων θαύμα,
κυρίως τα Χριστούγεννα
που γιος σου, ο μοναδικός,
γεννιέται... και γεννιέται...
κι είναι καλός ο γιόκας σου
και μυριοτιμημένος!
Για χάρη του, για χάρη σου
θ' ανάψω καντηλάκι
ώστε και πάλι και ξανά
κοντά μας να σε φέρει...

εκείνο το περίφημο
των Μάγων το αστέρι!

21 Δεκεμβρίου 2018

Σύδνεϋ 21/12/‘18

Η ώρα είναι 9.30 μ.μ. περίπου...
Το εκρεμές δεν ξεχνά...
πέρασε και η Παρασκευή...
αύριο Σαββάτο ... Κυριακή...
Δευτέρα... Τρίτη... και τότε
το ξεχωριστό αστέρι
θα σταθεί ακίνητο στο στερέωμα..
Χρέος του να βοηθήσει στον τοκετό
του ενός μοναδικού παιδιού
που γεννιέται σε φάτνη αλόγων!
Άλλωστε οι τρεις μάγοι έχουν
πλησιάσει με δώρα πολύτιμα...
συμβολικά για το ποιόν
του νιόγεννου μωρού!

Η ιστορία μεγάλωσε
παίρνοντας τις ημέρες
και τις ώρες του ενός
καθορίζοντας την εξέλιξη
και το κλείσιμο της παρουσίας
του μοναδικού...ανθρώπου.
Με μία μόνη γέννηση...
και ένα άστρο πορεύεται
ήλιος στο σκοτάδι,

που δεν λέει να ξεστρατήσει
στο πρόσωπο της Υψηλίου!

Μία γέφυρα φωτεινή
μία οδός, μια πορεία
για τα υψηλά τα ανθρώπινα!
Ένα παιδί που αίρει
τις αμαρτίες του κόσμου,
που δεν υπήρξε ποτέ κανονικός
ή λειτουργικός και που ανέκαθεν
προσπαθούσε ο ένας, ο έξυπνος,
να καθίσει στο σβέρο του άλλου!

Πότε σταμάτησε ο πόλεμος
για την κυριότητα
και αναρωτιέται κανείς
γιατί να γεννιέται το ένα
ετούτο μωρό
που αγαλλιάζει τα πνεύματα
μόνο για να τα σύρει αργότερα
στην οδό των παθών του...
την δική σου οδό
άνθρωπε της Οικουμένης
των Παθών...
Αναρωτιέται κανείς προς τι οι χαρές
και οι βροντοφωνίες
μιας ευτυχισμένης χαραυγής
αφού μια άλλη παρόμοια σύρεται
ο Υιός του ανθρώπου
στον άμετρο Γολγοθά...

Όμως η φύση του ανθρώπου
είναι τέτοια
να γεννιέται το αστέρι του
να το χαίρεται και να το γιορτάζει
αψηφώντας αυτό που γνωρίζει
μόνο καλά: το άδικο τέλος του!
Το ιλαρό φως της ελπίδας
γεννιέται στον αιώνα
για να σώσει τον άνθρωπο
προσφέροντάς του την διαιώνιση
της αιωνιότητας του:
το εκάστοτε νέο μωρό!

ΔΩΔΕΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Σύδνεϋ 16/12/'18

1. Μια σου λέξη περιμένω...

Μια και μοναδική,
για να περάσω απέναντι,
νά 'ρθω να σ' ανταμώσω
μαζί να περπατήσουμε
στην στράτα την ατέλειωτη!
Αλήθεια, πόσο σ' αγαπώ!

2. Αχ! Πόσο μ' αγαπάς;

Αγωνιώ να μάθω
της καρδιάς σου την αλήθεια
στην λάμψη των ματιών σου
στην θέρμη του μετώπου σου
στον ήχο της φωνής σου

όταν ετούτη πάλλει
στο ερωτικό μας άγγιγμα!

3. "Αγάπη μου...
Με κοιτάς με παράπονο!
Ψάχνομαι...
δεν σε καταλαβαίνω!
Τι έκανα καρδούλα μου;
Σε ικετεύω... Μίλα μου!
Δος μου το χέρι σου
στα μάτια κοίταξέ με...
Αν κάτι έκανα...
αν σε πόνεσα...
συγχώρεσέ με!"

Όμως... μάταια μιλώ...
Δεν με καταλαβαίνει εκείνη
με κοιτάζει ως να της είμαι
άγνωστος!
Ακόμη δεν καταλαβαίνω!

4. Κοιμήσου άγγελέ μου
σε πλήγωσε η ζωή
η μοίρα σε τιμώρησε
κι εγώ είμαι εδώ
για σένα μονο!
Κοιμήσου άγγελέ μου!

5. Τώρα που οι χάρες
και οι χαρές
των εορτών ζωηρεύουν

τώρα που τα σημάδια
των καιρών καταγράφονται
η καρδιά μου ελπίζει
στην αμοιβή της.
Σε κανάκεψα καιρό
σε περιμένω ακόμα
τώρα που οι γιορτές
φορτίζουν τις καρδιές μας
με χαρές...
ελπίζω στην δική σου άνοιξη
στην δική σου γιορτή
στην δική σου χαρά
μέτοχος να γίνω!

6. Έλα καλέ μου,
μίλα μου επιτέλους
δεν υποφέρεται η σιωπή
και η ψυχραιμία έχει
τα όριά της...
Μίλα μου...
Περιμένω ν' ακούσω
πως μ' αγαπάς
πως χαίρεσαι στην παρουσία μου
πως ακόμα ο χρόνος δεν μετρά
ότι η άνοιξη είναι όμοια με εκείνη...
όταν αγαπηθήκαμε...

7. Δεν είμαι νέος...
Ίσως όχι ωραίος
όμως η καρδιά μου
είναι πλούσιο περιβόλι

κι εσύ καρδερίνα μου
η μόνη γλυκειά λαλιά
που αποζητά!

8. Δεν σου είπα ακόμη
το όνειρό μου...
εκείνο που επιμελώς
σου έκρυπα μια ζωή...
Η λεύκα στον κήπο μας
είναι η κουτσομπόλα
που ποτέ δεν ήθελα
να την ακούσεις,
γιατί θα σου αποκαλύψει
πόσο λαχτάρησα το φιλή σου
αυτό που δεν μου χάρισες ποτέ!
Πόσο πολύ σ' αγάπησα,
αχ! όνειρό μου!

9. Τώρα που οι σταγόνες
της βροχής
έπαψαν την μουρμούρα
άκουσε την ψυχή μου!
Ίσως μπορέσεις να την ακούσεις
ίσως κι ακόμη να την δεις
ψάχνοντας την σκιά της
στα μάτια μου!
Τα μάτια που δεν έκλεισαν
για νύχτες
που δάκρυσαν το δάκρυ τους
βροχή...
Ίσως και άδικα, αφού ακόμα

δεν είμαστε μαζί!
Αφού ως φαίνεται
δεν θα είμαστε ποτέ μαζί
-κι είναι το μόνο βέβαιο!

Η βροχή ξεκίνησε και πάλι!
Αλήθεια πώς ταιριάζουμε...
αυτή... εγώ.... η μουρμούρα της!

10. Λευκά τα κρίνα
-ακόμη ανθούν!-
Βαρύ το άρωμά τους
διαπερνά το στήθος μου
και το αίσθημα
-εξίσου δυνατό-
διογκώνεται...
Είπες θα έλθεις
και εγώ περιμένω...
Περιμένω με σύντροφο
την αοριστία!
Όμως καλέ μου,
τα κρίνα δεν αντέχουν!
Έχουν αρχίσει να κοιτάζονται
κουρασμένα από την προσμονή
της κάποιας αμοιβής...
κι εγώ από κοντά,
μαζί τους!
Με τα κρίνα...

11. Μη με φιλάς!

Η φωνή είναι που προδίδει
το όποιο σου συναίσθημα...

Είναι γυμνή η ΑΛΗΘΕΙΑ!

Μίλα μου λοιπόν...

Εγώ κρατώ

τα μάτια σφαλιστά

και προσμένω για

τους κραδασμούς

της καρδιάς μου...

το πάλεμα στους μήνυγκες...

στο άκουσμα της φωνής σου!

Είναι η μόνη αληθινή!

Στο λέω!

12. Ιερό Μυστήριο ετούτος

ο Τοξότης

με τα κομπά του τα φτερά

για να αιωρείται το χαριτωμένο του

το του μωρού... το σώμα

με την θερέτρα περασμένη

σταυρωτά

να φέρει εκείνα τα θανάσιμα

του "Έρωτα" τα βέλη...

Ανάλαφρος και χαρωπός

ανέκαθεν...

αναρωτιέμαι για το βάρος

της δικής μου της καρδιάς

για το βάρος που τα βέλη του

σκληρά

φόρτωσαν την ψυχή μου...

Αχ... που με σαΐτεψε
-ο απέναντι ούτε που έχει ιδέα...-
καίγομαι... σβήνω... και καίγομαι...
σαν καντηλάκι έγινα μισή...
και εκείνος μου, ο απέναντι
αδιάφορα σφυρίζει!
Τοξότη μου, αχ! με κάρφωσες
μα ξέχασες εκείνον!

(Η συλλογή ετούτη συντέθηκε σήμερα στο Σύδνεϋ, στις
16/12/ '18)

**"Ο φίλος τω φίλω
εν κινδύνοις φαίνεται"**

Σύδνεϋ, 14/12/ '18

Ναι παιδί μου...
Έτσι είναι.... και μην θαρρείς
πως τα φαινόμενα δεν απατούν.
Γνώρισα ειδών ανθρώπους
στην πορεία της ζωής.
Πολλοί επιχειρήσαν το παιχνίδι της
χωρίς επιτυχία.
Ίσως γιατί δυσκολεύομαι
να εμπιστευτώ τους ανθρώπους
ίσως γιατί είδα ενωρίς
την λοιδωρία να πραπαίει
στην ευθύτητα των λόγων μου
ή των πίστεών μου.
Οπωσδήποτε δεν υπάρχει

εύκολη απάντηση
στο συγκεκριμένο θέμα.
Η αληθινή φιλία είναι δώρο θεού
είναι αγνή και αληθινή
στην ηλικία των νηπίων ...
Έτσι την γνώρισα,
την εκτίμησα, την έζησα
και Δόξα στον Κτίστη πάντων
την ζω!

Αγνός θησαυρός στην ζωή μας
όαση παρηγοριάς
και ευτυχής ο που την γνώρισε
την έζησε και κυρίως
αν την διατήρησε!

Αγάπη του θεού στον άνθρωπο!
Μην το ξεχνάς παιδί μου!

Το σύννεφο του καλοκαιριού

Σύδνεϋ 14/12/ '18

Δεν αρμόζει ίσως
ετούτη η έμμονη ιδέα!
Το σύννεφο....έτσι απρόοπτα
κατέλαβε τα ύψη
και ο Απόλλων ξέπεσε στην μοίρα
του φτωχού συγγενή!
Το πρόβλημά μου δεν είναι
η έλλειψή του,

είναι γνωστός ο έρωτάς μου
για δαύτον!
Χρειάζεται, και μάλλον συχνά,
η απουσία του!
Πώς άλλως θα εκτιμούσα
την αξία του!

Δύο καλάθια ρούχα στριμώνονται
τρεις μέρες τώρα!
Βρέχει το σύννεφο...κουράζεται...
κάνει διάλειμμα για λίγο μόνο!
Αλλά έχει κατά Νου...
Τους αγρούς που σκάει το πρόσωπό τους
από την ανέσπλαχνη φωτιά
του Απόλλωνα!
Αναλογίζομαι και αναγνωρίζω
την ανάγκη της ισορροπίας απανταχού
έστω και αν το κρυφτό του
σφυγομετρά την άμεση ανάγκη μου!

Μα... και ο Απόλλων φροντίζει άλλα
στεγνώνει... απολυμαίνει...
Τόσο απαραίτητη η θέρμη
της αγκάλης του!

Ω! Δεν μπορώ να αδικήσω
τα στοιχεία της Φύσης...
Μέχρι τώρα υπήρξαν φιλεύσπλαχνα
και αν τα καλάθια μου γεμίζουν
δεν βαρυνέσαι...
άστα να γεμίζουν...

Οι άνθρωποι τριγύρω
δεν έχουν την καλή μου τύχη
και εύχομαι το μέτρο της φύσης
να δικαιώνει άπαντες!

ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ!

Σύδνεϋ, 11/12/'18

Δεν λέει να σιγάσει ο συγκρητισμός!
Όπου κι αν στρέψω το βλέμμα μου
είναι παρών...
άσχετα με το πού βρίσκομαι
ή τι παρακολουθώ.
Το φαινόμενο παράπλευρο
της ανθρώπινης μανίας
αίρει το ένα από τα συγκρινόμενα
στοιχεία και
ταυτόχρονα βυθίζει το άλλο!
Ποιος όμως μπορεί να πει,
αν πρόκειται
για σωστή γνωμάτευση τελικά!

Παρά ταύτα, ο συγκρητισμός
(πέρα από την πεζή
καθημερινότητα)
αναδεικνύει μια άλλη μορφή του
αξιολογική και αποδεκτή ως δίκαιη!
Ο μαθητής που αριστεύει....
ο αθλητής που υπερβαίνει
ο επιστήμων που προσφέρει,

ο κυβερνήτης που προσπαθεί
ο ανθρωπος που υποχωρεί...

Ναι πρόκειται για νοητή μηχανή
αξιολόγησης...
και άθελά μας αποδεχόμαστε
την υπεροχή που μπορεί
και αναδεικνύεται δια του πολλάκις
ανυπόφορου συγκριτισμού!

Αναρωτιέμαι αν έτυχε
να είστε
το ένα από τα δύο πόνια
στην σκακιέρα του συγκριτισμού
τελικά!

Αν ναι, στοιχηματίζω
ότι θυμάστε την απογοήτευση
και ό,τι άλλο συνεπάγεται ετούτη!

ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ...

Sydney on Sunday

Η Δαντέλα στο φωτεινό παράθυρο
δέχθηκε το στολίδι...
Χριστού η Θεία Γέννηση μύρισε.
Μερίδα του πλούτου
της Γέννησης της Ζωής
απεκόμισε από κοινού
με τα άλλα σημεία
στο σπιτικό μας.

Κι εγώ οραματίζομαι
στα βάθη ενός απίστευτου
παρελθόντος
την Γέννηση, Μόνης
ξεχωριστής Παρουσίας
υπό την μορφή Θείου Βρέφους!
Την αποκάλεσαν
Μωρό Θάυμα στην Οικουμένη....
Και είναι έτσι τελικά,
γιατί πώς άλλως θα
έλαμπε ακόμη το αστέρι του
που ωδήγησε τους Τρεις Μάγους
στην Φάτνη του.

***Στην αναφορά στο f.b. σήμερα, της Μ.
Προμπονά***

Σύδνεϋ, 2/12/2018
«Η δύναμη του Σ΄ ΑΓΑΠΩ
Ζεσταίνει... Αγαλλιάζει...
Δός μας Θεέ την δύναμη
να την πολλαπλασιάζουμε
και ως μποναμά στους
ορφανούς
με θάρρος να μοιράζουμε....
την Μαγική Αγάπη!»

ΩΔΕΣ... ΟΙΜΩΓΕΣ... ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ...

Μέρος Α'

1. Αδειασαν τα χέρια μας Ω! Πλάστη μου!
Αδειάζει λίγο-λίγο η ψυχή μας!

Κι ετούτη η πολύπαθη η γης
που κάποτε μας πρόσφερε άξιο τον καρπό της,
πολύτιμη αμειβή στους ίδρωτα την αλμύρα,
πεθαίνει εν απραξία...

Οι τάφοι των πατέρων μας γίνονται κονιορτός
που ο άνεμος σκορπίζει τον ως στάχτη
στην άβυσσο του φθόνου νέων, ανιερων Θεών!
Η γνώση, απολιθωμένη στα αθάνατα μνημεία
που σκόρπια βρίσκονται
στις τέσσερις του κόσμου τις γωνιές,
περιφρονείται ολοσχερώς!
Βαρειά η μομφή που υποβαθμίζει
το άψογο το κάλλος τους!
Η έννοια της Σοφίας τους χλωμιάζει
βαθμηδόν,
ως μόλυνση που ίαση της πρέπει!

Ω! πώς φοβάμαι την Λήθη την απαισία
που γυροφέρνει με πονηρή σπουδή
τα έρημα τα βλαστάρια μας!
Φοβάμαι που το ύψος μας μειώνεται
που η πίστη μας στο αύριο κλονίζεται!

Καλώ τις Μούσες αγαπημένη μου
Παράδοση
να ζωντανέψουνε, να γίνουν όμορφες

ψυχές
να θρονιαστούνε σε σώματα ανθρώπινα,
ζεστά...
να μας διδάξουνε και πάλι εξ αρχής
όλα εκείνα που εμείς παραμερίσαμε...
Να ζωντανέψουν κάποιοι ήρωες παλιοί
να θρονιαστούνε σε σώματα
νέων τε και ωραίων
να κατευθύνουν μας σε δρόμους συνετούς,
σε πλάτη ηλιόλουστα της λευτεριάς
από την μίζερη αλήθεια που μας δέρνει...

2. Στους παγετώνες των πολιτισμών

φύτρωσε όμορφος ανθός
που με φροντίδα σμίλευσε
αμίμητος Δημιουργός.
Γαλάζιο, όμοιο το πέλαγος
λευκός αφρός το περίγυρος...
με τα ριζά του σε κορφές
σε λόγγους, σε μονοπλαγιές
σε ράχες σε μοναδικούς γκρεμούς
όπου ψυχές λαλίστατες
του πλέξανε παινάδια
το πότισαν με γάλα και με μέλι
και δίπλα τους, σαν άνθιζε
και ομορφιά σκορπούσε
προσφέρανε αντίδωρα
την ίδια την ψυχή τους...
Και ο ανθός απάνθισε
κι η φάρα των ανθρώπων
ομόρφαινε, γιγάντευε

απλώνονταν στα γύρω...
Η Μελωμένη έμελε
και το σουραύλι τρέλαινε
εκείνον που το χαίρονταν...

Μια τέτοια γη μια τέτοια ομορφιά
ευλογημένη των Θεών
κι εκείνου του Ενός
που ο Σοφός μας
θανατοποινίτης του κώνειου
σκέφτηκε... και μολόγησε!

3. Θεέ μου... ολάκερες ώρες,
ολάκερες νύχτες...
ολάκερα χρόνια κρατιέμαι άυπνος!
Με εξουθένωσε η Έγνοια μου.
Πληγή βαθειά, ο Νους
που αρρωσταίνει το σώμα μου
που κομματιάζει την καρδιά μου!

Μερόνυχτα ο Ερεβος την ύπαρξή μου
κυβερνά,
κι όμως ποτέ δεν απαρνήθηκα
το αείζωο Φως του κιθαρωδού
ή την λατρευτή θεία μου
την αιθέρια αδελφή του....

Έλουσα την κόμη μου των αιώνων
στην θεία Κασταλία
στα ύδατα του γέρο-Αχέροντα
εμβαπτίσθηκα,

ακολουθώντας της οπλοφορούσας
Αθηνάς
τους ορισμούς...
Δεν μου είναι βολετό ν' απαρνηθώ
τα Ιερά, τα Θεία, ως Νους - Ψυχή
ορίζουν ετούτη την πορεία!

Ω! Άναξ των μυθικών Ακολούθων σου...
Άναξ του Κόσμου του Αλείρου,
του Αόρατου,
του Αθανάτου -εκ του ασφαλούς-,
δέξου με!
Είναι επιτακτική η ανάγκη της
επικοινωνίας μου,
μαζί σου!

Είμαι καθαρός ψυχή τε και σώματι
και η Έγνοια μου
ακριβή, αληθινή, φοβερή,
απάνθρωπη, είναι!

Ω! Άναξ των Ψυχών...
Έστω Γενναιόδωρος,
ετούτη την φορά, καθώς
δεν είμαι ψυχή γυμνή ακόμη,
παρά θνητός που λαμπάδιασε
στην φλόγα που την γεννά
ο Ακοίμητος Πόνος των αδικημάτων
που μαστίζει αέναα,
τον λαό σου, τον των Ελλήνων!

4. Γνωρίζω, είμαστε αδύνατοι
η σάρκα μας προδίδει!
Μα την Αλήθεια
ετούτη η αδυναμία του θνητού
ματώνει την ψυχή μου
μαστιζει την συνείδησή μου
και η έρμη η Σοφία τραβάει
τα ελάχιστα μαλλιά της
αφού πρώτα τα λάσπωσε
ο θρήνος της του πένθους!

Δεν είναι Πέρσες οι εχθροί...
δεν είναι Ιδεολάτρες...
είναι πολέμου μηχανές
στοχεύουν στον αφανισμό
ιστορικών λαών...
σαρώνουν τον Οικουμενικό Πολιτισμό!

Η Πειθία δεν προέβλεψε
τα τοιαύτα φοβερά...
Οι Εσπερίδες δεν κατόρθωσαν
να φράξουνε τις πύλες
-αφότου οι Θεοί απεμπολίσθησαν-
να καταποντιστούν οι ορδές
των εκείθεν βαρβάρων...
και οι γείτονες παρόμοια...

Ως να μην είμαστε βέβαιοι
ποιος γέννησε πρώτος, ποιον!
Και όμως η Ανάγκη των ανθρώπων
πίστεψε πως είσαστε αυτοδημιούργητοι...

Γίνετε έτσι Αθάνατοι, γίνετε απαραίτητοι,
και η ιδέα σας βοήθησε τον λαό μας
να δράσει... να επιδράσει...
με έμβλημα την πολύπτυχη Σοφία!

Όμως καλέ μου Πλούτωνα επικρατούσε
ο σεβασμός προς εσάς, τα πλάσματά του,
και παραμείνατε σκιές στην συνείδησή του...
Κατέχεται, κατέχομαι από τον σεβασμό
στην απέρρικτη, την ανθρώπινη ΣΟΦΙΑ!
Την ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΓΗΓΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑ!

Έρχομαι λέω... ω! Άναξ,
εκπροσωπώντας
το απόσταγμα ετούτης της Γνώσης:
την ΕΓΝΟΙΑ των ομοίων μου
και του εαυτού μου...
Δεν ενδιαφέρομαι να αποτανθώ
στην του Ελέου, ΥΠΑΡΞΗ!

5. Η έγνοια μου, για την διαστροφή
των Ιδεών,
που αιώνες τρέφονται από την Παιδεία,
την Ιστορία...
Γλώσσα μου η Ελληνική.
Η έγνοια μου ασπάζεται εκείνη
του Θείου Σολωμού...
Τα εργαλεία του Νου:
ο βαθύς Συλλογισμός, η έκφρασή του
η ικανότητα ενός να παιδεύει
ενσυνειδήτως...

εξοστρακίζονται από την Γη
των Πατέρων ημών!
Δεν φταίει η χρονοβόρα εξέλιξη...
παρά η τρομακτική αδυναμία
του Εφιάλτη!
Ως γονιός έκλαιπα στην σκευη
της μητρός του...
Πρώτη έθεσε τον ΛΙΘΟ
ΣΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ!
Ω! Ευπατρις Γυνή! Ω! Τραγική Μητέρα!

Όμως Ω! Άναξ των αμέτρητων Ψυχών
οι απόγονοι εκείνης της τραγικής μητέρας
έχουν χειραγωγήσει την κληρονομιά μας
των Ιδεών
εξ ιδίων τις διαστρέφουν την !
Ο Νέος κύκλος, "Εφιάλτες",
έχει άλλη υφή...
φορούν το ρούχο των ασχέτων
προς την φυλή μας ιδεών...
την μάσκα γελωτοποιού,
και ουδόλως ταυτίζονται με τους,
του Φρυγού σάτυρους!
Στο Θέατρο ετούτο του παραλόγου,
τα ιδεώδη περιπαίζονται
κι εμείς που το θεώμεθα
σπαράζουμε...

6. Ασύνορο το ύδωρ το αιώνιο,
καθρέφτης του αειζωτου ουρανού!
Ήρεμο, με τα αστερόεντα κύματα

κραυγάζει:

ΖΗΤΩΣΑΝ ΟΙ ΑΙΘΕΡΙΟΙ ΟΥΡΑΝΟΙ!

Η Πρυτανεία στερείται Ύψους ατυχώς
στερείται και του Ύφους, ΩΪΜΕ!
Κρεμασμένες στους τοίχους, αρύανες,
καθρέφτες σούπας, σε ανόσιο φαγοπότι
και όχι μέλανας ζωμός!

ΠΡΟΣΟΧΗ... ΠΡΟΣΟΧΗ...

ΕΔΩ... ΕΛΛΑΔΑ

Η ΒΑΡΕΩΣ ΑΣΘΕΝΟΥΣΑ!

Στο Λαγίνη το γεμάτο,
το Δηλητήριο δεν μοιράζεται
με την χρήση σταγονόμετρου!
Μήτε ψεκάζεται ετούτο το φαρμάκι...
Απονέμεται σε δόσεις τακτικές...
Εξετάστε τους Αμφορείς των ιθυνόντων...
Η Οινοχόη αλλάζει το περιεχόμενό της
εξ ου και τ' όνομά της... ΠΙΚΡΟΧΟΗ...
Ως αχρηστεύτηκε η σύριγγα τώρα πια,
έπασε στην αιώνια αποθήκη
μια άχρηστη γωνιά!

Ο Διόνυσος εξακολουθεί να κοιμίζει
τους πιστούς του αφελώς
-είναι το μόνο βέβαιο!
Η Άρτεμις περιδιαβάζει στα Δάση
όταν είναι ασφαλή
και η Γοργώ απολιθώνει τους ηλίθιους

που αρνούνται να μάθουν, επιτέλους!
Με την σειρά της η Αφροδίτη παραιτήθηκε
από την ανόητη ανάγκη της
και απεμπόλισε έρωτα τον γελοίο,
με τα ανόσια βέλη του.
Οι Μαινάδες εξακολουθούν
να συνεργάζονται με τον Διόνυσο
στις γελοίες ζαβολιές του.
Οι αυστηρές τιμωρίες έχουν καταργηθεί.
Η κοινωνία μας δεν ενδιαφέρεται
για την συνέχειά της!
Η Σοφή Αθηνά κουράστηκε πια
να κρατά την κουκουβάγια στο δίπλα της,
να βλέπει τα ανθρώπινα "ζευζέκια"
να μακελεύονται κάτω από το πλατύ
το μετωπό της...
και δεν αναρωτιέται που η ελιά της
εμαράθηκε ενόσω του Άρη το άτι θριαμβεύει!
Κι είναι εξαιτίας τον συρφετού των βαρβάρων
που κατακλύζουν εκ νέου και για
πολλοστή φορά την έρημη την γη της!

Αχ! ναι ο Διόνυσος μας παιδεύει...
-αν και χωρίς την θέλησή του τώρα πια-
έχει επιβληθεί σε ετούτον τον συρφετό...
αμάλαμα δικών τε και βαρβάρων!

Ετσι έχουν τα πράγματα
και έτσι ο δικέφαλος μια κεφαλή του έχασε...
Ήταν που κάποιοι άχρηστοι τον κούρασαν
με την εμμονή τους να επιβλέπει

κόσμους δύο ή και περισσότερους.
ΈΧΕΙ ΕΞΕΛΙΧΘΕΙ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟ
Σ'ΥΜΒΟΛΟ, τελικά
στα χέρια των γελοίων...

Έλα επιτέλους Πήγασε καλέ μου...
βόηθησέ με να επισκεφθώ κάποιους
ακόμη από τους
ΞΕΠΕΣΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ!
Θαρρείς πως αναπαύονται...
στις δάφνες τους κι ας μουχλιάσαν!
Ευπνείστε ανάθεμά σας...
Γη η Ευλογημένη χάνεται!

Δεν γνωρίζω Ω! Άναξ, γιατί
ο Ορφέας δεν ειδοποιεί
τους αδυσώπητους συχνά
Αίολο, Νότο, Τυφώνα!
Μήτε ο Δίας ή η Διώνη ενοχλούνται
με τα σεσημασμένα δεινά
κάτω από την μύτη τους!
Είναι βολεμμένοι με τα σύννεφα
στα ανόητα ύψη!
Εσύ που είσαι στα χθαμαλά,
και η Περσεφόνη που μοιράζεται
το χρέος σου...
παρακαλώ σας,
μοιραστείτε από κοινού,
τις καταθέσεις μου
της ΕΓΝΟΙΑΣ ΜΟΥ!

ΩΔΕΣ... ΟΙΜΩΓΕΣ... ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ...

Μέρος Β'

1. Τι κι αν πέρασαν αιώνες...
Τι κι αν στην Γη μας οι πρόγονοι
των Ιταλών της "μπότας"
προσκεκλημένοι όντες
-τιμωρητέα ετούτα τα εγκλήματα!-
από εμάς τους αδαείς,
για την αντιμετώπιση, λέει,
των εχθρικά διακείμενων
Ελλήνων αδελφών μας...
κι απέβησαν τ' αφεντικά μας
για μερικούς αιώνες!
Μα Όχι, δεν βάλαμε μυαλό!

Ήλθαν καιροί και ήσαν χαλεποί
και οι αφέντες μας της Ρώμης
μαζί με τους ακατανόμαστους
τους δήθεν ζηλωτές
του ειρηνοποιού ΕΝΟΣ
φονέψαν τους ανθρώπους μας,
κατέσκαψαν τους όμορφους ναούς μας...
Κι όμως ο ΕΝΑΣ Ο ΘΕΟΣ
ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΖΗΛΩΤΗΣ
ΤΟΙΟΥΤΩΝ ΤΩΝ ΦΟΝΙΚΩΝ!

Και το Βυζάντιο που άπλωσε
φτερούγες
για να ανεβεί να το δοξάσει
η των Μακεδόνων Δυναστεία
χωνεύτηκε στο δράμα

των Σταυροφοριών της Δύσης...
Πάππας... ορμήνεψε τους
Γάλλους και τους Άγγλους
δήθεν για την σκλαβιά
των Τόπων των Αγίων...
κι όχι για να γλυτώσει
το σπίτι το δικό του!

2. Η Πόλη μας χωνεύτηκε
στην όρεξη ετούτων των εχθρών της...
Ο Μάμετ...που ωρέγονταν την Δύση
που ήθελε κι αυτός με την σειρά του
την δήθεν Δόξα την Ένδοξη...
την των Βυζαντίου αυτοκρατόρων,
μάθε επιτέλους,
δεν ήταν άγιος, δεν ήταν πορθητής
της Πόλης των αποφθεγμάτων...
Της Πόλης με τους θρύλους
και την Αγιά Σοφιά...
ή και τον Κώστα Παλαιολόγο!

Στου Έλληνα τον σβέρκο θρονιάστηκε
ο Αγαρηνός,
δράκουλας διψασμένος -του βύζαξε το αίμα!
Οι αιώνες μας απέδειξαν βάρβαρος
ότι ήταν -και τέτοιος παραμένει!
Ο Αταρτούκ αργότερα
ντάντευε τους λεβέντες του
τους δίδασκε τον Έλληνα...
τον Αρμένιο με πάθος να μισούνε!

Και ήρθε η μέρα και η στιγμή,
και έγινε το θαύμα
γιγαντιαίας προσπάθειας...
και ήταν εκείνη η στιγμή
μοναδική του θαύματος!
1821, βαπτίστηκε, ετούτο
το άγιον έτος,
που η Ελλάδα τίναξε τον κονιορτό
ντροπής και ανοχής
σαν σήκωσε το λάβαρο
του λυτρωτή αγώνα!

3. Άδικη είναι η ζωή,
στα μάτια εκείνων που πονούν
η κοινωνία άπονη...
σκληρή και άδικη
η μαύρη η καταλακτική
που κλέβει τις ψυχές
αθώων τε και ενόχων...
ο της οικουμένης
διάκοσμος, απατηλός!
Αδύνατη η ματιά βλέπει τα ποθητά
παρηγοριά στην θλίψη και στον πόνο!
Και ο φτωχός φτωχότερος
ο άθλιος αθλιότερος
και η σφαίρα που κινείται
δεν σώνει στους αιώνες!
Ποιος όμως κλείνει τη ματιά
στο άδικο, στην συμφορά;
Ποιος βλέπει και δεν κρίνει;
Ποιος τιμωρείται και ποιος

ο τιμωρός;
Ποιος ο κατηγορος και ποιος
δικαιοδότης;
Ποιος τον τιμωρό τον λίθο
πρώτος, να ρίξει αξιώνεται;

4. Αν η πολιτεία τα τέκνα της
να προστατεύσει, απαξιεί,
αν στους πολίτες το άδικο
απονέμεται
με κλήρο και όχι αξιοκρατικώς
κι αν η απόγνωση θεριεύει την οργή,
δεν βγαίνει το άθροισμα σωστό
δεν βγαίνει ο λυτρωμός!

Γνωρίζει τον τόπο του, καθείς
την γλώσσα του λατρεύει
την ιστορία του
ασπίδα του κρατά
από την κεφαλή
ως τ' ακροδάχτυλά του
ζεστή παρηγοριά.
Τον πρόγονό του σέβεται
δοξάζει και υμνεί...
κι από τα λάθη του
μαθαίνει και διορθώνεται!

Μα ναι... όλα γνωστά και σεβαστά...
εμείς πού αλήθεια βρισκόμαστε;
Δεν είχαμε άραγε ηγέτες,
ήλιους που φώτισαν

αιώνες στο σκοτάδι!
Ήταν αλήθεια αληθινοί,
όλοι εκείνοι οι γίγαντες
που σαν παιδιά γνωρίσαμε
ή μύθοι που τους διάλυσε
του χρόνου ο κονιορτός;

5. Πέρα από την υπέροχη
την κλασσική περίοδο...
αλήθεια...
σταμάτησε ο Έλληνας να δρα
να ονειρεύεται;
Δεν ζήσανε οι γίγαντες
της ιστορίας του έθνους μας
Διονύσιος ο Φιλόσοφος...
ο Ρήγας ο Φερραίος
οι της Εταιρείας ΦΙΛΙΚΗΣ
Κοραήδες... Ζωσιμάδες,
Διάκος ή Κολοκοτρώνης,
Καποδίστριας, Δραγούμης
ή Μελάς....
Δεκάδες στον κατάλογο
οι άνδρες που κεντήσανε
το ιστορικό μας παρελθόν...
εκείνο των ΕΛΛΗΝΩΝ!
Είναι κακό να τους τιμώ
το υπόδειγμά τους να ακολουθώ;
Γιατι αλήθεια να δεχτώ
το άδικο ετούτο;
Αντίθετα!.. Προσεύχομαι...
αιώνια τα παιδιά μας

τους δικούς τους να τιμούνε....
τους παππούδες, ΛΕΒΕΝΤΙΑ!

**ΕΝΑΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ για το μακρό ποίημα,
ΩΔΕΣ... ΟΙΜΩΓΕΣ... ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ...**

Έλεγα λοιπόν Ω! Άναξ,
Πλούτο ή Πλούτωνα
ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΑΔΗ
ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ...
-ΜΕΓΑΛΗ Η ΧΑΡΗ ΣΟΥ ΛΟΙΠΟΝ!-
πως δικαίως ο άνθρωπος τροχίζει
την μνήμη του,
και δη εκείνη του ιστορικού του
παρελθόντος!
Ας φαντασθούμε ωστόσο
αξιολύπητον τινά... άνθρωπο
που της μνήμης του στερήθηκε
για οιονδήποτε λόγο...
Επάξια ίσως... ή και ανάξια τιμωρία
του ενός Δικαίου Θεού
ή των άλλοτε ισχυρών τε και πολλών...
παρερχομένων και απερχομένων
ως προς την ηλικία...
ως προς την δυσπιστία...

Ω! της δυστυχίας....
άπατρις, έρημος στην μουγκαμάρα
του κενού της αμνησίας του!

Εκείνος λοιπόν που απέχει
της ιστορίας του εθελοντικά,
δύσμοιρος μόνο αποκαλείται
καθότι εκουσίως απογυμνώνεται
από το όποιο παρελθόν του!
Ειλικρινά ω! Άναξ του σκοτεινού
βασιλείου
σκέφτομαι πως η πίστη των
πατέρων μας
στον Χριστό, τον δάσκαλο του Δικαίου,
φέρει την ανακούφιση...
θάνατος μεν, μνήμη δε προερχόμενη
από τους ομόπνοους... Έτσι;
Διατηρείται λοιπόν ποσοστιαία
η μνήμη...
ανάλογη δηλαδή του πώς συμβάλλει,
ετούτος
στην χαρά ή στην λύπη...
στην δόξα ή στην αισχύνη!

Πες λοιπόν στην Δήμητρα
να κρατά καλά
καθώς η πατρίδα μου χρειάζεται
ατόφια την ελπίδα...
και στείλε μήνυμα στον αστραπόβροντα
να βαστά καλά τον γαλανό ουρανό
πάνω από την Ελλάδα μας...

Κλείνω την προσευχή μου
σε Σε Θεέ Μοναδικέ
Ευλόγησε την Άγια Δύναμη

να κυμματίζει αιώνια την Γαλανόλευκη
απ' άκρη σ' άκρη
στην όμορφη πατρίδα μας...
Ας είμαστε ευλογημένοι
και πάντα ενωμένοι
πιστοί στα της παράδοσης...
ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ!

Αιώνια η δίψα της ευτυχίας

Σύδνεϋ 5/11/ '18

Θόλωσε ο αιθέρας
και τα πτηνά χαμήλωσαν.
Σύννεφα δοκιμάζουν
τις αιώνιες μάσκες τους...
ταξιδεύοντας στον ουράνιο
θόλο... Έτσι αιώνια...
Ελαφριά ή βαριά
κινούνται με την δική τους
νομοτέλεια
συγκρούονται στην βιάση τους
και στου ανέμου την πνοή
χάνουν το μórφωμά τους
όποιο κι αν είναι ετούτο,
συμπαγές... ελαφρύ, διάφανο...

Ποιος αλήθεια κατανοεί
την δύναμη της φύσης!
Γιατί άλλωστε;
Ας τα εξετάσουν οι επιστήμονες!

Ο άνθρωπος πιστεύει στην απλότητά του
την καθημερινότητα του μόχθου,
θεωρεί πως μπορεί να ελέγχει
τα απλά φαινόμενα,
παραμερίζοντας την συνείδηση
της παντοδύναμης ικανότητάς του!
Δέχεται στωϊκά πως η ζωή γλυστρά
μες απ' τα δάχτυλά του
και προσπαθεί να επιβραδύνει
ετούτη την ταχύτητα
μόνο για να παρηγορήσει
την αδυναμία του!

Κάθε πέρυσι και καλύτερα!

Υπάρχουν αδιόρατα και μη, στοιχεία,
που επιβάλλονται στον άνθρωπο
έτσι απλά,
λες και ετούτος δεν γνωρίζει
την δύναμη της άρνησης
λες και δεν υπάρχει καν θέμα
αυτονομίας...
Καημένε άνθρωπε...
όσο κι αν αισιοδοξείς
πέρα από το φθαρτό
υπάρχει η καθημερινότητα
η μάλλον απίστευτη
και ενάντια στα όνειρά σου!
Φεύγεις αιώνια διψασμένος
για την ανθρώπινη, την όμορφη ζωή...

Στο «Σαλόνι» σου, της «ποίησης»

Σύδνεϋ 25/10/ '18

Στο σαλόνι σου της ποίησης
αισθάνθηκα
το πνεύμα της φιλοξενίας σου,
Όλγα,
Ποιήτριά μου φίλτατη...
Μελετώντας σε θαύμασα
για το ήθος
την περιπετειώδη φύση σου
την αγάπη σου,
το δόσιμο στην φιλία...
Σε αγαπώ για όλα ετούτα
και σου εύχομαι υγεία
και καλή συνέχεια
σε όλα όσα αρέσκεσαι!

Απάντηση... στους στίχους

του Τάκη Σταυριανάκου, στο F.B!

23/10/ '18

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΟΥΜΕ ΦΙΛΕ ΑΓΑΠΗΤΕ ΜΟΥ...
ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΣΚΛΑΒΟΙ ΓΙΝΑΜΕ ΚΙ ΑΚΟΜΑ ΜΑΣ
ΓΕΛΑΝΕ;
ΩΡΑΙΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΑΝ ΔΙΑΚΟΝΕΨΑΝ ΤΗΝ ΨΗΦΟ
ΜΑΣ
ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΙΓΕΛΑΝ
ΖΗΤΩΝΤΑΣ ΜΑΣ ΤΑ ΡΕΣΤΑ
ΑΝΑΤΩΤΙΟΜΑΣΤΕ, ΑΡΓΑ,
ΓΙΑ ΤΑ ΦΤΗΝΑ ΤΕΡΤΙΠΙΑ ΤΟΥΣ!

Η ΠΕΤΡΙΝΗ ΓΥΝΗ...

Ιωάννινα 22/10/ '18

Έτσι κοιμήθηκε για να μην ξυπνήσει πια...
Το προφίλ της, όμορφο σεπτό, μυστηριώδες
για τον τρόπο που παρέδωσε την πνοή της
στο αέναο πλάτος στα βάθη των αιθέρων!
Ήταν άραγε νεράιδα, αρχόντισσα, μάγισσα
ήταν απλή γυναίκα που αγαπήθηκε πολύ;

Τόσες φορές επισκεφθηκα ετούτους
τους μετέωρους γίγαντες,
κι άλλες τόσες έκραξα την αγάπη μου...
σημάδεψα τον σεβασμό μου
για την βραχώδη υπεροχή τους
την μυθική ρώμη τους,
την αιωνιότητά τους!
Αναρωτιέμαι λοιπόν για τους λίθινους
Δράκοντες που κυνήγησαν την φαντασία μου!
Μυθιστόρησαν άραγε πάθη και έγκλημα
στους γυμνούς κάμπους
έτσι όπως γιγαντεύουν το μπόϊ τους
όταν οι αγρότες έκαigan τα απομεινάρια της σοδειάς
τις εποχές της απορίας;
Πόνεσαν στο ανθρώπινο, το απεριγράπτο πάθος
καταγράφοντας στο σύμπαν εμπειρίες και μνήμες
καταγγέλλοντας στον κοσμοκράτορα της Φύσης
την ταπεινή προέκταση των ανθρώπων!
Γκρίζοι γίγαντες στο πέραςμα του χρόνου
πώς άραγε βλέπουν ετούτη την κοιμώμενη μορφή!
Ανήκε άραγε σε κάποιον από ετούτους τους λίθινους
γίγαντες,

έσβησε όντως τιμημένη ή τανάπαλιν...
Ήτανε άραγε θεία μορφή, γλυκειά και τιμημένη,
μορφή αγαπημένη όλων...
ένα μοναδικό σύμβολο μοναδικό του έρωτα,
της Τέχνης,
και τέθηκε να κοιμηθεί εκεί μπροστά στους,
να την θωρούν αέναα στο πέραςμα αιώνων
και να την προστατεύουν, έτσι ως είναι μόνη
από τον πόνο... ή και την λύπη της
έτσι ως είναι μόνη... ολομόναχη...
μόνη μες την ομήγυρη των μετεώρων βράχων,
αιώνιοι εραστής ή αδελφοί ή φίλοι αγαπημένοι
ετούτη την. μαγική μορφή...
μια μορφή κοιμώμενη... μια μορφή θλιμμενη!

(Αισθάνομαι ευλογημένη!
Χθες, Σάββατο, στα Μετέωρα ανακάλυψα έναν βράχο
αυτόν της φωτογραφίας που άγγιξε την φαντασία μου!
Και όμως επισκέπτομαι τα Μετέωρα κάθε χρόνο!
Πραγματικό θαύμα!)

ΘΕΣΠΕΣΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ!

Ιωάννινα 15/10/18
Θα ήθελα τόσα να κάνω
τόσα πολλά να πω...
κι ας φαίνονται κοινά ή τετριμμένα
και επαναλήψεις πολλάκις περιττές...
Κι είναι το συναίσθημα ετούτο
άκρως οδυνηρό

καθώς οι επαναλήψεις
ενοχλούνε λογικά
εκείνους που έχουν λόγους
να αντιδρούνε!
Κι εγώ λες κι επιμένω
ως πρόσωπο που είτε
δεν μαθαίνει τελικά
μωρία ως να με δέρνει
και σε σημεία αλήθεια οδυνηρά
γιατί η φωνή μου ενοχλητική
τσακίζεται σε αδιάφορα
σε κυνικά, σε πονηρά αυτιά...

Όσο και αν επικαλούμαι
την των ανθρώπων υπέροχη Σοφία
δεν έχω άλλη ατραπό
προς την Θεσπέσια ΑΛΗΘΕΙΑ!

1. REFLECTIONS...

Ιωάννινα 15/10/ '18
Μου έλειψε το μελανοδοχείο
η πένα.... η καλιγραφία...
Η μπλε ποδιά από ποπλίνα
Το λευκό πικέ γιακαδάκι
με τα στρογγυλεμένα άκρα του...
Η γκρίνια των δασκάλων μου
η ζωηρή κλήση του ονοματός μου
όταν μιλούσα κρυφά στην διπλανή μου
ο χάρακας στο τραπέζι

που μας έκανε να αναπηδούμε
(εξαιτίας της κουβεντούλας)
η καρυδόπιτα της κυρά-Όλγας...
οι εκδρομούλες μας στα όμορφα
μέρη των Ιωαννίνων...
Μα πιότερο αγαπούσα
το παιγνίδι στην σχολική αυλή...
με τις συμμαθήτριες μου....
Αλήθεια... Πόσο γρήγορα
μας άφησε η νιότη...
Πόσο γρήγορα φεύγει
ο χρόνος, σβήνει η ύπαρξη!
Μάρτυρες οι φωτογραφίες μας...

2. REFLECTIONS...

Ιωάννινα 10/10/ '18
Σκληρή η αλήθεια ανέκαθεν.
Όμως δεν μπορεί να παραμεριστεί
άσχετα με την γεύση της του κώνειου!
Μην κλείνεις τα μάτια σου!
Αν ετούτη η μαρτυρία πονά
φαντάσου τι πρέπει να νιώθει ο παθών!
Δεν παραξενεύει πλέον η σκληρότητα ενός.
Πέρασε πολύ νερό κάτω από το γεφύρι
καταποντίζοντας αμαρτίες, καλωσύνες...
και μόνο την σκληρή αδιαφορία
του ανθρώπου δεν μπόρεσε
να καταπιεί...
Δύσπεπτη τροφή μα την αλήθεια

και πόσο μάλλον όταν προέρχεται
από δικό σου πρόσωπο.
Πόσο ενοχλητικές ετούτες οι επαναλήψεις!
Η μάσκα του προδότη είναι άσχετη
με την μάσκα του τραγωδού...

Φθινόπωρο μαθές

Ιωάννινα 10/10/ '18
Οκτώβρης της μελαγχολίας.
Πλάτανοι κουρασμένοι
φυλλοβολούν την κιτρινάδα τους...
Πέρασε καιρός αφότου το θέρος μας βαρέθηκε...
Άκου με που σου λέω!
Εφυγε κουρασμένο
απηυδισμένο... από τα ανόσια...
τις μαρτυρίες, τις μη κοινωφελείς...
από κινήσεις ύποπτες των ανθρώπων
που μόνο άνθρωποι δεν είναι...
Κι αυτό το υπέροχο κατά τα άλλα, θέρος,
αποχώρησε γερασμένο από τα παράξενα
που μαρτύρησε στο διάβα του.
Έφυγε σέρνοντας το βήμα...
αφήνοντας πικρές τις γεύσεις
κάποιων απροσδόκητων γεγονότων
αταίριαστων με την λάμψη του Φαέθωνα!
Πικρά στυφά τα δώρα του Αυγούστου...
Το ακούσαμε κι αυτό....
Μα... Τι φταίει ο Αύγουστος μου λέτε;
Είναι που ο άνθρωπος αποκτηνώνεται κάποτε...

Λένε... λένε πως φταίνε τα πεύκα...
λένε πως φταίνε οι ασύδοτοι άνθρωποι...
Λένε... μα μη τους ακούτε...
Φταίει η αισιοδοξία, η απροσεξία, η ανεμελιά...
Φταίνε οι ιθύνοντες που παρασύρουν
τους αδύνατους,
τους ρουσφετολόγους... τους αδαείς...
και πάει λέγοντας...
Για σκεφθείτε τα όλα ετούτα λιγάκι....
Ω, μα τώρα βρέχει... κάποιος κλαίει
εκεί ψηλά...

Σήμερα...

Αθήνα 30/9/2018

Σήμερα... ω! ετούτο το σήμερα!
Με απασχόλησε ξανά κι όχι χωρίς λόγο!
Μου ένευσε ευγενικά το Σύννεφο
-ωχελικά ταξίδευε στον γαλανό τον φόντο-
με κοίτταξε προσεκτικά ο Ήλιος...
Πόσο ζεστό το χαμόγελό του!
Του έστειλα φιλή ευγνωμοσύνης...
μιμούμενη το χαμόγελό του!
Τι σημασία έχει ο χρόνος!
Στείλε μου χαιρετίσματα φίλη αγαπημένη
καρφίτωσε από κοντά το χαμόγελό σου
για να τριτώσει...
μήπως και ξεβασκάνει την μοιραία μας ζωή...
μήπως ανθίσουν μυρωδάτες οι γαρδένιες
μήπως γεμίσει περιστέρια ο ουρανός

για να σταλούν τα μηνύματα
εκείνων που αγαπούν τον άνθρωπο!
Αλήθεια...
Τι όμορφο μπορεί να είναι το σήμερα!

ΒΑΡΥ ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ!

Σύδνεϋ 8/9/ '18

Μηνύματα στέλνει ο άγιος ουρανός...
Βαρύ το γκρίζο σύννεφο,
δε λέει να διαλυθεί στο όνομα
της ευεργεσίας!
Ο άνεμος εσίγασε από μόνος του...
μα δεν υπάρχει ανακωχή.
Ο πόλεμος δεν λέει να κοπάσει
και η φωνή στο ράδιο
φόρεσε πάλι τα καλά της.
Εις μάτην προσπαθεί
πίσω από το φτιασίδι της.
'Οχι δεν είναι πάλι Κυριακή
ούτε μπορεί ως άνθρωπος
να μιμηθεί το αηδόνι
που αυτοκτόνησε υπό την πίεση
του βαρύγδουπου σύννεφου!

Και τι δεν έκανε, μουσμουλιά η άμοιρη
τα πνεύματα να καθησυχάσει
ώστε να συνεχιστεί η μίζερη ζωή
παρόμοια όπως άλλοτε!
Το «άλλοτε» που χάθηκε χωρίς

μεμφιμοιρία...

Ψυχή γκρεμίστηκε σε βράχους
και ο πετεινός λαλίστατος την πρόδωσε
ως είθισται στην σύγχρονη πορεία...
«Μην κλαις MANNA!» σπάραξε η Ζωή!
Και ο Θεός απέστρεψε το πρόσωπό του
απ' την μιζέρια που δέρνει τον λαό...
Μνημόσυνα ήδη γίνανε
για την αδικοχαμένη ψυχή.
Όμως, δεν την αφήνει ο Άδης
να γυρίσει!
Λείπει ο Ήρωας και η Βάρκα
και είναι τα ναύλα ελλειπή!
Πολλοί ομολογούν
ανέλπιστη-ελπίδα απομάκρυνσης
από τα δεινά,
όμως κανείς και τίποτε δεν εμπνέει
τον οίστρο Φιλόμουσης Ελευθερίας.
Η Νίκη, «κυπάρισσος που αποψιλώθηκε»
αιώνες τώρα, περίσσεψε
κι όμως ακόμη ορκιζόμαστε στ' άχραντο
όνομά της!

Αλοίμονο!

Κάποιοι επιμένουν στις χείμαιρες...
Έστω σ' ετούτους τους καιρούς
που ο ηλεκτρονικός δαίμονας
σέρνει την υφήλιο απ' την μύτη.
Μα οι άνθρωποι δεν πορεύονται
εν πενία ελπίδας πλέον

ως έχει ήδη πεθάνει ετούτη
-δεν το παραδεχόμαστε αλοίμονο!
Επίμονα τ' όνομα διατηρείται
όξος στα χείλη διψασμένων
χαϊδολογείται η μνεία της
και αν ακόμη στην θέση της
ενθρονίστηκε πικρή η απελπισία,
μάσκα που απορροφήθηκε
στα προδομένα πρόσωπα
εν αγνοία τους!

Ιντερμέδιο Τρία ***Αντικατοπτρισμοί!***

Σύδνεϋ 7/9/'18

Μόλις έμαθα να διαβάζω δεν μπορούσα να σταματήσω... Έγινε αυτό που λέμε "βιβλιοφάγος". Στην Δευτέρα Τάξη της Στοιχειώδους εκπαίδευσης διάβαζα τις εφημερίδες που έμπαιναν στο σπίτι μας... οι δικοί μου αφενός χαιρόνταν και αφετέρου ανησυχούσαν γι' αυτή την ανάγκη μου... Μεγαλώνοντας δανειζόμουν από συμμαθητές μου βιβλία με ιστορίες όπως Τομ Σώγιερ, Δαβίδ Κοπερφιλντ, Μεγάλες Προσδοκίες και πολλά άλλα. Οι δικοί μου μου δώριζαν βιβλία και ο Πατέρας μου στο Γυμνάσιο πια μου είχε αγοράσει καταπληκτικά βιβλία με ξένη Λογοτεχνία, όπως τα Άπαντα του Α. Τολστόι, Ντοςτογιεφσκι (βρίσκονται ακόμη στην Βιβλιοθήκη μου) και άλλα όπως: Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν κτλ. Λάτρευα την τριλογία του Μυριβήλη, τον Θεοτοκά, τον Δ. Σολωμό, τον Α.

Σικελιανό, τον υπέροχο Ελύτη... και αγάπησα τον Ν. Καζαντζάκη όταν φαχούλευα τον Νου του όπως τον είχε παραδώσει στα Βιβλία του... Η Διδακτορική μου Διατριβή αποτελεί τον ύμνο μου στην Ελληνική Παιδεία στην Λογοτεχνία και την προσφορά στον άνθρωπο των Ελλήνων και ξένων συγγραφέων. Ακόμη και ο λαϊκός Μικρός Ήρωας και πολλά άλλα... συνέβαλαν σε ετούτη την ανάγκη μου. Μου άρεσαν τρομερά τα εικονογραφημένα κλασικά στην Ελλάδα μας, την περίοδο που πήγαινα στην Έκτη Δημοτικού μου, και επίσης τα αστυνομικά όπως οι ιστορίες του Σέρλοκ Χόλμς, κτλ. κτλ... και οπωσδήποτε τα ημερήσια Νέα. Τα καλοκαίρια μου διάβαζα και διάβαζα. Αυτή η ανάγκη μου με οδήγησε σε σπουδές με έσπρωξε να γράψω τις δικές μου ιστορίες, παιδικές καθώς και παραμύθια, μυθιστορήματα, νουβέλες, καθώς και αστυνομικές, θέατρο, Μελέτες και δύο μεγάλες εργασίες την έρευνά μου για το ΜΑΣΤΕΡ σε σχέση με το θέατρο και την Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα του Σύδνεϋ και των περιχώρων του, και επίσης την ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗ ΜΟΥ ΔΙΑΤΡΙΒΗ με θέμα, τον τρόπο με τον οποίο ο Νίκος Καζαντζάκης παρουσιάζει την γυναίκα, στο θεατρικό του έργο.

Σε ψάχνω...

Σύδνεϋ 7/9/ '18

Σε ψάχνω από καιρό.
Χαθήκαμε, το ξέρεις;
Αλήθεια, υποφέρεις;
Γιατί εγώ πονώ!
Στείλε μου μια σου λέξη
και ο ουρανός θα βρέξει
το σύννεφο θα αφανισθεί
και ο ήλιος σου θα φέξει!
Θέλω μονάχα να σου πω
πόσο πολύ σε θέλω,
αλήθεια σε λατρεύω...
Πόσο πολύ σε αγαπώ
μακριά σου,
είναι η ζωή μου άδεια
φτωχή, χωρίς σκοπό!

Ο δικός μου «Εαντός»

Σύδνεϋ 3/9/ '18

Κατειλημμένος από ανείπωτη αδράνεια
παρακολουθούσα τύπο απρόσκλητο
που με γυρόφερνε..
Ποιος ήταν επιτέλους!
Πώς βρέθηκε στο διάβα μου!
Τα μάτια του επεδίωκα να δω...
Εις μάτην, δεν μπορούσα!
Δεν είχα εικόνα καθαρή!
Υπομονετικά περίμενα

Μήπως κι ακούσω κάτι...
Ίσως να ήθελε, κάτι...
Περπάτησε ολάκερο τον γύρο...
Ήρθε λοιπόν κι απέναντί μου
στάθηκε.
Με κοίταξε κατάματα θαρρώ
με βλέμμα απροσδιόριστο
λες και πέπλα αιθέρια
στα μάτια του κυμάτιζαν!
Δεν μίλησε! Περίμενα...

«Ποιος είσαι;»
ρώτησα αδιάφορα δήθεν!
Παράξενο αλήθεια το ερώτημα.
Άγνωστος μεν, θύμιζε δε
κάτι απροσδιόριστα κοντινό!
Ήταν σαν να τον γνώριζα από κάπου...
Μα την αλήθεια...
Τόσο ασυνήθιστα όλα αυτά!
«Ποιος είσαι;» τόλμησα ξανά...
κομμάτι απηυδισμένος.
Έβλεπα... μίαν ανθρώπινη σκιά
που είχε ίσως ξεστρατήσει
από το Υπερπέραν
για να βρεθεί στον χώρο μου
και να την απαντήσω,
όπως τυχαία ετούτη την στιγμή!
Πάλι όμως ξεπηδούσε το έρμο
το γιατί!

Σταμάτησε είπα να περπατά...

Με κοίταξε και πάλι
τα μάτια πάντα απροσδιόριστα...
Τον άκουσα που γέλασε...
ή μήπως το φαντάστηκα!
«Νόμισα ότι ξέρεις!»
απάντησε ειρωνικά...
Απάντησα προσεκτικά
και μάλλον αυστηρά.
«Όχι! Πως θες να ξέρω!
Για κάνε μου τη χάρη
γίνου διακριτικός!»
Αναρωτιόμουν για το περίσσιο
θράσος
του επισκέπτη μου,
την 'καίρια βεβαιότητα!
Θαρρώ πως τώρα γέλασε.
Δεν ήμωνα καθόλου βέβαιος
γι' αυτό!
«Εγώ... Είμαι Εσύ...
Εσύ... Είμαι Εγώ!
Είμαι ο Εαυτός σου παιδί!
Μην κάνεις πως δεν ξέρεις!»
Πάγωσα εκείνη την στιγμή!
Τσιμπήθηκα...
Τα μάτια κράτησα κλειστά...
Σαν τ' άνοιξα... ήταν ακόμη απέναντι!
Επιμόνος ο τύπος! Πανικοβλήθηκα κομμάτι.
Με κοίταξε και πάντα ειρωνικά
μου πέταξε κατάμουτρα το ΓΑΝΤΙ!
«Θαρρείς πως θα ξεφύγεις;
Είμαι Εσύ... η ΣΚΙΑ σου παιδί... η αληθινή!»

Κοκκίνησα... ένιωσα καίριο πανικό!
Πώς είναι δυνατόν ισκιώματα να βλέπω
Και να δηλώνουν πως είναι... ΕΓΩ!

«Ας κουβεντιάσουμε λοιπόν ΕΣΥ κι ΕΓΩ,
ΕΣΥ... και ο εαυτός σου!
Είμαστε Ένα... το Ορατό ΕΣΥ
και το Αόρατο ΕΣΥ... δηλαδή ΕΓΩ !»
Μπερδεύτηκα λιγάκι, τελικά όμως
το «έπιασα» το νόημα του άλογου-διαλόγου!
«Εντάξει! Και τώρα, ποιος είσαι αλήθεια,
τι θέλεις τελικά!»
Επέμενα κι αναρρωτήθηκα
«αν ήτανε Ο ΟΝΕΙΡΟΣ!»
Απάντησε κοφτά ευτούτη τη φορά.
«Τι θέλω; Τίποτε περισσότερο...
από του να συνάψουμε Ειρήνη
επιτέλους!
Ας ταυτιστούμε το λοιπόν
κι ας ζήσουμε ως ΕΝΑ!»
Τον κοίταξα... βέβαιος πλέον,
πως ζούσα της τρέλας το παιχνίδι!
«Άκου λέει... Είναι ο εαυτός μου!»
σκέφτηκα παραλυμένος.
Ήμουνα τόσο συγχυσμένος!
«Δεν είναι καρναβάλι, παιδί!» είπε
και γέλασε.
«Γιατί τώρα; Πού ήσουν τόσον καιρό;»
Αναρωτήθηκα, νιος άπιστος «Θωμάς»!
Εκείνος αποκρίθηκε
την σκέψη μου κατείχε!

«Πάντα μαζί σου ήμουνα,
μαζί σου πάντα θα είμαι...
Μην κάνεις τον ανόητο!
Μαζί σου πάντα αντιδρώ
διαφωνώ ή συμφωνώ,
μ' εκείνα που χαϊδεύεις...
ή... και όταν θυμώνεις
για ψύλλου πήδημα
και την Μαγιά του Χρόνου σου
αρνείσαι να Παλεύεις,
τον Άρτο της Ζωής αρνείσαι
να Ζυμώνεις!»

Ταράχτηκα... Τινάχτηκα!
Ω! Βρισκόμουν στο κρεβάτι μου!
Ω! και Ο «ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ»... έλειπε!
Δηλαδή; Τι τέλος σήμαινε αυτό;
Θυμήθηκα τα λόγια του!
Είχαμε όντως ταυτιστεί;
Το μέτωπό μου έτριψα
και στέναξα βαθιά!
Εύπνιος πια για τα καλά,
τα σκέφτηκα όλα όσα
Η ΣΚΙΑ ΜΟΥ,
Ο ΕΑΥΤΟΣ ΜΟΥ,
Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΜΟΥ
στου ύπνου το συμμαχικό πεδίο
είχε επισημάνει.

Ο Εαυτός μου ο Διττός,
Αρνητικός... ή Θετικός...

κι εγώ το Σώμα το Ζεστό
η κιβωτός
της ΜΙΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ,
στον χώρο ανάμεσά τους
αληθινά χαϊδεύομαι!

Στέναξα και το στήθος μου
πλημμύρισε οξυγόνο!
Ω! ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ!
Ο ΝΟΥΣ δουλεύει!
Ο ΝΟΥΣ διαλέγει!
Τι Ευτυχία!
Μπροστά μου στέκεται ο καιρός!
Κι αλήθεια πόσο χαίρομαι
δεν έχει ακόμη φέξει!
Ο Νους μου θα διαλέξει
πριν τον αγγίξει Κόκκινο...
πριν τον πλαντάξει η Πίεση
πριν το τσουνάμι «Πανικός»
με πνίξει... με αφανίσει!
Οι Προσδοκίες μου ανδρώνονται!
Είμαι Νέος, Γενναίος και Έτοιμος
για το πολύμορφο πεδίο της Ζωής!
Τέλος "...Και τω Θεώ Δόξα!»

Στην γιορτή σου μπαμπά!

Σύδνεϋ 24/8/‘18

Σου στέλνω γράμμα νοερό
εκεί ψηλά που είσαι
να σου μιλήσω να σου πω
πόσο πολύ σ’ αγάπησα!
Το ξέρω υπήρξαν στιγμές
που κάκιωσα μαζί σου
και ως εσύ μου θύμωνες
το βλέμμα σου χαμήλωνες
που σιωπηλά μιλούσε...
Τα χρόνια πέρασαν μπαμπά!
Και τώρα που μιλούμε
αλήθεια πώς αντέξαμε
την τόση μας Σιωπή;
Σου στέλνω την αγάπη μου
εκεί που ησυχάζεις
και μη λυπάσαι
αν δεν μπορείς τα μάτια μου
να δεις...
Σε σκέφτομαι, σε μολογώ
και χαίρου πατεράκη μου
ο Γιώργος και τ’ αγγόνια σου
σου στέλνουν την αγάπη τους!
Η Ζωή συνεχίζεται, μπαμπά
και τ’ αγύριστα ταξίδια μας
είναι μονάχα μέρος της!

Κι εγώ αδίφαστη θα φύγω...

Σύδνεϋ 21/8/'18

Κι εγώ αδίφαστη θα φύγω
σαν τον μεγάλο φίλο!
Αναρωτήθηκα για ετούτη μου
την δίψα...
το μάνα της ζωής μου τελικά!
Αρνήθηκα για χάρη της πολλά!

Τα πλούτη δεν με μάγεψαν.
Δεν έμπηξε τ' αγκάθι της
στην ήσυχη καρδιά μου...
ζήλεια η φθονερή.

Δεν πόνεσα για τ' άφθαστα
την φήμη ή την δόξα...
πράγματα πια τόσο κοινά
ανόσια συχνά!

Το έζησα με πάθος τούτο εδώ...
Η δίψα μου αστείρευτη
ας είναι!
Τ' ομολογώ περήφανα
την γλώσσα μου αγάπησα
τις λέξεις ερωτεύθηκα!
Παιχνίδια σκάρωσα μ' αυτές
τον Νου μου τον ακόνισα
όσο μου ήταν δυνατόν
μυθεύοντας με αλήθειες
και εικόνες της ζωής
στην γήϊνη την σφαίρα!

Με πάθος τις κυνήγησα
τις ήθελα δικές μου
αδιέξοδα και ορισμούς
με δαύτες να φυτέψω...

Με της ζωής το άροτρο να τις οργώσω
με της ψυχής την δύναμη να τις ζημώσω
να τις χαϊδέψω με την αύρα της ζωής
δώρα μου στις ψυχές του ζηλωτή!

Θνητή η δίψα μου και ως τέτοια
πάντα θα υστερεί...
Δεν μπόρεσα στο φάσμα της
με αθάνατη κλωστή να τις κεντήσω
κι έχουν σκορπίσει στον απείρου
την πνοή
μπερδεύτηκαν στ' αστέρια
που περίεργα με ψάχνουν
για την αδιόρθωτη... την φύση μου αυτή:
άνθρώπου που την δίψα του προστρέχει!

Ο Νους...
τον Θεσαυρό των εννοιών
το της Σοφίας απάνθημα
δεν θα μπορέσει στον αιώνα
ν' αγκαλιάσει!

Μου λείπανε τόσα πολλά
το σκεφτικό με κάλυψε
τόσο όσο μπορούσα...
και τώρα πια, με αγχώνει η κατιούσα...

Το δίψασμα θα πάψει να πονά
κάποια στιγμή.
Ο Νους θ' αποστατήσει, κουρασμένος
και θα πετάξει σ' αστερόεντες ουρανούς' ...
Ίσως και να μπορέσει να βρει την ευκαιρεία
στα των αγγέλων επιτέλους τα Στεκάκια
να βρει την θέληση για να ξεκουραστεί!

Ο καφές μου είναι βαρύς

Σύδνεϋ, 20/8/'18

Ο καφές μου είναι βαρύς
όμοιος με την καρδιά μου
το κατακάθι της οργής
της λύπης μου τ' αγκίστρι
αγκύλωσάν μου την ψυχή....
Ο νους μου βασανίζεται
τα σπλάχνα μου
συντρίβει...
Δεν είναι πού 'χασα φιλι
στερήθηκα αγκάλη
δεν είναι που χωρίστηκα
μαζί της από χρόνους...
ή της θετής μητέρας μου
τα βάσανα με βιάζουν!
Είναι που οι υποκριτές
τριγύρω σε πουλούνε
μεγάλη πικραγάπη μου
πατρίδα μου χαμένη!

Ιντερμέδιο Τέσσερα

Η Ελλάδα μας διάγει ημέρες χαλεπές
Οι ειδήσεις σε σχέση με την συμφωνία Ελλάδας -
Γερμανίας σε σχέση με τους παρανόμους οικονομικούς
πρόσφυγες, κοστίζει στην πατρίδα μας, την υποχώρηση
σε ότιδήποτε Ελληνικό, καθώς υιοθετεί υπό πίεση και
οικονομικούς εκβιασμούς, την ολέθρια για την
παράδοσή μας παγκοσμιοποίηση!

Η κατάπτυστη και εξίσου ολέθρια Κυβέρνηση και ο
εξίσου ένοχος πρόεδρος της πατρίδας μας αφού στην
αρχή της θητείας τους έφαγαν τόσα εκατομμύρια παρά
με τον "πανέξυπνο" Βαρουφάκη, τώρα με αθέμιτους
τρόπους, υιοθετούν μία μορφή της Παγκοσμιοποίησης
που είναι μοναδικής υφής για την Ευρώπη!

ΕΝΑΣ ΗΛΙΟΣ...

Σύδνεϋ 19/8/18

Ένας ήλιος με παιδεύει
και θαρρώ πως χωρατεύει
με τα δυνατά του βέλη
την ψυχή μου σημαδεύει....

Ήλιε μου παντοδύναμε
ξέρεις πως να πληγώνεις
με την καυτή σου την πνοή
τις ομορφιές σκλαβώνεις!

Τα πρωϊνά που ξεκινούν
με τ' άρμα σου διαβαίνεις

στοχεύεις με τα βέλη σου
και τις καρδιές μαραίνεις!

Και την δική μου πλήγωσες
την κρέμασες γιορντάνι
και μες τις ρούγες σαν περνάς
όλοι μας κάνουν χάζι!

Μύρισε Καλοκαίρι...

Σύδνεϋ 18/8/18

Τα άνθη είναι θαλερά
και τον χειμώνα ακόμη...
Τώρα που η Άνοιξη
στων εποχών το κατώφλι
καρτερεί για την σειρά της
κάποια λουλούδια πρόθυμα
πέταξαν τους ανθούς τους
να την υποδεχθούν...

Μύρισε η ελπίδα Άνοιξη
το μούδιασμα του ψύχους
που ο Χειμώνας κουβαλά
ολημερίς μαζί του,
υποχωρεί αδύνατο
μπροστά στην αλλαγή...

Άνοιξη στις καρδιές
και η αγάπη ανθίζει
όμοια με τριαντάφυλλο....

μεστώνει από μπουμπουκι!

Καλώς τηνα, την Κοπελιά
με τα βαρβάτα άνθη
καλώς τηνα, την Άνοιξη
μ' αρώματα γεμάτη!

Δεν είπαμε καληνύχτα...

Σύδνεϋ 17/8/'18

Ίσως ο φόβος του χωρισμού κρέμεται
ακόμη και σ' ετούτη την τυπική ευχή...
Η νύχτα της μοναξιάς θα μας πονέσει
η απόσταση θα μας πληγώσει
τα όνειρα θα μας αγχώσουν...
Τα μάτια θ' αρνηθούν να κλείσουν
πνιγμένα μες το δάκρυ...
Το στήθος πνίγεται μες την απελπισία
και ο Νους τρέμει μήπως λοξοδρομήσει...

Μην μιλάς... μείνε εδώ απόψε...
κοιμήσου χώρια στον καναπέ...
Μου φτάνει, μου αρκεί η παρουσία σου...
ίσως ακόμη κι αυτό το όνειρο
της παρουσίας σου...
Μείνε! Σε ικετεύω... Μείνε!

Μανόλιες...

Σύδνεϋ 17/8/'18

Οι μαγνιόλες ανθίσανε!
Στα ξυλένια τους κλαδιά
εύχαρα τα άνθη ξεπετιούνται!
Το Δέντρο ομορφαίνει...
περήφανα υψώνει τ' ανάστημά του!
Το ραντεβού του με τον Αύγουστο
δώρο, κατ' επανάληψη, Θεού!

Στον Κτίστη του τα καντηλάκια
αγάπης
και για την χάρι Του η ομορφιά
στα μάτια του ανθρώπου.

Τα θωρώ... με τον ίδιο πάντα
θαυμασμό..
Για μυριστή φορά ευγνωμονώ
τον Κτίστη τον φιλεύσπλαχνο
που την μαγεία του έργου Του
μοιράζεται μ' όλα τα πλάσματά Του...

Γενναιόδωρη η Δημιουργικότητά Του,
δεν παύει να εμπνέει...
Το μοίρασμα των αγαθών της Γης
που αέναα μακελεύεται,
παραμένει υπόδειγμα ημών
κι ας πάψουμε επιτέλους
να είμαστε ΤΟΣΟ ΜΙΚΡΟΙ!

Η Φύση έχει τους κανόνες της!

Σύδνεϋ, 17/8/'18

Οι άνεμοι ορίζουνε τα ρεύματα
τα κύματα ακολουθούν
και οι ονειροπαρμένοι
πιστεύουν στα θαύματα!
Όλοι οι κανόνες απορρίπτονται
και όλες οι ευχές ματαιοπονούν...
Τα αστέρια μαρτυρούν
τα γήϊνα φαινόμενα στον αιώνα
και δεν καταλαβαίνουν
γιατί οι θνητοί δεν βάζουνε μυαλό!

Καλό σας ξημέρωμα!

Αγαπημένη απύσα!

Σύδνεϋ, Τρίτη 13/8/'18

"Στην άκρια της θάλασσας
και στις γυμνές βραχίδες
μάτια ψάχνω για τα ίχνη σου...
Πού κρύφτηκες γλυκειά μου;
Αγαπημένη απύσα;
Πόσο καιρό θα στέκεσαι
ακόμα μακριά μου;
Νά 'μαι και σήμερα εδώ...
Το ξέρω πως μου κρύβεσαι
να κρυφοπαιζεις...
σου άρεσε ανέκαθεν μαζί μου!

Βάλθηκα να σιγοντάρω τον φλοιόσβο
με τον δικό μας όμορφο σκοπό
εκείνον της ελπίδας!
Τα γλαροπούλια σίγασαν το κράξιμο
χαμήλωσαν αφήνοντας τα ύψη
ν' ακούσουν τον δικό μου στεναγμό...
Σύρθηκαν γκριζα καβουράκια
και βάλθηκαν τα ίχνη σου να βρουν
στου αφρού τα λειασμένα βοτσαλάκια...

Και ω! Τι θαύμα ετούτο...
Ένωσες την τόση μοναξιά μου...
θαρρώ ότι σε βλέπω...
μην είσαι αλήθεια όραμα;
Νά σου που αναδύεσαι μέσα από τον αφρό
ίδια η Αφροδίτη, κορμάκι τρυφερό!
Τα χέρια σου τα απλωτά
και το χαμόγελό σου μου τάζουνε
πως ήμouνα πάντα ο μοναδικός σου...

Νεράϊδα μου περίμενε...
μην φεύγεις μη μ' αφήνεις
Έρχομαι στάσου να χαρείς...
μη με εγκαταλείπεις..."

Και τρέχει ο βαρυόμοιρος
απλώνοντας τα χέρια
και στον αφρό του κύματος
χάνεται ευτυχισμένος!
(Μία ποιητική σύνθεση "μελό", μόλις γεννήθηκε!)

Αναμνήσεις...

Σύδνεϋ 13/4/'18

"Ω Παναγιά μου Δέσποινα
και του Χριστού, Μητέρα,
Σε σένα παραδίνομαι
την νύχτα και τη μέρα."

Μεγάλωσα με τη μαμά
στο δίπλα μου ν' ακούει
την προσευχή μου την θερμή
στην Παναγιά,
την Μάνα την Σεπτή
στο κρεββατάκι μου
μπροστά... γονατιστή!

"Να φυλάς τους γονείς μου
και όλον τον κόσμο..."
η γενική ευχή επίλογος
δίπλα στις άλλες!

Ήμουν δεν ήμουν τέσσερα
με φώναζαν Πιπίνα...
(όπερ και επιμένει!)
βαπτιστικό μου
ας ήτανε το Δέσποινα=Κυρία!

Και θεωρώ αληθινά
η Παναγιά μας ως Κυρά
στην πίστη των Χριστιανών
χαρίζει το ονόμα της
κι εκείνοι που το σέβονται

και δείχνουνεαγάπη
σε μια φευγάτη ύπαρξη
σε ένα σύμβολό της....
πιστεύουνε ακράδαντα
στο άγιο πρόσωπό της...

****ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΣΤΙΣ ΜΑΡΙΕΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΕΣ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΔΕΣ! Ιδιαίτερα στον πολυαγαπημένο
Πρωτότοκό μας!***

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ!

Σύδνεϋ 14/8/18
Σαν μολογάμε σε, Ζωή
αλήθεια σε μελώνουμε!
Κάθε αυγή, χαμόγελο,
και η εσπέρα προσευχή...
Σκύβει με αισιοδοξία...
από το διάσελο του ουρανού
και νεύει καληνύχτα....
ο Εσπερίας...
ο πρώτος από τ' αστέρια!
Ας νεύσουμε
την συγκατάβασή μας,
την εμπιστοσύνη μας,
η Νύχτα φέρει τα όνειρα
φέρνει και την αλήθεια...
ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ!

****Σημερινοί οι σίχοι μου ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ!***

**και ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟΙ ΣΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΜΑΣ.
Σήμερα είναι σπουδαία ημέρα για την οικογένειά μας!
Γιορτάζουμε τα γενέθλια του Βενιαμίν μας...
ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΓΙΕ ΜΟΥ... Η
ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ. Η ΤΥΧΗ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ
ΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΣΟΥ...**

Γιάννινα

Ετούτα, είναι συνήθειες αγαπημένες
από τα χρόνια της εφηβείας...
Ο περίπατος ως την πλατεία...
η... 'κάθοδος' στην Παμβώτιδα
ένας καφές στις 'Κυρά Φροσύνης'.

Η 'Κυρά Φροσύνη' !
Είναι ακόμα εκεί
στης παραλίμνιας καμπής
την προεξοχή
κοντά στον υγρό τάφο της
και τάφο δεκαεπτά κοριτσιών!

Φροσύνη, Ευφρόσυνη
αχ, άλογη, που παράλογα
το φόρεμά σου άδειασες!
Τα μάτια σου πώς άδειασαν!

Ήταν οι χρόνοι χαλεποί
και η 'αλεπού'-Αλής
που σε ήθελε δική του
στης 'νύφης', το παράπονο

στηρίχθηκε!
Δεν ήταν ο Μουχτάρ
ούτε η απιστία του...
Σε λιμπίστηκε κυρά μου
κι όλα τα παραμέρισε
μαζί και τη ζωή σου!

Δε μιλάμε πλέον για το ιστορικό
του πνιγμού της Φροσύνης.
Αισθάνομαι όμως στην πνοή του αέρα
το παράπονο, της πνιγμένης στο φύκι!
Από το βιβλίο μου ποίησης "*Το Μακρύ ταξίδι*", Σύδνεϋ 2012,
Γιάννινα.... 2017...

Σε Κοιτάζω...

Σύδνεϋ, 3/8/18
Σε κοιτάζω, ως καθόμαστε
αντικρυστά...
Χαμογελάμε αμήχανα.
«Τρέχει κάτι;» ρωτάς.
Απαντώ γελώντας, Όχι!»
«Είπα κι εγώ!» μίλησες
με ίχνη ανακούφισης,
έτσι «νόμισα»!
Κοιταζόμαστε και ναι τώρα πια
είσαι μια διάφανη ύπαρξη!
Τα υπέροχα προτερήματά σου
και τα ελάχιστα σοφά, ελαττώματά σου
όλα μια προσφιλής και μη, ρουτίνα!

Αναρωτιέμαι κάποτε αν κρύβεις
το ελάχιστο έστω, εναντίον μου
στα μύχια της ψυχής σου!
Πάντα θα αναρωτιέμαι
καθώς είμαι λιγότερο σοφή από εσένα
και αναμφίβολα λιγότερο ευγενική
κάποιες επιπόλαιες στιγμές μου!

Σκέπτομαι πώς πέρασαν τόσες δεκαετίες
με ήλιο, αστραπές ή με βροντές
με λύπες, με χαρές ξεχωριστές
εκπλήξεις ή ξαφνιάσματα...
Κι όταν ακόμη λέω, «θυμάμαι»...
μιλώ πηγαίνοντας πίσω
κι όχι για το χθες!

Οι καταιγίδες χάραξαν το πέρασμά τους,
σχισμές βαθιές στην γη μας την μικρή,
στην όμορφη οικογένεια μας
ανοίχτηκαν ρωγμές
και ναι... δεν ήταν χθες!
Κι έτσι όμως, οι κάποιες στιγμές
δεν λένε να μ' αφήσουν.
Πόσες οι ερωτήσεις - αμφιβολίες
για το τότε «σωστό»!
Όμως ίσως είμαστε τυχεροί
που μπορούμε και θυμόμαστε,
τους ήλιους, τ' αστραπόβροντα...
τις οίμωγές μας, ένεκα του «ΠΡΕΠΕΙ!»

Κάποτε «ώριμη γυναίκα» σου υπέδειξε
ποιος είσαι... να θυμάσαι!
Κι εσύ που ήξερες... αντέδρασες
«Πρόσεξε τι λες!» είπες...
Οι άνθρωποι χώνουν την μύτη τους
εκεί που δεν ταιριάζει...
Η μνήμη τα χαράζει!
Ναι είσαι έντιμος,
αγνός ακόμη και μές από την
ζαβολιά σου!
Μπροστά σου κάποτε
αισθάνομαι «λειπή» σε πολλά!
Ναι... έχω το «γνώθι σαυτόν»
αναμφίβολα!

Αχ, αυτά τα αστροπελέκια...
Τα μύρια τ' αστραπόβροντα,
δεν λένε να σιγάσουν
θέλουν μας, να πονάμε!
Κουρασμένα παλικάρια ανέτοιμα
να παραιτηθούμε
επιδιώκουμε τον εκούσιο χωρισμό
από το παλιό που επιμένει!
Μοναχισμός εντός της μικρής μας Γης,
μοναχισμός ως εκλογή
για την ποθητή ηρεμία...
για την δημιουργικότητά του!
Συγκέντρωση...
αυτοσυγκέντρωση επιτέλους...
εντός κι επί ταυτά!
Νομίζω το δικαιούμεθα!

Μοναδικός Αστéρας!

Σύδνεϋ, 2/8/'18

Στον καθαρό ορίζοντα γλυστρά... γλυστρά ο ήλιος
στην στρογγυλάδα του, βυθίζεται ανεπαίσθητα.

Χρυσοκόκκινος, με της φλόγας αήττητο το βάθος
γλύφει το σήμερα, το αύριο, τα σύμπαντα...

Σφραγίζει τα υπάρχοντα, παρόντα ή μη.

Γιατί άλλωστε θα είχε σημασία το φαινόμενο
του φοβερού Ηλιάτορα, αν δεν ήταν ο Γεννήτορας
υπαρκτών, ορατών τε και αοράτων!

Πόσο πιο κατανοητό θα μπορούσε να γίνει!

Είναι η Φωτιά που απαστράπτει,

θερμαίνει, απολυμαίνει...

δημιουργεί και συντηρεί την ζωή!

Αέναα Ζωηφόρος με το ζεστό του χαμόγελο

προσφέρει... την χάρη... την χαρά...

το φως της ζωής στα υπαρκτά... τα ζωντανά!

Κοντά του, έχω λόγο να ζω, ν' αγαπώ,

να προσφέρω ή να μοιράζομαι!

Το άλλο μέρος του, το εκτυφλωτικό το αδιάφορο,

ο κυνισμός του ως προς τις επιρροές του

που διατυμπανίζονται με την φοβερή σιγή του

με σκοτώνει...

Η εύθραυστη σχέση μας, χρυσόσκονη στον αιθέρα,

μουντζουρώνεται, σκοτεινιάζει!

Τετέλεσται!

Ακόμη κι έτσι... Πάντα θα σ' αγαπώ!

Η ΚΑΜΜΕΝΗ ΡΑΧΗ

(A poem answer to mr. Boutsinas verses... 28/7/'18)

ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΜΜΕΝΗ ΡΑΧΗ
ΤΗΝ ΟΝΕΙΡΕΥΤΗΚΑΝ ΟΙ ΚΑΠΟΙΟΙ
ΤΗΝ ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΑΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ
ΒΑΛΤΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΑΡΠΑΓΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΙΜΗΣ
ΑΝΘΕΛΛΗΝΕΣ ΕΧΘΡΟΙ...

ΤΙ ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΕΡΙΩΠΗΣ!
ΑΡΑΤΕ ΤΟΥΣ ΑΘΛΙΟΥΣ
ΤΥΦΛΟΥΣ ΑΤΙΜΑΣΜΕΝΟΥΣ!

ΣΗΜΕΡΑ ΘΡΗΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΑ
ΤΟΝ ΑΓΝΟ, ΤΟΝ ΑΛΗΘΙΝΟ,
ΤΟΝ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΙΜΗΜΕΝΟ!

Είπαν...

Σύδνεϋ 24/7/'18

Άδειασε ο Αίολος το ασκί του
Όμως όχι!
Οι άνεμοι πνέουν ούτως ή άλλως
χωρίς να ενδιαφέρονται
ν' αποσαφηνίσουν τις των θνητών,
ανάγκες.
Στον μαγεμένο τόπο
στα πράσινα ντυμένο,
ο ήλιος λάμπει δυνατά
και η φωνή του τζιτζικα

πιστοποιεί το θέρους.
Χαϊδολογώντας την μαντζουράνα,
την λεβάντα, τον βασιλικό,
τα γύρω θυμιατίζει ο μαϊστρος!

Βαθύτερα, στις ρίζες τους αιώνων,
θαμμένα τα αγγεία των σπονδών
τους τάφους αγκαλιάζουνε,
νεκρών τε τιμημένων,
αποσυμφορώντας το αίμα
το ταμμένο!
Καρδιές ν' αγγίξουν δεν τολμούν,
και την ψυχή ενδύονται
ψιμύθιο, αμύθητο,
ένσημο χιλιετηρίδων αιώνιο.

Με την πνοή τους οι ούριοι του άλλοτε
το λύσιμο της γλώσσας, όριζαν
των φύλλων της πολύτιμης φηγού
ενώ οι Πλειάδες -ενάντια στο χοῦϊ τους-
εγκυμονούσαν των μύθων την ΣΙΓΗ!
Και ήταν φυσικό,
ως είχανε κινήσει για τη χώρα του φωτός
αιώνες πριν, από των Μύθων την Ανατολή!
Αλήθεια! Απορώ πώς δεν μουμιοποιήθηκαν
παρά βρίσκονται ακόμη εδώ
την άμοιρη Δωδώνη κανακεύοντας!
Παρόμοια με την εξαδέλφη
της γκρίνιας και την μοναξιάς...
στο αώνιο παραμύθι, επιμένουν!

Τι άραγε περίμενες Ω, ΝΟΥ!
Μήπως δόξες αιώνιων αγώνων
που με τον κότινο η Νίκη δικαιώνει;
Θεός ο στέφανος στην κεφαλή
των δοξασμένων ...
Άκου! Στέφανο από Ελιάς κλάδο, λέει!
Την φύτεψε η Αθηνά μαθές,
στην έρμη την Ακρόπολη
και κέρδισε την καρδιά της συνονόματης!
Ίσως όμως του αντιπάλου της το άλογο,
μας ταίριαζε καλύτερα...
Καημένε Άρη!
Αχ... ναι... τώρα πια τον Άρη χρειαζόμαστε!
Δόξες αλλοτινές στην Ολυμπία... ονειρευόμαστε
στου Ολύμπιου Διός την Μετώπη να καταθέσουμε
την πίστη στα πάτρια, την αφοσίωση στην παράδοση
την πίστη και την αγάπη... στην ελληνική παιδεία!

Παιδεία...

Ήλιος που με την φωτιά του απειλεί
που ημερώνει μόνο στη μορφή
του βεργολυγερού αστέρα της Βεργίνας!
Δανείζει του, το χρυσάφι του και οι αιχμές του
μαχαίρια γίνονται στου Βάρβαρου το Νου
που δεν αντέχει το ρεζίλημα του ψεύδους!
Κι όμως άκουσέ τον πώς το πιλατεύει
ορκίζεται να τον επιβάλλει ως σύμβολό του!
Και πάλι... όμως, η κλοπή δόξας,
ανίερη, τιμωρητέα πράξη αποβαίνει
για οιονδήποτε μαθές!

Η των Θεών οργή
είναι αμείληκτα σκληρή!
Η τιμωρία αναπόφευκτη!

Εσύ που οι προπάτορές μας βάρβαρον
σε βάφτισαν
εσύ που την γης μας κατάκαψες
με τις επιδρομές σου...
Παραμυθιάσου την κλεμμένη ιστορία μας
κι είναι ως να θες να γίνεις Έλληνα!
ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ;
ΚΑΙ ΟΧΙ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ!

Είναι ήδη κατοχυρωμένο πως κάποιοι
πριν...
και οι πριν κάποιοι... με τους νέους
κάποιους...
Εξόρκισαν την αλήθεια
στον βωμο της ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑΣ
που λάμψεις είχαν στήσει
με την αραμμένη παγκοσμιοποίηση!

Α, ναι... οι ανίκανοι της ελληνικής
επικράτειας
προπάτορες κουμμουνιστές περιωπής...
σκαρώσανε μαζί σας την σαλάτα...
ορεκτικό στο ΝΑΤΟϊκό το πιάτο!

Γιατί αλήθεια οδύρεσαι και φωνασκείς;
το DNA σου δεν είναι ελληνικό.
Αλβανοί... ισάριθμοι των Σλάβων

κι από κοντά μεγάλη μερίδα
που την πατρίδα μου αρνήθηκαν
στους μίσους τα γρανάζια εμπλέχθηκαν
για τους δικούς τους λόγους!
Γελούνε σοβαρά μαζί σας!
Μαζί μας!
Θα το πληρώσουνε ετούτο...
Θα τους μαυρίσει η Ιστορία!
Αλβανοί κατοικοκλέφτες
καθυστερημένοι Σλάβοι,
Ελληνοποιημένοι προδότες
με επίσημη την σλαβική λαλιά...
παραμερίστε!
Ακόμη και οι Ερινύες βαρύνονται
να ασχοληθούνε μαζί σας
καθώς βάρβαροι ανέκαθεν
παραμένετε τέτοιοι!
Ξεχάστηκαν λοιπόν στην αχλή
των ψευδαισθήσεων
εκεί όπου ακόμα και η Γοργόνα
βυθίστηκε στο πλανεμένο όνειρο
αδιαφορώντας θαρρείς παντοτεινά
για τον ΜΕΓΑ αδελφό της ...

Και οι Μακεδόνες μας ψάχνονται
φωνάζοντας
πως η αληθεια ποτέ δεν πεθαίνει
παρα μόνο οι λαοί που κλέβουν
την ιστορία άλλων...
την ΔΙΚΗ τους!

Πρωτοφανής παραχάραξη
ένδοξης ιστορίας... στην Υφήλιο!
Όχι δεν έχουμε συμμάχους
οι μάσκες έπεσαν...
Ελλάδα είσαι ορφανεμένη πολλών...
κυρίως της ΑΛΗΘΕΙΑΣ!

Τι άραγε περιμένουμε με τις ελπίδες
στον λαιμό μας, περιδέραιο
αμφίβολης αξίας τώρα πια!
Την αλήθεια πολλοί εμίσησαν
και το ψέμμα λατρέψανε
για τα εγκλωφισμένα σ' αυτό,
συμφέροντα.
Ψάχνω μάταια, για την αγαπημένη
αλήθεια,
γιατι μόνος εγώ, ζω για να
την λατρεύω!
Δεν είναι η προστάτιδά μου
γιατί την φυλακίσανε στο ψέμα
την καταδίκασαν σε θάνατο...
Μα εγώ θανάσιμα την αγαπώ ...

Σαν τι ωφελεί να γυρνάμε πίσω;
Θυμήθηκα δα την ολόχρυση μηλιά...
Ως είχε χαθεί ο κήπος της ΕΔΕΜ
και η αλήθεια άλλαλο πουλί,
βρέθηκε ανάμεσα στο θλιβερο
τρίπτυχο Αδάμ-Όφης-Εύα.
Θύμησέ μου τώρα πια να ψάξω
στ' αποκαίδια μιας ζωής

την ανύπαρκτη παρηγοριά...
Θεέ μου πως μας εγατέλειψες
απεστρεψες το βλέμμα σου
απάνωθ'ε μας...
Ω! τα λαθη μας είναι ατέλειωτα
και θάνατος η πληρωμή μας!

Δύει ο ήλιος...

Σύδνεϋ 19/7/'18

Αντέχουμε το βυθισμά του
στα άδυτα του πελάγου!
Φλόγα ακίνητη το πρόσωπό του
και το πέλαγο τρεμουλιάζει
στο σβήσιμό του!

Οι βράχοι σκοτεΐνιασαν στο δίπλα
και τα βουνά αεικίνητα μαρτυρούν
την μυριοστή φορά Μυστηρίου...
Σιγή... πλην του ελάχιστου
εκείνου κυμάτου
που αέναα χαϊδεύει τις παρειές
της σιωπηλής της άμμου...

Σσος! Μην αναπνέεις!
Ταράζεται ο αχός
που ο παφλασμός ζορίζεται
στην αεικίνητη αμμουδιά
της μουδιασμένης παραλίας!

Πιάσε μου το χέρι...
Τώρα που χάθηκε ο Ήλιος
το κρύο διαπερνά την καρδιά μου!
Κράτησέ με σφιχτά χωρίς πνοή,
χωρίς λαλιά, χωρίς ψυχή!

Η ζωή μας είναι ένα στενό πέρασμα...
Οι μέρες μας κοχλίες
που διαλαλούν κουφά μηνύματα
σ' αυτή την ακτή του θανάτου!
Στερνό το Αντίο!.. Φίλησέ με...

Στα χέρια σου...

Σύδνεϋ 17/7/'18

Αγάπα με...
Στα χέρια σου εναποθέτω
την αγάπη, την πίστη, την αισιοδοξία!
Η ένωσή μας δεν είναι δεδομένη
αν δεν στηρίζεται σ' ετούτα τα στοιχεία!

Αγάπα με...
Στα χέρια σου εναποθέτω
την αλήθεια, το πάθος, την θέληση!
Δεν είμαι θεός, μπορώ όμως να πω
πως η αγάπη μου, είναι ιερή!

Στα χέρια σου εναποθέτω
το σήμερα, το αύριο, το αιώνιο!
Δεν είμαι ο άγγελός σου

Είμαι η μοίρα σου!
Είσαι η δική μου!

Το πρόσεξα!

Σύδνεϋ, 15/7/'18

Ο ουρανός κοιτάζει
όλο και υψηλότερα!
Η Θάλασσα μουρμουρίζει
εκνευρισμένα
που ο γαλανός της σύντροφος
αέναα περμπαντεύει!
Και τι να πεις για τα σύννεφα
που άλλοτε αργοτάξιδα
ή κι αφηνιασμένα,
αδιάφορα μπουμπουνίζουνε
παίζοντας με τον έρωτα
του ζηλευτού καθρέφτη
για τον υπέροχο ουρανό!
Τα άυλα απλώνοντας φτερά τους,
Θρασύτατα καλύπτουν τον αιθέρα
την θάλασσα εμποδίζοντας
το είδωλο του αγαπημένου της
να αγκαλιάσει... ουρανού!
Μα... αν θυμώσει ο ουρανός
μ' ετούτο το παιχνίδι τους,
τον Αίολο αγαπητό του φίλο
θα καλέσει από τ' ασκή του,
ν' απολύσει τους ανέμους
ώσπου να διαλυθούνε!

Τελικά... ο γαλανός μπερμπάντης
ουρανόσ
την πολυκύμαντη νεράιδα του
λατρεύει...
Για την πραγματοποίηση
του πόθου της καλής του,
στην αγκαλιά της πρόθυμα
την λευτεριά την ακριβή
στο βρίθος της θα φυλακίσει!

Μη μιλάς πια

-Μη μιλάς πια!
Σ' ακούω από την στιγμή
που αρχίσαμε το πρωινό μας...
Θαρρείς θα ανεχθώ σε ως το μεσημέρι!

-Ναι... ίσως και μέχρι το βράδυ...
Ή... μέχρι να μάθω που γύρναγες
ως την στιγμή που κατέφθασες
για το... πρωίνο!

Μερικές ημέρες....
Μερικές ημέρες,
κουβαλούν το σκοτάδι της Νύχτας...
Τότε εύχεσαι το ξημέρωμα
μιας νέας συγκυρίας
συμμάχου του Απόλλωνα
στην απέναντι όχθη του τούνελ
στο οποίο κλειδώθηκες!

Το βλέμμα της ψυχής!

Σύδνεϋ 12/7/'18

Θέλω να πω...

πως η ψυχή κατευθύνει το βλέμμα!

Έτσι, ενώ άλλοτε λάμπει,

κάποτε θολώνει ή απορεί...

Όχι σπάνια αποκαλύπτει θαυμασμό,

την ευτυχία και τανάπαλιν!

Μύστης Πάντων... το συναίσθημα!

Εδώθε η του οφθαλμού ριπή,

η του φρυδιού αυτόματη αντίδραση,

των χειλιών το ασυναίσθητο σούφρωμα

το χαμόγελο που πλατιάζει,

γερμένες απαισιοδοξίες οι γωνίες τους!

Ναι, όλο το κορμί τελικά

συσπειρώνεται στον κίνδυνο

χαλαρώνει στην αισιοδοξία

διπλώνεται στο πόνο ή στο γέλιο!

Όλα υπό την Στρατηγίνα Ψυχή!

Στρατευμένες, πολυποίκιλες,

αυτόματες αντιδράσεις

στα όποια συμβάντα

στην όποια παρουσία τελικά!

Βαδίζοντας στα ύδατα...

Σύδνεϋ 9/7/'18

Βαδίζοντας στα ύδατα...

σπέρνω στην ψυχή

καρπούς αγάπης...

ΙΚετεύοντας το σύννεφο
να παραμερίσει
δίνω την ευκαιρία στο γαλανό
να αποκαλύψει ο Θεός
την αισιοδοξία του
για τα έργα του!

Βγες Απόλλων...
Σε, περιμένουν οι πιστοί!
Κι εσύ Ποσειδώνα συγκρατήσου...
δείξε πως την μπορείς
την νηφαλιότητα...
Έτσι ίσως να πειστούμε
ότι θα έχουμε ειρήνη
γαλήνη και πεποίθηση
για το αύριο!

Πήρε φωτιά ο ουρανός...

Σύδνεϋ 5/7/‘18

Πήρε φωτιά ο ουρανός...
μάτιασε τον καθρέφτη!
Μια τέτοια φίνα ομορφιά
κανείς δεν την αντέχει!

Δακρύζουνε τα μάτια του
ταράζεται η ψυχή του
σαν αντικρύζει θαύματα
και χάνει την φωνή του!

Θάλασσες, λίμνες, ποταμοί
καθρέφτες της ζωής μας
εύχομαι νά 'στε αέναα
σωτήρες της ψυχής μας!

Δεν έγραξα για Θεό!

Σύδνεϋ 29/6/‘18

Μην με συμβουλευεις!
Ένας είναι...
Ένας ο Κτίστης που φροντίζει
για την ισορροπία του Σύμπαντος...
Δες τι δουλειά του
στο σώμα σου!
Τέλειος Μάστορας!
Ξέρω λοιπόν τι θέλω!
Ξέρω τι μου κάνει καλό!
Σταμάτα επιτέλους
να προσβάλλεις
την νοημοσύνη μου!

...ταπεινότητα...

Σύδνεϋ 29/6/‘18

«Μίλησέ μου Όμορφη Ψυχή!
Να σε καταλάβω θέλω!
Έσκυψες κι έδεσες
τα κορδόνια των παπουτσιών μου...
Σ' ευχαριστώ!

Τι προτέρημα η Ταπεινότητα!
Δεν είμαι παρά κοινός
άνθρωπος!
Ντράπηκα για την χειρονομία σου!
Αρχόντισσα η Ταπεινότητα
και ος την υιοθετεί,
από το Ύψος της
ορίζει το δικό του Στίγμα!

Σ' ευχαριστώ! Μίλησέ μου!
Στάσου μια στιγμούλα ακόμα...
Πες κάτι!"

Μα όχι... απομακρύνεσαι
Κοκκινίζοντας!

Τα παιδιά... οι αετοί...

Σύδνεϋ 27/6/‘18

Σε βράχο σκαρφαλώσαμε
ο αετός στην πλάτη μας
και το σχοινί στο χέρι.
Με άγχος αναμένουμε...
Πνέει ο αγέρας δυνατά.
Διάφανος ο αιθέρας...
Προβατάκια τα σύννεφα αέρινα
χάνονται στου ορίζοντα το τόξο!

Αναμένουμε!
Είμαστε έτοιμοι για την άγια στιγμή

για το φύσημα του πεισματάρη Αίολου,
που τελικά θα πάψει τα χαϊδέματα,
θα τ' αγκαλιάσει -άγαρμπα ίσως-
και θα τ' ανυψώσει!

Εμείς, θα χειριζόμαστε το σχοινί
με τέχνη απaráμιλλη!

Τους αετούς μας τους θέλουμε
κουκίδες τοσοδούλες
να μας θωρούν -περήφανοι εταίροι-
από το ύψος προσφοράς!

Έλα λοιπόν Αίολε,
τα μαγουλά σου φούσκωσε
ροδο-κοκκίνησέ τα
και δός του...

Σταμάτα πια το παίδεμα.

Σεβάσου την προσπάθεια.

Προσδοκούμε την συμβολή σου
Στο παιχνίδι μας, στο πέταγμα
του φίνου αετού μας -το ξέρεις δα-,
την συμβολή σου προσδοκούμε!

Έλα! Φύσα λοιπόν!

Δοκίμασε την αντοχή μας!

Εάφνου ζωντάνεψαν

θαρρείς οι αετοί...

Το ρίγος τους διατρέχει
τις παλάμες μας!

Το σχοινί μας ηλεκτρίζεται!

Αίολος ζυγίζει τους, απαλά!

Τι κόλπο!

«Σηκώστε τους!..

Αντισταθείτε στην πνοή του...»
Ακούγεται το σύνθημα!
Τρέχουμε αποφασιστικά
στο ίσιωμα του βράχου,
κόντρα στον Αίολο...
Για δες τον πείσμα!
Συρίζοντας ξεχύνεται!
Τι κέφι!
Να πώς πετούν οι αετοί!
Τ' άφθαστα ανιχνεύουν...
Χάρτινα, αγέρωχα πουλιά!
Και πώς αγαλλιάζουμε
μ' ετούτη την χαρά!
Πέταξαν τόσο ψηλά
χαιρέτησαν τον Ήλιο!

Σ' ευχαριστούμε φίλε, Αίολε!
Καίρια η αποστολή μας!

(I wrote to **Kallitehnopeio**... today)

Σύδνεϋ 19/6/'18

Κάτι έσπασε μέσα μου
η φωνή που ράγισε
η μιλιά που στράγγισε
η καρδιά που σπάραξε...
Αχ, πατρίδα μου!

(Στίχοι μου στο Σαλόνι της ποίησης!)

Σύδνεϋ, 19/6/'18

Ήσουν πάντα στην καρδιά μου
μα την κομμάτιασε
τ' αδέλφι μου...
Βυθίστηκα στο πένθος!

**ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ -ΕΣ, του
f.b. Στην ANNA ΜΟΝΟΓΙΟΥ...**

Απέναντί μου στέκει ο ουρανός με μερικά ροδίζοντα ελαφρά
σύννεφα! Με ετούτη την πλακέτα θα ήθελα να μοιραστώ την
χαρά του πρωιού και την χαρά της έναρξης νιας ημέρας!

"Τ' είναι χαρά νά 'σαι, γερός,
να νιώθεις και να χαίρεσαι
που είσαι ζωντανός!
Αλληλούϊα...
ο ύμνος μου εωθινός
έντιμη η προσευχή μου
την ομορφιά σου να χαίρομαι
ουρανέ,
σαν με ξυπνά το φως σου."
(copyright: Π.Δ.Ε.)

Μετά την καλημέρα μου σε όλους τους φίλους, και πέρα από
τα παραπάνω εισαγωγικά, ευχαριστώ την Άννα Μονογιού...
για το μοίρασμα της δουλειάς μου-ποιήματος (Μια πορεία /
εγώ... εσύ...), αντίδωρό μου στην καλωσύνη της.

***Απαντώντας στο σχόλιο της Άννα Μονογιού,
έγραφα τα περαιτέρω:***

Σύδνεϋ...14/6/'18

"Χαίρομαι που σου άρεσε Άννα! Είμαι βέβαια ότι καλύπτω την γυναικεία φωνή σε σχέση με την ποίηση. Ο πόθος μιας δημιουργού είναι να αγγίξει τις ευαισθησίες του απέναντι και όχι την φήμη! Αδελφές ψυχές όλα τα θηλυκά και ακόμη πιο κοντά με τις δημιουργούς. Είναι χαρά και τιμή που οι Άρρενες Δημιουργοί μας επαινούν και τανάπαλιν, δηλαδή κι εμείς τους σεβόμαστε και τους αγαπάμε, καθώς στην τελική η Δημιουργικότητα ενός δεν διακρίνεται ως προς το φύλο του, αλλά ως προς τις ιδέες και τις αγωνίες, που ψάχνουν για απαντήσεις και διεξόδους! Θέλω να πιστεύω ότι συμφωνούμε..."

Ναι Άννα μου!

11/6/2018

Ναι Άννα μου, Χρυσοχέρες με το όνομα είμαστε και ακόμη είμαστε... Και θυμήθηκα τώρα αυτό που μου είπες για τα χειροτεχνήματά μου.... Να τα παρουσιάσω... Νομίζω ότι πρέπει να το κάνουμε παρέα.... κι εσύ από κοντά, να παρουσιάσεις ό,τι θα ήθελες.... Η μάνα μου τα καλοκαίρια, μας πήγαινε στου ΠΕΤΡΟΥ το μαγαζί - Ψιλικατζίδικο- που ήταν κοντά στην επιχείρηση του πατέρα μου, αγόραζε "ιταμίνι", μετρητό κυρίως -για σταυροβελονιά- ύφασμα για κέντημα, κλωστές και σχέδια και μας προέτρεπε έτσι να κεντήσουμε. Η ίδια έπλεκε φοβερή δαντέλλα, και έχω κομμάτια της δουλειάς της και ένα υπέροχο πλεκτό για μένα όταν

κάθομαι στο κρεβάτι και γράφω ή όταν μιλώ στο τηλέφωνο, καθώς επίσης και ένα υπέροχο κάλυμμα για το King Size κρεβάτι μου... χρυσοχέρα και γλυκομίλητη που λάτρευε τα παιδιά της... Η μάνα μου στην αρχή της εφηβείας της καθώς δεν υπήρχε Γυμνάσιο στην Ηγουμενίτσα (το Κράτος είχε δώσει σπίτι στην μητέρα της που ήταν χήρα, Μικρασιάτισσα Πρόσφυγα), έμαθε υφαντουργία... Μόλις παντρεύθηκε τον πατέρα μου στα δεκαεπτά της, ήρθαν στα Γιάννινα, όπου ο εικοσάρης μπαμπάς μου άνοιξε ραφείο το οποίο σύντομα εξελίχθηκε σε εμποροραφείο. Στα Γιάννινα γεννηθήκαμε εμείς τα παιδιά τους και δεν επισκεφθήκαμε τον χώρο φιλοξενίας των, την Ηγουμενίτσα, μέχρι το 1954... Μια ιστορία μακρά και παράξενη... οι γονείς μου και τα αδέρφια της μητέρας μου αγαπήσανε τα Γιάννινα σαν να είχαν γεννηθεί εκεί... καθώς ήταν όλοι νεαράς ηλικίας... Στα teens τους...

«Είπα σοι!»

Σύδνεϋ 9/6/‘18

«Πολλάκις... είπα σοι!»

Μην είσαι αράθυμος!

Μην μετράς τον βλάσφημο λόγο

μη σημειώνεις ό,τι ανόσιο!

Αναθυμήσου τον Λόγο

των Αιωνίων Προγόνων μας

των Πατέρων μας!

Όσο κι αν προσπαθήσεις

όσο κι αν ψάξεις
διέξοδο άλλη δεν θά 'βρεις!
Κάνε σωστή χρήση
των αισθήσεών σου,
για την διάγνωση
ηττημένων τε και πουλημένων!
Τώρα πια αρκούμεθα στα λόγια
καθώς δεν υπάρχει το κουράγιο
για την διάσωση του φιλότιμου...
Απόδειξη το Ελληνικό Λεξιλόγιο...
Φτωχαίνει όλο και περισσότερο,
ώστε ν' αδυνατεί να χρωματίσει
τις ευαίσθητες αποχρώσεις
των σιωπηλών οιμωγών μας!
Κι αν τινών τα παινάδια
για την Ελληνική
ζεσταίνουν μας στην κοιτίδα Της
η παγωνιά της αδιαφορίας
για το αύριο,
είναι μαχαίρι που πισώπλατα
καρφώνει Την!

Ήλθε, είδε, είπε...

Σύδνεϋ 2/6/'18

Ήλθε, είδε, είπε,
μα Μυστικά ή Ονειράτα
δεν τα μοιράστηκαν
μαζί του...
Μια Πολιτεία Γερασμένη ήταν!

Άχαρη,
χωρίς Ρυθμό, χωρίς Πνοή,
με Ξέχειλη την Λύπη!

Έλα ύπνε πάρε μου 'τον...

Σύδνεϋ 2/06/2018 4:51 PM

Έλα ύπνε πάρε μου 'τον
στ' όνειρο, αχ!, βάλε μου 'τον...
Κουρασμένος είν' αλήθεια
τον πονούν τα παραμύθια
του ενός ή και του άλλου
του μικρού ή του μεγάλου!

Τι γρήγορα περνά ο καιρός!

Τι γρήγορα περνά ο καιρός!
Πλάκωσε χαρμοδολειά
δεν σκέπτομαι ίσως αρκετά!
Γιατί ψυχή μου αποσιωπάς;
Λησμόνησες πώς να γελάς!

Βλέπω τα μάτια σου καρφιά
Να μπήγονται στο χόμα!
Άδικα αλήθεια πώς πονάς
Πες μου τι τάχα καρτεράς
Από εκείνους που αγαπάς;

Κι αν σπαρταράς
Ἡ οδύρεσαι
Ποιος άραγε το ξέρει;
Δικός σου είναι ο σπαραγμός
το ντέρτι ολοδικό σου!

Όμως υπάρχει ο λογισμός
κι εκείθε ο αποτροπιασμός
στο σώμα μου ξεχύλισε
πρόδωσε την ψυχή μου!
Μάρανε κάθε διάθεση
κύρτωσε το κορμί μου!

Μια φίλη 'δώθε πέρασε,
με κέρασε φαρμάκι
Είπε πως άδικα θρηνώ
αξία πως δεν έχεις!
Τις ώρες σου είπε πως περνάς
σε γειτονιάς κοιτώνα
δεν νοιάζεσαι δεν με πονάς
είσαι ένας σκέτος γυναικάς!
Τελειώσαμε για πάντα!

Είπα να κάτσω...

Σύδνεϋ 2/06/2018

Είπα να κάτσω μια στιγμή
να πάρω μιαν αναπνοή
κάποιες Αλήθειες να σκεφτώ
πίσω από τα Ισκιώματα...

Όμως τα Φώτα, σβήσανε
και τα σκοτάδια σπεύσανε
κι όλα γενήκαν μαύρα...
κι η σκέψη μου παράλυσε
πνίγηκε μες στο έρεβος!

Όλο μιλάς και λες...

Σύδνεϋ 2/06/18 (4:51 μ.μ.)

Όλο μιλάς και λες και λες
τι είχες και τι έχασες!
κρίμα ακόμα να πονάς
κρίμα που δεν τα ξέχασες!

"Τίποτε δεν ξεχνιέται
λες κι όλα βράζουμε
στην σκέψη στην καρδιά μου...
Τόσο... που είμαι βέβαιος
ετούτοι οι Εφιάλτες
Σκιά εγώ... Σκιές αυτοί
μια μέρα θα χαθούμε
μες σε Σκιώδες Δάσος
και θ' απολυτρωθούμε!"

Σκέφτομαι την ανεκτικότητα...

Σύδνεϋ 2/06/2018 (4:51 μ.μ.)

Σκέφτομαι την ανεκτικότητα ενός
και την μουρμούρα του απέναντι.

Την γνώση ενός και την αγνωσία
του απέναντι...
Σίγουρα είμαστε διαφορετικοί...
Κάποιοι από εμάς γνωρίζουν
αλλά προσποιούνται
πως δεν καταλαβαίνουν
τι τρέχει γύρω τους
και άλλοι από αυτούς εκμεταλλεύονται
αυτό το "τι τρέχει;"
ως ανικανότητα πληροφοριοδότησης!

Δύσκολο υποκείμενο ο άνθρωπος!
Το Ύψος του και το Ύψος του
μπορούν να είναι δυσανάλογα!
Οι λοιποί -απλοί όντες-,
διαρκώς ψάχνονται
και δεν πάνε πουθενά!
ΤΕΛΙΚΑ....
Υπάρχουν ή δεν υπάρχουν ΛΥΣΕΙΣ;

Φιλότιμο!..

Σύδνεϋ 2/06/2018 (4:51 μ.μ.)

-Όσο για το Φιλότιμο!..
-Τι είναι πάλι αυτό;
-Είναι ένα φρούτο
που έχει αφανισθεί
στην αγορά των Πληβείων!
Το αφάνισαν οι εξωκοσμικές
παρουσίες της εξουσίας

οι κτήτορες του αδικού
της ασυδοσίας
του "τα ξέρω όλα"
του "ωχαδελφισμού"
και βάλε... και βάλε...

-Πού άραγε θα μπορούσα
να το βρω;

-Κάποτε χαρακτήριζε
την φυλή μας.

Σήμερα....

Γεννιέται στις αυλές
των ταπεινών ανθρώπων
εκείνων που ξέρουν πώς
να μοιράζονται, να δίνουν
να προσφέρουν τ' αυτιά τους
να παραχωρούν με ευχαρίστηση
τον καλό τους λόγο,
παρηγοριά στον πόνο ενός
στο πρόβλημά του αρωγός...
και βάλε...

-Σ' ευχαριστώ... ΔΑΣΚΑΛΕ!

Μερικά λογοπαίγνια...

1. Ωραία! Είπαμε πως είσαι τέλειος!
Ωστόσο, δεν είναι λόγος ετούτο
να το πάρεις στα σοβαρά!
Αυτό από μόνο του
σε κάνει ατελή!

2. Ναι... υπόσχομαι...
θα έλθω...
Περίμενέ με...
Αν όμως δεν έλθω...
να ξέρεις ότι το ξέχασα!
Εντάξει αδελφέ... και τι να γίνει;
έχουμε κι άλλα στο μυαλό μας...
όχι μόνο... τα... διάφορα ραντεβού!

3. Βαδίζω χωρίς να είμαι βέβαιος,
για τον προορισμό μου!
Οι στόχοι μου αμφίβολοι!
Κάποια στιγμή που πιστεύω
ότι ναι γνωρίζω, ναι είμαι έτοιμος,
έχει ήδη περάσει η προθεσμία
που μου είχε δοθεί!

4. Τελικά...
Ο Άνθρωπος πληρώνει αδρά
για μια θέση στον Ήλιο...
Ξέχασε τον Παράδεισο!

Τριλογία

(Από την ποιητική μου συλλογή,
"Οι Στίχοι του Άρτου", Σύδνεϋ 2008)

I. Τα ποδήλατα άπλωσαν
φτερά...

Πέταξαν πάνω
από τα παλιά διώροφα,
του Κάστρου
πάνω από
την πρασινισμένη λίμνη...
σκαρφάλωναν στον ουρανό.

Δεν χωρούσαν στην πόλη
με τους στενούς δρόμους
με τον συνωστισμό
παντός είδους...
με τον τρελό ανταγωνισμό
της μηχανής
που προσφέρει την άνεση
μ' αντίτιμο τη μόλυνση
του δηλητηρίου...

II. Τα φιλιά φτεροκόπησαν...
Ταξίδευαν από το Ίλιον
προς την Ιθάκη...

Πέταξαν πάνω από θάλασσες
πάνω από πολιτείες
κι έφτασαν σε Κάστρο...
σε λίμνη στοιχειωμένη...
λατρεμένη...

τα φτερωτά ποδήλατα
του καλλιτέχνη,
τ' ακολούθησαν μαγεμένα.
Φιλιά, φτερά, ποδήλατα...
προσγειώθηκαν
κάπου κοντά στη λίμνη
της Κυράς...
να πάρουν την ανάσα...

Τ' όνειρο αναστήθηκε
και ξάπλωσε στη χάρτα
το παραμύθι
του νεκρού, τώρα πια,
καλλιτέχνη
και της ξένης ποιήτριας
από το Ίλιο
που λάτρευε την Ιθάκη της!

*Αφιερωμένο στον Γιαννιώτη ζωγράφο Βασίλη Καζάκο
και στη μνήμη των παιδικών μας χρόνων...
«Χωρίς τους ακαδημαϊκούς τίτλους σου, τώρα πια...»

III. Και το αμάξι μπορούσε
να 'χε πετάξει
όμως τα βέλη των μοχθηρών
το κάρφωσαν κατακέφαλα.

Οι ιαχές του πολέμου αντηχούν
όλο και δυνατότερες,
όλο και κοντινότερες.
Ο εκτελεστής έχει καταστρώσει

τα σχέδιά του,
έχει χαρτογραφήσει
τις επιθυμίες του
έχει καταχωρήσει τα θύματά του
σε καταλόγους, από αιώνες.

Από τους έχοντες γνώση,
εκείνοι που διαφωνούν,
αδυνατούν ν' ανταποδώσουν
τα χρωστούμενα.

Μια αναφορά στην παραπάνω τριλογία μου...

Στην τυχαία συνάντησή μας μετά από δεκάδες χρόνια, σε έκθεση Ζωγραφικής στο Κάστρο, στις αρχές της δεκαετίας του 2000, στον άλλοτε χώρο Εκθέσεων δίπλα στους Αγίους Αναργύρους, αναγνωρίσαμε αμέσως ο ένας τον άλλον, αγκαλιαστήκαμε με εκείνη την αλλοτινή παιδική ορμή, παλιοί σύντροφοι σε όλα εκείνα τα τρελά και τόσο όμορφα παιχνίδια μας στον ήσυχο, κατά τα άλλα δρομίσκο Μ.Παλαιολόγου στο αγαπημένο μας Κάστρο..., τα καλοκαιριάτικα 'βράδια...

Σκλέντζα, κρυφτοτενεκέ, σκλαβάκια, νεροκολοκυθιά, κουτσό, σχιοινάκι,τριώδα... ξεκουφαίνοντας τους χαρούμενους γείτονες της εποχής, με τα γέλια μας, τις κραυγές μας του άγχους ή της αγωνίας....

Θεέ μου! τα είχα σχεδόν ξεχάσει όλα αυτά στην μακρινή χώρα όπου μεγαλώναμε ο Γιώργος μου κι εγώ, δίπλα στα μικρά μας... και όμως ξαναγεννήθηκαν λες με μαγικό ραβδί μέσα μου...

Και ξάφνου με κοίταξες και είπες... "Βγάλε επιτέλους τα γυαλιά σου να δω τα πράσινα μάτια σου!" Και τότε για πρώτη φορά κοκκάλωσα...

Καλέ μου Βασιλη... εύχομαι να είσαι ευτυχισμένος στον ουρανό, αγκαλιά με ένα αστέρι σαν εκείνα, που σαν έπεφταν στα δικά μας τα μάτια, χοροπηδούσαμε κάνοντας ό,τι τρελές ευχές έρχονταν στον παιδικό μας νου...

Σύδνεϋ 1/6/'18

Ναι... έχει σημασία...

Σύδνεϋ 30/5/'18

Φύσηξε ο άνεμος δροσερός...

Καιγόμουν στην αμφιβολία μου!

Ποιος ήρθε πρώτος εκείνος ή εγώ...

Ποιος χάρισε το πρώτο χαμόγελο!

Ποιος την πρώτη αγκαλιά...

το πρώτο το φιλί!

Ήταν στιγμές σύγχυσης

Αγωνίας, προσμονής...

Κι εκείνη η έκσταση!

Όντως ήταν μέρος του πακέτου!

Και ναι... έχει σημασία...

Σκεφτείτε το λιγάκι!

Δεν ξέρω...

Σύδνεϋ 30 /5/'18

Δεν ξέρω γιατί το σύννεφο έκλαψε...
Ίσως για να στεγνώσουν τα δάκρυνά μου.
Ο ήλιος είχε αποφασίσει
να μην γίνει μάρτυρας του αδικήματος.
Φορτισμένος ο ουρανός θεώρησε
ότι η δικαιοδοσία του ανήκει...
Έτσι παγιδεύτηκα στις Συμπληγάδες
της γνώμης!

Σύδνεϋ 28/5/ '18 F/B

"Δέσποινα..
όσο κι αν είναι πένθιμο.
κι αν είναι λυπηρό,
διαβάζω μες στους στίχους σου
τον γνήσιο λυρισμό!
Τραγούδι είναι θλιβερό,
τραγούδι του θανάτου
το γέννησε ο πόνος σου
του Χάρου, ανάθεμά τον !

Στίχοι μου, που τους γέννησε ο σπαραγμός σου!"
(Αντίδραση στο πένθιμο ποίημα της Δέσποινας Βαφειάδου!
f.b. Sent from my iPad)

Πάντως τα όνειρα ακόμη κι όταν δεν
πραγματοποιούνται, είναι ένας θαμμένος θησαυρός της
ψυχής ενός! Και δεν υπάρχει απογοήτευση, καθώς το

περιβάλλον διαρκείας επιβεβαιώνει την ματαιότητά
τους!

Πιπίνα Δ. Ελλη

Sent from my iPad//Sydney 28/5/ '18

Ο Αντώνης... Η Εύα...

Και... lavitaradio.gr

Sydney, 24/5/2018

Να κι η Δευτέρα η καλή

Κι αληθινά με μέλλει

Κοντά στα ξημερώματα

Ν' ακούσω Θαλασσέλη!

Βρίσκομαι βέβαια μακριά

Το ωράριο διαφέρει

Όμως νικώ τον ύπνο μου

Κι ακούω... Θαλασσέλη!

Η Εύα η ευαίσθητη

Την εκπομπή, γητεύει

Την νοστιμεύει τέλεια

-ξέρει τι ενδιαφέρει!...

Μη χάσετε την εκπομπή

Θα ευχαριστηθείτε

Είναι το μόνο βέβαιο

Κι ίσως με θυμηθείτε!

Ο φίλος μου...

Sydney, 24/5/2018

Αχώριστοι κι αν είμαστε
Άνθρωποι παραμένουμε
Κι αν σήμερα αγαπιόμαστε
Αύριο ποιος το ξέρει!
Σφιχτά κράτα το χέρι μου
Να με κοιτάς στα μάτια
Είναι η αλήθεια δύσκολη
Κάνει καρδιές κομμάτια!

Να το θυμάσαι σε αγαπώ
Είμαστε όμως δύο
Και οι Καρδιές μας που ξεχνούν
Μας σπρώχνουν στο αντίο!

Το μητρικό ας χαίρονται το άγιο άρωμά σου

(Αφιερωμένο στην φίλη μου, την εξαιρετική ποιήτρια... Τζένη
Κ. / Σύδνεϋ 11/5/18)

Ξέρε το... πως της ψυχής το πέταγμα
Αέναο πως είναι! Πως ακατάπαυστα...
τα όσα αγαπάμε μέσα μας κουβαλάμε...
Δεν βλέπτει η όποια αγαπημένη παρουσία...
Κι ετούτο είναι αληθινά υπεροχής ουσία!
Άσε τον Νου να συνοδεύει την Ψυχή...
Πέταξε στο έβδομο της Άνοιξης, γαλάζιο
Ευχήσου εκείνος που λατρεύεις κι αγαπάς
να στείλει με τον ήλιο μήνυμά του!
Να σε φιλήσει απαλά στα βλέφαρά σου τα κλειστά

στα μάγουλα ν' αφήσει ένα χάδι του
και σαν κρυφτούνε οι αχτίδες στα μαλλιά σου
το μητρικό ας χαίρονται.... το άγιο τ' άρωμά σου!»

Ημέρα της Λαμπρής...

Σύδνεϋ 8/4/18

Χρόνια πολλά Ειρήνη μου... Είναι καλό να θυμόμαστε τα πάθη του Χριστού. Μοιάζουν κομμάτι με τα πάθη των ανθρώπων στην Συρία... ή ακόμη και τον ΠΙΛΑΤΙΣΜΟ (Πιλατισμός= Δικός μου όρος!) των Άγγλων σε σχέση με τους Ρώσους... κτλ, κτλ.. Ακόμη και η συμβολική Ανάσταση του ήρωα Χριστού οφείλουμε να την δούμε ως μία εξαιρετική περίπτωση επιβίωσης στον αιώνα... Είναι πολλά που θα μπορούσαν να ειπωθούν. Είμαι βέβαια ότι ο υπέροχος και σπάνιος λάνθρωπος (που θεωρήθηκε θεάνθρωπος) ο Χριστός, θα έπαιρνε τον βούρδουλα και θα χτυπούσε αλύπητα πολλούς από εμάς -τους αυτοκαλούμενους Χριστιανούς... - για τα ηλίθια καμώματά μας!
(Σημερινή κατάθεση απάντηση στην Ειρήνη Ανδρέου)

...να τι έγγραφα στο ημερολόγιό μου...

...να τι έγγραφα στο ημερολόγιό μου στις 3 του Γενάρη του 2018... (Μαλαχίου προφήτου, Γορδίου μάρτυρος) που το αγόρασα το 2017, στο Μοναστηράκι - Αθήνα...
"Οντως μου αρέσουν τα ελληνικά ημερολόγια!.."
και έγγραφα τους αμέσως, ακόλουθους στίχους...

**Μια φωτογραφία αναζωογονεί
μια ανάμνηση...**

Σύδνεϋ 3/5/18

Αν μπορούσε να μιλήσει η πέτρα.

Στοιβαγμένη θαρρείς πως είναι

η μία πάνω σε άλλη.

Όμως όχι...

πρόκειται για πετρόσπαρτο χώρο

με μονοκόμματος λίθινους όγκους

σε μία ανίερη ίσως ταξινόμηση

λες και κάποιος σμίλευσε πάνω τους

την όψη σωρού λευκών λίθων

με μια πειθήνια αδιαφορία

λες και βαρυόταν

να τους δώσει ένα φιλότιμο σχήμα

ώστε να τους θαυμάζει ο περαστικός

και τους τοποθέτησε στη μεγάλη περιοχή...

Αναρωτιέται κανείς

πώς θα μπορούσε ο άνθρωπος

σε μια τέτοια περίπτωση

να χειριστεί την διεισδυτική του ματιά

ή την οργειώδη φαντασία του

στον αιώνα!

Έτσι οι κάτοικοι της περιοχής

ανίκανοι να φανταστούν

το πώς και το γιατί,

του παράξενου συνόλου πετροειδών

το βάφτισαν «Πέτρινο Δάσος!»

(Η ανάμνηση αφορά το καλούμενο ΠΕΤΡΩΜΕΝΟ Ή ΠΕΤΡΙΝΟ ΔΑΣΟΣ, στο Μονοδέντρι Ζαγοροχώρια Ηπείρου, το 2011)

Αποκριές, Αποκριές!..

Φωτιές... Χαρές
Χαρές... Κραυγές
Κραυγές... Ψυχές
Ψυχές... Καντές
Καντές... Καρδιές
Καρδιές ... Φλογάτες
Φλογάτες... Ματιές
Ματιές... Ονείρου
Ονείρου... Πόθοι
Πόθοι... Πόνοι
Πόνοι... Ξεσπάσματα
Ξεσπάσματα... Τραύματα
Τραύματα... Θαύματα
Θαύματα... Χείμαιρες
Χείμαιρες... Ψεύτικες
Ψεύτικες... Απατηλές
Απατηλές... Σβήνουνε
Φτάσαν οι Αποκριές!

Πορτοκαλένιος...

Πορτοκαλένιος ουρανός
καταμεσής χρυσάφι
και το κορμί σου
όγκος σκοτεινός
παλεύει να ταιριάζει
στην τέτοια λάγνα Δύση
που ξέρει μόνο η Φύση!

Κάποια στιγμή...

Κάποια στιγμή λοιπόν,
κυριαρχημένη από πεποίθηση
σκέφτηκα:
«Θα κάνω κάτι τολμηρό!»
Όμως δεν μου δόθηκε
ακόμη η ευκαιρία!
Ψάχνω στον ουρανό
και το μεγάλο σύννεφο
μου γνέφει μελαγχολικό!
Όντως δεν μπορεί
να βοηθήσει!
Ο δε ήλιος
-μολονότι... πανώριος!-
αποφεύγει την ερωτηματική
ματιά μου,
κρυμμένος πίσω του...
Εμφανής η αμηχανία του
και παρά το γεγονός
της παντογνωσίας του!

Λυπάται!..
Ναι με λυπάται!
Έτσι λοιπόν κατέληξα
να μην το σκέφτομαι
καν το «θαυμάσιο»...
ή το όποιο τόλμημα,
τέλος πάντων,
και να συγκεντρωθώ
στα χθαμαλά
της καθημερινότητάς μου!
Άλλωστε κανείς δεν γνωρίζει
τα μυστικά ενός αύριο
και κυρίως τις όποιες
εκπλήξεις του!

Ακριβή μου...

Ακριβή μου μοναξιά...
συνήθως είσαι
η εκλεκτή μου συντροφιά...
Συνεργαζόμαστε
με ζέση... με ρυθμό...
κι αγκαλιασμένες προχωρούμε
την δύσκολη την ατραπό!
Ευλογημένες είμαστε
από του Δικαίου τα Ύψη
να προχωρούμε αδίστακτες
και να δημιουργούμε!

ΧΑΪΚΟΥ

*Ιδού ο Υιός!..
Ναι... του θνητού... ανθρώπου!
Δεν είναι θαύμα!

*Ζω χαρισάμενα...
Και μη μου το χαλάτε!
Ναι... μου αρέσει!..

*-Αν σε ρωτήσουν
Ποιον αγαπάς πότερο
Πες... τα... διαμάντια!

-Αλήθεια λέτε;
Αγαπώ τα κοχύλια!
Περισσότερο!

*Δύσκολα είναι!
Ντύσου.. χτενίσου... καλά,
Και... φόρα μαγιό!

*«Πάντως εξήλθε!
Στολισμένη παντιέρα!..»
«Γυνή χυδαία!»

*Σήμερα... Τρίτη!
Την Τετάρτη πλένω
Την Πέμπτη... βόλτα!

*«Δεν έχεις κάτι...
Χρήσιμο κατά Νου;»
«Πώς!.. Το φαγοπότι!»

*«Κάνε κουράγιο!
Μην τρέμεις... ανάθεμα!
Τι άντρας είσαι!»

*«Οι άντρες... λοιπόν...
Δεν δέχονται χατήρια!»
«Εγώ... δέχομαι!»

*«Τι είσαι λοιπόν;»
«Άνθρωπος με ανάγκες!»
«Άντε να χαθείς!»

«Υπερήφανος;»
«Ναι... ψυχή... Ελληνική!»
«Εντάξει «Μωρέ!»

«Μωρός είσαι!
Που θα με πεις και... Μωρόν;»
«Παραδέξου το!»

*«Καλοί μου Φίλοι...
Πετύχαμε αλήθεια...
Το Βούλιαγμά μας!»

«Ω!.. φρικάρουμε!»
«Το... επιδιώξατε!»
«Μας επεβλήθη!»

*Ελλαδίτσα μου,
Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ!
Σύνελθε λοιπόν!

*Ξύπνα γιε μου!
Ο Ήλιος υψώθηκε,
Ημέρα μόχθου!

*Κάτσε κοντά μας,
τραγουδισέ μας κάτι...
πουλάκι ξένο!

*Χαμογελάστε
ματάκια λυπημένα...
για μένα μόνο!

Δεν κλαίω άλλο!
Ο μεγάλος καημός
αφανίστηκε!

*-Φίνα ημέρα
σπουδαία η παρέα..
-Δεν πάμε βόλτα;

*-Τι λιμουζίνα!
Δική σου είναι γιε μου;
-Μπα!!! Του γείτονα!

*Τριαντάφυλλο...
τι άρωμα σκορπίζεις!
Δεν το χορταίνω!

*Είναι γεγονός...
Δεν μ' αγάπησες ποτέ!
Πικρή αλήθεια!

Μην με αγαπάς!
Σε αγαπώ για δύο,
Αγαπημένη!

Δεν σου ζήτησα
Τον κόσμο σου, Αγάπη
Εσένα μόνο!

*Εμείς οι θνητοί
αναρριχώμεθα
Κατά δύναμη!

*Τι χάλια Θε μου!
Οι άνθρωποι κοιμούνται!
Δεν Σε δέχονται!

Πιστεύω Θεέ
στην μεγαλωσύνη σου
στα κτίσματά σου!

Σώσε μας λοιπόν
Από τις αμαρτίες
Αναμάρτητε!

*Άσωτος Υιός!
Κακός... καταστροφέας!
Κρίμα στους Γονείς!

Τα 'φαγε όλα!
Μα δεν χόρτασε σταλιά!
Και τους ανθρώπους!

*Ήθελα κάτι...
εσένα αγάπη μου
ήταν όνειρο!

Μα... επιμένω
το παλεύω αγάπη,
θα το πετύχω!

Ο μικρός Θεός
είναι με το μέρος μου!
μου το έταξε!!

*Κύπρος Αγάπης
Θρηνεί η Αφροδίτη
Και περιμένει!

Η Ελπίδα ζει
Όμως δεν περισσεύει!
Χρειαίνονται Αγώνες!

Και η ξαστεριά
Δεν δωρίζεται μαθές
Επιβραβεύεται!

*Μα νομίσαμε...
Πως στην σωστή ατραπό
Περπατούσαμε!

Και ξεκίνησε
Μέρα συννεφιασμένη
Της σκλαβιάς γέννα!

Ελευθερία
Κρύφτηκες διακριτικά
Για πάντα ίσως!

Οι απάνθρωποι
Δες! Εγκαθιδρύθηκαν!
Αρχή του Τέλους!

*Μια πνοή είσαι!
Πόσο κοντά σου νιώθω!
Αγάπησέ με!

*-Μίλησε λοιπόν!
Συμβούλεψέ με!.. Μπορείς;
-Ακουλούθα με!

*Τα όνειρά μου
ανήσυχα, μηνύουν
για το αύριο!

*Δεν ξέρω γιατί
η τόση σημασία
στην φαντασία!

*Δεν τα πιστεύω!
Οι της ημέρας πόνοι
με βασανίζουν!

*Αγνόησέ τους!
Μια βόλτα στην θάλασσα,
θα σε γιατρέψει!

*Γνωρίζω καλά
Ποιος είσαι άνθρωπέ μου!
Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ!

*Ας κοιμηθούμε
Μήπως ηρεμήσουμε
Κουραστήκαμε!

*Τρεχαντηράκι
Στην υγρή της αγκαλιά
Πώς Ζωντανεύεις!

«Θάλασσα γλυκιά
Κράτα το μικρό καλά,
Μάνα του είμαι!»

«Τρεχαντηράκι
Σε χαίρομαι μικρό μου...
Σαν την μάνα σου!»

*-Ξέρω τι θέλεις...
Όμως δεν θα μπορέσω!
Δεν σε αγαπώ!

-Σ' αγαπώ για δυο!
Θα μ' αγαπήσεις... θα δεις!
Δώσε μου χρόνο!

-Καρδούλα μικρή
άδικα υποφέρεις!
Αγαπώ άλλη!
26/7/19

ΤΕΛΟΣ

Περιεχόμενα Ποίηση 2018-19

Αν μ' αγαπούσες..., σ. 7
Κουρασμένο μυαλό, σ. 8
Επιγραμματικοί Στίχοι-Σύδνεϋ 28/6/19, σ. 9
Θα ήθελα μα..., σ. 9
Εδώ..., σ. 11
Μουρμουρίζει, σ. 12
Μια σειρά από ΧΑΪΚΟΥ σ. 12
Γυρίζω πίσω κάποτε (Δεύτερη έκδοση Σύδνεϋ 24/6/19), σ. 27
πρώτη έκδοσή το '17)
Μικρή στιχομυθία-Σύδνεϋ 18/6/19, σ. 28
Όμορφο Καμπαναριό..., σ. 28
Αβελ... Κάϊν... σ. 29
Ο Κόσμος μας! σ. 30
Τι έκανα; σ. 32
Ένα παιδί..., σ. 33
Μέτραγες λέει..., σ. 35
Έψαχνα, σ. 36
Γεννήθηκα για σένα! σ. 37
Εδώθε... , σ. 38
Θ' απλώσω..., σ. 39
...το ρίξαμε στον ύπνο..., σ. 39
Χειμώνας η ζωή μας..., σ. 40
Γυρίζω ολημερίς..., σ. 41
Αχάριστοι, σ. 42
Πέθανε η μέρα, σ. 42
Το θράσος απρόσκλητου, σ. 43
Πόσα ρούχα, σ. 43
Ήξερα, σ. 44

Είδα την άμορφη σκιά σ. 44
Σύννεφο και Μελαγχολία! σ. 45
Τόσα φτερά..., σ. 45
Σου αρέσανε..., σ. 46
Το κόκκινο κινέζικο φόρεμά μου! σ. 48
Μικρή μου..., σ. 49
Είπε ο Θεός, σ. 50
Η MANA..., σ. 51
...Μητέρες... Γιορτάζουμε από σήμερα..., σ. 53
1.Είμαστε μητέρες, σ. 53
2.Μητέρες όλες μας, σ. 53
Ιντερμέδιο Ένα, σ. 54
Φεγγάρι μου... Σελήνη μου..., σ. 55
Λείπουν τα όνειρα, σ. 56
Η υποψία για τον άγνωστο, σ. 57
Το Πηγάδι, σ. 58
Πρωί... πρωί..., σ. 60
Τρέχουν οι μέρες, σ. 62
Ο ΑΞΕΙΠΕΡΑΣΤΟΣ Έλληνας στρατηλάτης,
ο Μακεδόνας πρίγκιπας ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ,
ο μετονομασθείς ΜΕΓΑΣ!.. Μια παρένθεση, σ. 63
ΦΑΣΕΙΣ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΕΣ...
Τόσο μακρινές οι κάποιες μνήμες..., σ. 64
Η Σκύλα και η Χάρυβδη, σ. 65
Δίψασα..., σ. 67
Αχ Πασχαλιά μου..., σ. 69
Γεια σου Φωτεινή μου..., σ. 70
Η ΘΑΛΑΣΣΑ Η ΜΑΓΙΣΣΑ..., σ. 70
Στο δίχτυ σκέψεων..., σ. 71
Ικανοποίηση! σ. 73
...είμαι μόνο άνθρωπος..., σ. 76

Στο πέτο σου..., σ. 77
Χελιδονίσματα..., σ. 79
ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΡΥΑΚΙ, σ. 80
Μια νότα ευθυμίας...
ή μήπως τραγωδίας! σ. 85
Ο ουρανός μας, σ. 87
Θα ήθελα να ξέρεις..., σ. 88
ΚΑΤΑΝΥΞΗ! σ. 89
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ..., σ. 91
Πρώτη του Απρίλη..., σ. 92
Το Ωρολόγι, σ. 93
Θα ήθελα πολλά να πω..., σ. 94
Φύγανε..., σ. 95
Αρμενίζοντας..., σ. 96
Το μονοπάτι, σ. 98
Σε επισκέπτομαι Φίλη μου..., σ. 99
Ποίηση..., σ. 101
Τι όμορφη η Κυριακή! σ. 101
Φωτιά... η φλόγα της οδύνης! , σ. 102
Αφρικανοί... Αφρικανοί! σ. 103
Όμορφη η Άνοιξη! σ. 104
Αποφθέγματα..., σ. 105
Μάσκες..., σ. 106
Τα πάντα ρεΐ... το πυρ το αείζωο..., σ. 108
Κάτι..., σ. 110
Φρόντιζε..., σ. 110
Κι όμως δεν ήταν όνειρο..., σ. 111
Παιδί μου..., σ. 111
Η μέρα τρέχει..., σ. 112
ΑΛΗΘΕΙΑ! σ. 113
ΟΙ ΦΛΕΒΕΣ..., σ. 114

Μάτια μου..., σ. 115
Δεν χαϊδεύω..., σ. 116
Τα πουλιά..., σ. 116
Spyros Thomas..., σ. 117
Κλαίει ο ουρανός..., σ. 118
ΚΤΙΣΤΗ ΕΛΕΗΣΟΝ ΗΜΑΣ! σ. 119
Σερενάτα..., σ. 121
ΤΟ ΚΤΗΜΑ ΣΟΥ..., σ. 122
Ψάχνεις, σ. 124
Ένα όρος, ένας αιώνιος μύθος..., σ. 124
ΩΡΑΙΟΙ ΜΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΙ..., σ. 127
ΕΡΕΒΟΣ, σ. 128
"Η Ρόδα της Φωτιάς", σ. 131
ΖΩΗ..., σ. 132
ΟΝΕΙΡΑ..., σ. 133
Αγόρι μου..., σ. 134
Επιστράτευση..., σ. 135
Το μονοπάτι, σ. 135
ΗΤΑΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΙΜΗΣ! σ. 136
Ένα σου βλέμμα! σ. 138
Περίμενες..., σ. 139
Στην Άννα Μονογιού, σ. 140
ANNA ΜΟΥ..., σ. 140
ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΦΤΩΧΕΨΕ, σ. 140
Ω! Αλέξανδρε!..., σ. 141
ΘΛΙΜΕΝΕ ΜΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ! σ. 143
ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΪΑ (Sent from my iPad), σ. 143
Ένα αστέρι..., σ. 144
Μου λείπεις! σ. 145
Η Μάγισσα που ήσουν! σ. 146

Αγκάλιασμα... Αγγέλιασμα! σ. 147
Κυριακή! σ. 149
Σήμερα... Ω! Ετούτο το σήμερα! σ. 151
Ψέμα..., σ. 154
Ξεπούλημα! σ. 155
ΕΥΛΙΝΗ ΘΥΡΑ ΠΡΑΣΙΝΗ, σ. 156
Ο Κτίστης όρισε, σ. 158
Πεθαίνει η αγάπη! σ. 159
Κάποιοι άνθρωποι..., σ. 160
ΨΥΧΗ ΜΟΥ..., σ. 161
ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ! σ. 162
Έφυγες! σ. 163
Μικρό μου περιστέρι..., σ. 164
Μια καλημέρα μου, Ζωή! σ. 164
Τα όνειρα δεν ζουν παντοτινά! σ. 165
Όλγα μου..., σ. 166
1. Γιασεμάκι μοναχό..., σ. 167
2. Ανθίσανε..., σ. 168
Ιντερμέδιο Δύο
Τα δώρα του νέου έτους... Νέες αποφάσεις... Ωρίμανση!
σ. 168
ΑΥΓΕΡΙΝΕ ΜΟΥ!..., σ. 170
Μια Χάρη... μια Χαρά..., σ. 171
Η Ψυχή μας..., σ. 173
ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ! σ. 174
1. ΠΗΝΕΛΟΠΗ... ΔΥΣΣΕΑΣ..., σ. 176
2. ΠΗΝΕΛΟΠΗ... ΔΥΣΣΕΑΣ..., σ. 177
Παραμονή Χριστουγέννων! σ. 178
ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ, σ. 179
Προσευχή, σ. 180
21 Δεκεμβρίου 2018, σ. 181

ΔΩΔΕΚΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ, σ. 183
"Ο φίλος τω φίλω εν κινδύνοις φαίνεται" σ. 189
Το σύννεφο του καλοκαιριού, σ. 190
ΣΥΓΚΡΗΤΙΣΜΟΣ! σ. 192
ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ..., σ. 193
Στην αναφορά στο Φ.Β. σήμερα, της Μ. Προμπονά, σ.
194
ΩΔΕΣ... ΟΙΜΩΓΕΣ... ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ., Μέρος Α' (1-6), σ.
195
ΩΔΕΣ... ΟΙΜΩΓΕΣ... ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ..., Μέρος Β' (1-5), σ.
205
ΕΝΑΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ για το μακρό ποίημα, ΩΔΕΣ...
ΟΙΜΩΓΕΣ... ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ..., σ. 210
Αιώνια η δίψα της ευτυχίας (Πατρίδα μου... τα όμορφα
σύννεφά σου!), σ. 212
Στο «Σαλόني» σου, της «ποίησης», σ. 214
Απάντηση ... στους στίχους του Τάκη Σταυριανάκου,
στο f.b.! σ. 214
Η ΠΙΕΤΡΙΝΗ ΓΥΝΗ..., σ. 215
ΘΕΣΠΕΣΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ! σ. 216
1.REFLECTIONS..., σ. 217
2.REFLECTIONS..., σ. 218
Φθινόπωρο μαθές..., σ. 219
Σήμερα..., σ. 220
ΒΑΡΥ ΤΟ Σ'ΥΝΝΕΦΟ! σ. 221
Ιντερμέδιο Τρία, Αντικατοπτρισμοί! σ. 223
Σε ψάχνω..., σ. 225
Ο δικός μου «Εαυτός», σ. 225
Στην γιορτή σου μπαμπά! σ. 231
Κι εγώ αδίφαστη θα φύγω..., σ. 232
Ο καφές μου είναι βαρύς, σ. 234

Ιντερμέδιο Τέσσερα, σ. 235
ΕΝΑΣ ΗΛΙΟΣ..., σ. 235
Μύρισε Καλοκαίρι..., σ. 236
Δεν είπαμε καληνύχτα..., σ. 237
Μανόλιες..., σ. 238
Η Φύση έχει τους κανόνες της! σ. 239
Αγαπημένη απούσα! σ. 239
Αναμνήσεις..., σ. 241
ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΖΩΗ! σ. 242
Γιάννινα σ. 243
Σε Κοιτάζω..., σ. 244
Μοναδικός Αστέρης! σ. 247
Η ΚΑΜΜΕΝΗ ΡΑΧΗ, σ. 248
Είπαν..., σ. 248
Δύει ο ήλιος..., σ. 254
Στα χέρια σου..., σ. 255
Το πρόσεξα! σ. 256
Μη μιλάς πα, σ. 257
Το βλέμμα της ψυχής! σ. 258
Βαδίζοντας στα ύδατα..., σ. 258
Πήρε φωτιά ο ουρανός..., σ. 259
Δεν έπαξα για Θεό! σ. 260
...ταπεινότητα..., σ. 260
Τα παιδιά... οι αετοί..., σ. 261
(I wrote to Kallitehnopeio... today), σ. 263
(Στίχοι μου στο Σαλόι της ποίησης!) σ. 264
ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ -ΕΣ, του f.b.
Στην ANNA ΜΟΝΟΓΙΟΥ..., σ. 264
Απαντώντας στο σχόλιο της Άννα Μονογιού, έγραψα τα
παραπέρα: σ. 265

Ναι Άννα μου! σ. 265
«Είπα σοι!» σ. 266
Ήλθε, είδε, είπε..., σ. 267
Έλα ύπνε πάρε μου ‘τον..., σ. 268
Τι γρήγορα περνά ο καιρός! σ. 268
Είπα να κάτσω..., σ. 269
Όλο μιλάς και λες..., σ. 270
Σκέφτομαι την ανεκτικότητα, σ. 270
Φιλότιμο!..., σ. 271
Μερικά λογοπαίγνια..., σ. 273
Τριλογία (Από την ποιητική μου συλλογή, «Οι Στίχοι του Άρτου», Σύδνεϋ 2008), σ. 274
Μια αναφορά στην παραπάνω τριλογία μου..., σ. 276
Ναι... έχει σημασία..., σ. 277
Δεν ξέρω..., σ. 278
Σύδνεϋ 28/5/’18 f. b., σ. 278
Ο Αντώνης... Η Εύα... Και... lavitaradio.gr σ. 279
Ο φίλος μου..., σ. 280
Το μητρικό ας χαίρονται το άγιο άρωμά σου, σ. 280
Ημέρα της Λαμπρής..., σ. 281
...να τι έγγραφα στο ημερολόγιό μου..., σ. 281
Μια φωτογραφία αναζωογονεί μια ανάμνηση..., σ. 282
Αποκριές, Αποκριές!..., σ. 283
Πορτοκαλένιος, σ. 284
Κάποια στιγμή..., σ. 284
Ακριβή μου..., σ. 285
ΧΑΪΚΟΥ, σ. 286

ΤΕΛΟΣ

Βασικό βιογραφικό σημείωμα της συγγραφέα

Δρ Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου -Έλλη (Dr P.D. ELLES)

Γεννήθηκε στα Γιάννινα

Ζει στο Σύδνεϋ.

Εκπαίδευση-Ιωάννινα, Ζ.Π.Α., Γ.Θ.Ι., Φιλοσοφική (B.A.).

1968, **υπανδρεύεται**, τον Γ. Π. Ελευθεριάδη (G. Elles).

1974-79, οργανώτρια και καθηγήτρια, στο 1^ο Ελληνόγλωσσο Γυμνάσιο - Σύδνεϋ, Αγίου Ιωάννη, Parramatta NSW.

1992, μέλος του Ελληνικού Συμβουλίου –

1993, έρευνα: ΟΙ ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ

1997, B.A. - Νεοελληνική Λογοτεχνία, UNE-NSW.

1997, M.A. Sydney Uni. (Διατριβή 1997: *Η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα του Σύδνεϋ και των περιχώρων και το Παροικιακό Θέατρο*).

2008-2009, ερευνήτρια – Uni. Wollongong NSW.

2015, Κηρύσσεται Διδάκτωρ-Flinders Uni. (Διατριβή: *Η Γυναίκα στα Θεατρικά Έργα του Ν. Καζαντζάκη*).

Εκδόσεις, **44**, Ποίηση στην Ελληνική και Αγγλική, Μυθιστόρημα, Παιδικό μυθιστόρημα και παιδικές ιστορίες (Ελληνική και Αγγλική), Νουβέλα, Θέατρο Ελληνική και Αγγλική, Μελέτες (4 Vol.), PhD Thesis.

Ζωγραφική, ποικίλη θεματογραφία-media.

Εκθέσεις, ατομικές-ομαδικές. Δωρεές.

Δημοσιεύσεις, Εφημερίδες, *Αναγνώστη*, *Διασπορική Στοά*, *Αντίποδες*, *Λόγο*.

Διακρίσεις, Σύδνεϋ - Ελλάδα.

Βιβλία της απαντούν, Βιβλιοθήκες: Σύδνεϋ, Εθνική (Καμπέρα), ΕΗΜ, Πανεπιστήμια: Ιωαννίνων, Κέρκυρας, Θεσσαλονίκης, Εθνική-Αθηνών, Ε. Ε.Λ. - Αθήνα (επίτιμο μέλος, 2017).

pipinaelles@hotmail.com

pipinaelles.com

Πιπίνα Δ. Ιωσηφίδου Έλλη
(Dr Pipina D. Elles of Flinders University, Adelaide S.A.)
pipinaelles.com

